VISIT…

இவ்வளவு அருமையான புத்தகங்களைத் தரும் உங்களுக்கு என் மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள் நன்றியும் கூட".

இப்படிப்பட்ட எண்ணற்ற வாசகிகள், வாசகர்களின் பாராட்டுகளுக்கு எங்கள் நன்றி.

வாசகர்களின் பாராட்டை மேலும் பெறும் வகையில் "**நாள் நல்ல நாள்**" என்ற அருமையான நாவலை திருமதி. ரமணிசந்திரன் அவர்கள் தந்துள்ளார்கள்.

படித்து மகிழுங்கள், கருத்தை எழுதுங்கள்.

அருணோதயம் அருணன்

நாள்
நல்ல நாள்

1

அருகில் அமர்ந்திருந்தவனின் தோல் வண்ண உறையிட்டிருந்த கையினுள் தன்கை முழுக்க மறைவதைக் காண்கையில் அபிராமிக்கு உள்ளூர ஒரு குளிர் பரவியது. மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டு முகம் மாறிவிடாமல், முக்கியமாகக் கை நடுங்கிவிடாமல் சமாளித்தாள்.

"நானே பார்த்தேனம்மா, தழும்பு தவிர ஒன்றும் இல்லை. மாப்பிள்ளை, அவருடைய நண்பர்களோடு உல்லாசப் பயணம் போனபோது இந்த விபத்து நேர்ந்த தாம். சினேகிதனின் தலை நேரே போய்க் கல்லில் மோதி மண்டை உடைந்திருக்க வேண்டியது. அவனைக் காப்பாற்றி விட வேண்டும் என்கிற வேகத்தில் இரண்டு கைகளாலும் அந்தப் பையனின் தலையைப் பிடித்திருக் கிறார். விழுந்த வேகத்தில் இவருடைய கைகள் அந்தப் பையனின் தலைக்கும், தரைக்கும் இடையே மாட்டிக் கொண்டன. கீழே சரளைக்கல்லாம். மோதிய வேகத் தில் கைகள் நசுங்கி விட்டன. இரண்டுகைகளிலுமாக மாறி மாறி இடத்தில் எலும்பு முறிந்து விட்டதாம்.

"ம்... காலம் கலிகாலம் என்பது நன்றாகத் தெரிகி றது. இல்லையானால் உதவிக்குப் போனவருக்கு இப்படி ஏமாற்றம், துரோகம்.... அந்த சினேகிதன் உயிரைக் காத்த

புண்ணியம்தான் இவருக்கும் கைமீண்டதோ என்னமோ? பணம் காசு இருந்ததால் பெரிய பெரிய டாக்டர்களை வைத்துப் பார்த்து எலும்புகளை ஒட்ட வைத்து, பிளாஸ்டிக் சர்ஜரி மூலம் சதையும் தோலும் இணைத்துத் தைத்து ஒருவாறு கைகளை உருப்படி ஆக்கி யிருக்கிறார்கள்.

"தழும்பு தெரிவது பிடிக்காமல் உறைபோடுகிறா ராம். மற்றபடி சந்தேகமே வேண்டாம் என்று சிகிச்சை ஃபைலையே காட்டினார் உன் மாமனார். கையுறையைக் கழற்றி என்னிடம் கையைக்கூடக் காட்டினார் மாப் பிள்ளை. அந்த பிரம்மா மாதிரி, புதியதாக ஒரு கையையே உருவாக்கி இருக்கிறார்கள். வலதுகை வரு மென்று முதலில் டாக்டர்களுக்கே நம்பிக்கையில்லை யாம். இடதுகையில் ஒன்றிரண்டு சிறுதழும்புகள்தான். வலதுகைகூட இப்போது எவ்வளவோ தேவலையாம். எதற்கும் நமக்கு நம்பிக்கையான வேறு டாக்டரிடம் வேண்டுமானாலும் கையைக் காட்டுகிறேன், பரிசோ தித்துப் பார்க்கச் சொல்லுங்கள் என்றாரம்மா. அவ்வ ளவு பணத்துக்கு என்னமாதிரிக் குணம் பார்" என்று வெகுவாக சிலாகித்து தந்தை பேசியது அவளுக்கு அப்போது நினைவு வந்தது.

கூடவே உள்ளுர அவளுக்கு இருந்த கலக்கமும் தந் தையிடம் அன்று தன் பயத்தை வெளியிட்டதும் தான். "அவ்வளவு பணம், பணம் என்கிறீர்களே, அப்பா. அதுதான் கொஞ்சம் பயமாக இருக்கிறது. இந்த இடம் நமக்கு எதற்கப்பா.....?" என்று தயக்கத்துடன் இழுத்தாள்.

"ஏன் பாப்பா, பணத்தைப் பார்த்து மயக்கத்தில் உன்னை யாராவது நோயாளியிடம் தள்ளிவிடு வேனோ என்று பயப்படுகிறாயா?" என்று தந்தை நேரடி யாகக் கேட்கவும் அவளுக்கு ஒரு மாதிரியாகிப் போயிற்று.

"அப்படியெல்லாம் நான் நினைக்கவில்லையப்பா. நம்மைப் போல மனிதர்கள் என்றால் இங்கே மாதிரியே

இயல்பாக . . எப்போதும் போலவே இருந்து கொள்ள லாம் . . அங்கே பழக்கவழக்கம் எல்லாம் புதிதாக . . . ஒன்றும் புரியாமல் கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டமா திரி இருக்குமே என்றுதான் . . மனதில் கலக்கமாக இருக் கிறது. அதைவிட 'ஏழைக்கு ஏற்ற எள்ளுருண்டை' என்பது போல நம்மைப் போலவே பார்த்தால் என் னப்பா?" தகப்பனாரிடம் வாதம் புரிந்து பழக்கமில்லாத தால் உண்டான தயக்கத்தை மீறிக் கொண்டு தன் மனதை வெளிப்படையாகக் கூறி முடித்தாள் அபிராமி.

மகளின் கவலை புரிந்தாற்போல அவள் தலையை மெல்ல ஒருதரம் வருடினார் சுதர்சனம். "நம் போல என்றால் என்னவென்று உனக்குத் தெரியாது, பாப்பா. ஆசையாய் ஒரு பட்டுச்சேலை வாங்க வேண்டும் என்றால் ஆறுமாதம் சேமிக்க வேண்டும். ஒரு நகை வேண்டுமானால் ஒருவருடம் வயிற்றைக் கட்டவேண் டும். அதெல்லாம் எங்களோடு போகட்டும். ஏதோ, தெய் வமாகப் பார்த்து உன்னை அந்த மாதிரிக் கவலை ஏதும் பட வேண்டாதபடி ஒரு நல்ல வாழ்வைத் தருகிறபோது வேண்டாததை நினைத்து உதறிவிடக் கூடாது, அபிக் கண்ணு."

"ஆனாலும் என்னவோ, எங்கேயோ உதைக்கிறது, அப்பா. இவர்கள் என்னைப் போய் எதற்காகத் தேர்ந்து எடுக்க வெண்டும்?" என்றாள் மகள் யோசனையுட னேயே.

பெருமையாகச் சிரித்தார் சுதர்சனம். "நம் வீட்டில் ஆள் உயரக் கண்ணாடி இல்லை. இருந்து அதில் உன்னை நீயே பார்த்திருந்தால் இந்தக் கேள்வி கேட்க மாட்டாய்" என்றார் கர்வத்துடன்.

தாயின் முகத்திலும் அதே கர்வம் பிரதிபலிக்கவும் அபிராமிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அம்மா அப்பா என்றாலே என்னவோ அவர்கள் மகள் தான் ஊர் உல கத்தில் காணக்கிடைக்காத பேரழகி என்று நினைப்பு. .வளைவிட அழகான பெண்கள் ஊரில் எத்தனை

பேர் இருக்கிறார்கள்! ஒருவேளை ஒரு காலத்தில் அவளும் அப்படித் தான் – அதுதான் என் மகள்தான் உலகப் பேரழகி, என்று தான் எண்ணிப் பேசுகிறாளோ? என்று நினைப்பு ஓட அவளுக்கு மேலும் சிரிப்பு விரிந்தது.

"ம். இப்படித்தான் இந்த ஆனால் கீனால் எல்லாவற் றையும் மூட்டைகட்டிப் போட்டுவிட்டு சிரித்தமுகமாய் புன்னகையும் மென்னடையுமாகக் கல்யாணப் பெண்ணாய் லட்சணமாய் வளைய வரவேண்டும்" என்று திருப்தியுடன் கூறிய சுதர்சனம் மனைவியிடம் திரும்பினார்.

"காந்தி, அவர்கள் அன்று பூ வைக்க வந்த போது போட்ட வைரமாலையைப் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறா யில்லையா? ஜாக்கிரதை. அதை எங்கே . . . என்று தொடங்கிய உதட்டில் விரல் வைத்து உரக்கப் பேசாதீர் கள் என்று ஜாடைகாட்டி அடக்கினாள் காந்திமதி.

உதட்டில் வைத்த விரலை அகற்றாமலே, கணவ ரின் கையைப்பற்றி, அந்த விலை உயர்ந்த நகையைத் தான் மறைத்து வைத்திருக்கும் இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று காட்டினாள் அபிராமியுடைய அன்னை.

அபிராமியின் கலக்கத்தை முதலில் தூண்டியது அந்த வைரமாலைதான்.

சும்மா பெண்ணைப் பார்த்து விட்டுப் போக வந்தி ருக்கிறார்கள் என்று தான் அவள் முதலில் நினைத்திருந் தாள். 'ஆடுமாடு பார்த்துப் பிடிப்பதுபோல இந்தக்காலத்தில் இது என்னம்மா அசிங்கமாய்? எங்கா னும் போகிற வருகிற வழியில் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லுவது தானே' என்று சினுங்கிவிட்டு வேறு வழி யில்லை என்றுதான் பெற்றோரின் உத்திரவுக்குப் பணிந்து அமர்ந்திருந்தாள். உள்ளுர இருந்த எரிச்சலில் தரையைவிட்டுப் பார்வையை நிமிர்த்தவே இல்லை.

ஆனால் வந்த அம்மாள் அவள் தலையில் பூவைத்து விட்டு வைர மாலை ஒன்றை அணிவிக்கவும் திடுக்கிட்

டுப் போனாள். கன்னத்தை லேசாக வருடி, வருடிய விரல் களில் முத்தமிட்டு, "எப்போது நீ நம் வீட்டுக்கு வருவாய் என்று இருக்கிறதம்மா" என்று வேறு கூறவும் அவளுக்கு ஒரே திகைப்பாகிப் போயிற்று.

விழிகளை உயர்த்தி வேகமாகச் சுழற்றிப் பார்த்த தில் அங்கே கல்யாணப் பையன் வரவே இல்லை என்று தெரிந்தது. ஏன்?

மகளின் மனதில் எத்தனையோ கேள்விகள் குழப் பிய போதும் தந்தைக்கு அப்படி எதுவுமே தோன்றவே இல்லை. அவர் ஏழாவது சொர்க்கத்தில் ஆனந்த மேகத் தில் மிதந்து கொண்டு இருந்தார்.

ஆனால் அவரையும் குற்றம் சொல்வதற்கு இல்லை தான்.

பத்திரமாய் இருந்த நகையைப் பார்த்து, திருப்தியு டன் பெற்றோர் திரும்பிவருவதைக் கவனித்தாள் அபிராமி. அந்த வைரங்களின் ஒளி இருவர் முகத்திலும் தான் படிந்து விட்டதோ? அந்தப் பூரிப்பைப் பார்க்கை யில் அவளாலும் சந்தோஷப்படாமல் இருக்கமுடிய வில்லை.

"அப்பாடி, இந்த ஒரு நகைக்கு நாம் இந்தப் பயம் பயப்படுகிறோம். நம் தங்கம் இதுபோல எத்தனையைக் காப்பாற்ற வேண்டும், பாவம்!" என்று பெருமிதமாய்ப் பயப்பட்டாள் காந்திமதி.

"அட பைத்தியமே, அங்கே அதற்கெல்லாம் வேறே ஏற்பாடு இருக்குமடி. இங்கே நம்மைப் போலவா! அந்த வீட்டில் . . வீடா அது? அரண்மனை! அந்த அரண்மனை யில் காவலுக்கே என் கண்ணால் ஆறு பேர் நிற்கப் பார்த்தேன். நாலு நாய்கள்வேறு ஆள் உயரத்தில் நிற் கின்றன. என்னமோ, இதெல்லாம் கிடைக்க நம் தங்கம் கொடுத்து வைத்திருக்கிறாள்!" என்று மகிழ்ச்சியோடு பேசிய கணவரை ஆச்சரியமாய் நோக்கினாள் காந்தி மதி.

சுதர்சனம் என்றைக்குமே தன்னை யாருக்கும் தாழ்வாக நினைத்தவரில்லை. படித்து முடித்து, வேலையில் அமர்ந்து, படிப்படியாக உயர்ந்து மாதம் மூவாயிரம் ரூபாய்ச் சம்பளத்தைச் சுளையாக வாங்கும் தனக்கு உலகத்தில் யாரும் நிகர் இல்லை என்பது சில நாட்கள் முன்பு வரையிலாக அவரது அபிப்பிராயம்.

ஆசைக்கும், ஆஸ்திக்கும் கூடவே கொசுறுமாக மூன்று மக்கள். மூத்தவள் அபிராமி பி.ஏ., அடுத்து இஞ்சினியரிங் காலேஜில் சரவணனும், ப்ளஸ் டூவில் சிவகாமியும் படித்தனர். கண்ணுக்கு லட்சணமான, புத்திசாலிப் பிள்ளைகள். அடக்கமும் பிரியமும் உடைய மனைவி காந்திமதி. முறையாகச் சேமித்துக் கட்டிக் கொண்ட சிறுவீடு. இதற்குமேல் என்ன என்று நிமிர்வோடு நடப்பவர் அவர்.

ஆனால் கண்டசா கார் ஒன்றில் வழுக்கி வந்து நின்று, "வாருங்கள்" என்று அழைத்துப் போய், முந்திரிபக்கோடாவும் பாதாம்கீரும் அளித்து உபசரித்துப் பெண் கேட்கவும், அசந்து போனார்.

பனிரண்டு மனையளவுப் பரப்பில் தோட்டமும் வீடும்!

கையில் டென்னிஸ் மட்டையுடன் வாட்ட சாட்டமாக வந்தவன் பையன் எனவும் மயக்கம் போடாத குறைதான். கையுறையை அப்போதிருந்த நிலையில் அவர் கவனிக்கவே இல்லை.

அடுத்து அதையும் அவர்களாகவே விவரிக்கவும் பிரமித்துப் போனார்.

அப்படியும் அவர் ஒன்றும் அடியோடு மயங்கிவிடவில்லை. பெண்ணைப் பெற்றவர் ஆயிற்றே! பெரும்பணம் இருந்தால் ஏதேனும் துப்பறியும் நிறுவனத்திடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்து விட்டுத் தன் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்திருக்கலாம்—முதல் தடவையாக, அதிகப்படி பணம் இல்லாத குறையை உணர்ந்தவராக, வேலைக்கு லீவு போட்டுவிட்டுப் பையனின்

பின்னாலேயே அவன் அறியாமல் அலைந்து உளவு பார்த்தார்.

காலையில் அலுவலகம் செல்வதும் மாலையில் டென்னிசும் அல்லது நண்பர்களோடு பீச்சில் பேசிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதும், வீடுதிரும்புவதும் தினம் தினம் பார்க்கப் பார்க்க மனம் குளிர்ந்தார்.

அத்தோடு நில்லாமல் அறிந்தவர் தெரிந்தவரிடம் விசாரித்தார். எல்லோருமே ஒரு வாயாய், "அவ்வளவு பணத்துக்கு ஒரே வாரிசு என்று பார்க்கும் போது பையன் தங்கம் தான்" என்றார்கள். "சினேகிதப் பையன்களோடு சுற்றுகிறது உண்டுதான். ஆனால் கெட்ட பழக்கம் என்று ஒன்றும் இல்லை. ரேஸ், சீட்டு, பெண்கள் சகவாசம் . . ஊகூம். அப்படி எதுவும் கிடையாது. முன்னெல்லாம் சினேகிதர்கள் சேர்ந்தால் கொஞ்சம் தண்ணி போடுகிற பழக்கம் உண்டுதானாம், காந்தி. ஆனால் இந்த விபத்தில் கை நசுங்கிய பிறகு தொடுவதே இல்லையாம். ஒரு வேளை குடி போதையில் தான் இந்த விபத்துக் கூட நேர்ந்திருக்குமோ என்னவோ? கிட்டத்தட்ட ஓர் ஆண்டாகப் பிள்ளை தங்கம்பிதானாம். இன்றைக்குப் பையன் உத்தமன். பழைய கதையை நாம் கிளறுவானேன். பணக்காரப் பையன் கொஞ்சம் அப்படி இப்படி இருப்பது சகஜம் தான் . . . அதுதான், நோகாமல் உண்ணலாம் என்று வசதி உள்ளவர்களைக் கெடுப்பதற்கு என்றே அலைகிறார்களே, அந்த சகவாசம் இருந்திருக்கலாம். தாடி, மீசை, கிருதா .... எப்படியோ, இந்த விபத்து ஒன்று கண்டம் போல வந்து, அழுக்கு நீக்கி அவரைப் புடம் போட்ட பொன்னாக்கி இருக்கிறது. இதையெல்லாம் போய் அபியிடம் சொல்லிக் கொண்டிராதே .." என்று மனைவியிடம் எச்சரித்தார்.

"இன்றைக்குப் பையன் உத்தமன், இனிவரும் வாழ்வுதான் மகளுடையது" என்று தாயும் ஒப்பினாள்.

சம்மதம் என்று சொல்லிவிட்ட பிறகு சுதர்சனம் திகைத்தார். இவர்களுக்குச் சரியாகத் திருமணத்தை அவரால் நடத்த முடியுமா?

மகள்களின் திருமணத்திற்கு என்று பெற்றவர்கள் திட்டமிட்டுச் சேர்த்தார்கள்தான். அபிராமியின் திருமணத்துக்கென்று போட்டிருந்த ஒரு லட்ச ரூபாய்ச் சீட்டு முடிகிற நிலைதான். அவ்வப்போது போனசில் வாங்கி வைத்திருந்த நகைகள் ஒரு முப்பது பவுன் தேறும். ஆனால் சம்பந்தி அம்மாளின் காதிலும் விரலிலும் சுடர் விட்ட வைரங்களின் விலை அவை பெறுமா?

பெரியவர் – பிள்ளையின் தந்தை சிவநாதன் கெட்டிக்காரர். உண்மையிலேயே பெரியவராகவும் இருந்தார்.

சுதர்சனத்தை ஒரு பார்வையால் அளந்து, "எங்கள் பக்கம் ஆட்கள் அதிகம். அதற்குச் சரியாகச் சத்திரம், சாப்பாடு எல்லாம் நானே பார்த்துக் கொள்ளுகிறேனே. எனக்கும் தான் வேற யார்? செலவு செய்யவும், செய்து பார்க்கவும் இருந்திருந்து ஒரே ஒரு பையன். அவனது திருமணத்தை என் ஆசைப்படி நடத்த நீங்கள் சம்மதிக்க வேண்டும்" என்று வந்தவர் மனம் நோகாமல் நாசுக்காகப் பேசிப் பொறுப்பைத் தானே ஏற்றுக் கொண்டார்.

பெண்ணைப் பார்ப்பது பற்றிப் பேசியபோது தான் இந்தத் திருமணம் எப்படிக் கூடியது என்று சுதர்சனத்துக்குத் தெரிய வந்தது.

சுமார் ஒரு மாதத்துக்கு முன் அபிராமியின் வகுப்புத் தோழி அர்ச்சனாவின் திருமணம் நடந்தது. அதே திருமணத்துக்குத் தனஞ்சயனும் – அது தான் சுதர்சனத்துடைய வருங்கால மருமகனின் பெயர். அவனும் சென்றிருக்கிறான்; அபிராமியைக் கண்டிருக்கிறான். ஒரே பார்வையில் இவள் தான் மனைவி என்று தீர்மானித்து விட்டான்.

பெரிய இடத்துப்பிள்ளை, தீர்மானம் செய்துவிட்டால் மேலே கேட்க வேண்டுமா? யார் என்னவென்று

விசாரித்துத் தாயாரிடம் பக்குவமாய்ச் சொல்லி, தந்தை காதுக்கு எட்ட வைத்து விட்டான்.

பெற்றவர்களும் உண்மையான பெரிய மனிதர்கள். பெண்ணைப்பற்றி விசாரித்துப் பார்த்தார்கள். பணம் இல்லாவிட்டாலும் மற்றவகையில் சிறப்பாகத் தெரியவே மகனது விருப்பத்துக்குப் பச்சைக் கொடி காட்டி விட்டார்கள். மேலே திருமண ஏற்பாடுகளையும் முனைந்து செய்தார்கள்.

இந்த விவரங்களை அறிந்ததும் சுதர்சனம் தம்பதிக்கு மேலும் சந்தோஷம். அவர்களுடைய தங்கமகளுக்கு உயர்ந்த வாழ்வு கிடைக்க கடவுளே ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார் என்று எண்ணி மகிழ்ந்தார்கள்.

ஆசைப்பட்ட பையன் என்றாலும் 'நானும்' 'நானும்' என்று முந்திரிக் கொட்டையாய் வந்து நிற்கவில்லை. "நான்தான் பார்த்தாயிற்றே. இனி அம்மா அப்பா மட்டும் போகட்டும் . . என் ஃபோட்டோவை வேணுமானால் பெண்ணிடம் காட்டுங்கள்" என்று கூறிப் பெற்றோரை அனுப்பி விட்டுப் பின்தங்கி விட்டான்.

வந்து பார்த்த அன்றே வரப்போகிற மருமகளுக்குப் பூவைத்து விட்டுத் தான் புறப்பட்டாள் புவனேசுவரி.

பூவைப்பது என்பது பெயர்தான். பூவோடு ஒரு வைர மாலையும், ஒத்ததாக வளையல்கள், தோடு, மோதிரம் என்று ஒரு செட் வைர நகைகள்.

முதலில் சிரிப்பும் சிலிர்ப்புமாகத் தலையாட்டிய அபிராமி இந்த நகைகளைக் கண்டதும் மிரண்டு போனாள்.

"நன்றாக விசாரித்தீர்களா, அப்பா? இவ்வளவு பணக்காரர்கள் நம்வீட்டில் ஏன் ...?" என்று அஞ்சினாள்.

சுதர்சனத்துக்கு ஓரளவு அந்தப் பயம் இருந்தது தான் என்றாலும் மகளின் எழிலில் அபார நம்பிக்கையும் இருந்தது.

எதற்கும் மீண்டும் ஒரு சுற்று விசாரித்து விட்டுத் திருப்தியுற்றவர் மகளையும் அமைதிப்படுத்தினார்.

மையல் கொண்டு மணப்பவன் என்றாலும் பையனும் அச்சுப் பிச்சு என்று நடந்து கொள்ளாமல், பணத்திமிர் காட்டாமல் கவுரமாக நடந்து கொண்டது வேறு இருவருக்கும் நிம்மதி அளித்தது.

திருமண நகை, துணிமணிகள் வாங்கிய போது தாயாருடன் கூட வந்தபோது கூட சிறு புன்னகையோடு ஒதுங்கிக் கொண்ட விதத்தால் சுதர்சனத்தின் மதிப்பில் வெகுவாக ஏறினான். கூடவே ஒரு பெரிய பிளஸ் பாயிண்டாக அவனுடைய தாயார் இருந்தாள். அவளது கனிவான பார்வையும் முகமும் பெற்றவரின் கவலை யைப் பறக்கடித்தது.

முகமெல்லாம் புன்னகையோடு கை வீசிக் கொண்டு வந்து திருமண நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டு, இதோ, தன் பங்காக மகளைக் கைபிடித்தும் மருமகன் கையில் கொடுத்தும் விட்டார்!

கையுறை வழுக்கி விடக்கூடாது என்றோ என்னவோ, தனஞ்சயனும் மனைவியின் கையை இறுகவே பற்றியிருந்தான்.

முதலில் இதமாகத் தோன்றிய அவனது கைப்பிடி, மேலும் இறுகவே அபிராமியின் கை கன்றிப் போயிற்று.

மெல்லப் பிறர் அறியாமல் கையை லேசாகத் தளர்த்திக் கொள்ள முயன்றவள், அதற்கு இடம் கொடாதபடி கணவரின் பிடி அழுத்தமாக இருக்கவே, அதற்குப் பணிந்து உதடுகளில் புன்முறுவல் மாறாது காத்தபடி கை வலியைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படி ஆயிற்று.

2

நன்றாக கிரீஸ்' தடவிய இயந்திரம் தங்கு தடையின்றி சுழல்வது போலத் திருமண வைபவம் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

பிள்ளை வீட்டு உறவு, நட்பு, தொழில் துறைத் தொடர்பு என்று வந்திருந்த கூட்டம் அபிராமியைச் சற்று மிரட்டிய போதும், அருகிலேயே நின்று கனிவான குரலில் தேவையான விளக்கங்களையும், அவ்வப் போது ஏதாவது பானங்களையும் தந்து உபசரித்த மாமி யாரைக் காண்கையில் அவளுக்குத் தெம்பும் உண்டாயிற்று.

வருகிறவர்கள் கூட்டம் சற்றுக் குறைகிற நேரம் பார்த்து, "இரண்டு பேரும் கிடைக்கிற நேரத்தில் உட் கார்ந்து கால்களுக்கு ஓய்வு கொடுங்கள்" என்று மகனோடு மருமகளையும் புவனேசுவரி அமர வைத்த விதம், புகுந்த வீட்டில் தனக்கு எந்த விதத் துன்பமும் நேர விடாமல் மாமியார் காப்பாள் என்ற நம்பிக்கையை அபிராமிக்கு உண்டாக்கியது.

அந்த மாதிரிக் கிடைத்த நேரங்களில் அருகே ஒரு சோபாவில் தானும் அமர்ந்து, "இத்தனை பேரையும் ஒரே நேரத்தில், நினைவு வைத்துக் கொள்ள முயற்சி பண்ணாதேம்மா. தலை சுற்றத் தொடங்கிவிடும். நெருங் கியவர்கள் என்றால் அடுத்தடுத்து ஏதாவது விசேஷங்க ளில் சந்திக்க நேரும். அப்போது நான் ரகசியமாய் இன்னாரென்று சொல்லித் தந்தேன் என்றால் உனக்கு நினைவு வைத்துக் கொள்ள எளிதாக இருக்கும்" என்று மென் குரலில் மாமியார் கூறவும் மருமகளுக்கு அப்பாடா என்றிருந்தது. ஏனெனில் வந்தவர்கள் எல் லோரையும் நன்றாக அறிந்தவனாய்க் கணவன் பேசக் காணவும் அவளுக்கு உள்ளூரக் கொஞ்சம் பயம் தான். மறுமுறை பார்க்கும்போது அடையாளம் புரியாமல் விழித்தால் அசிங்கமாய்ப் போய்விடுமோ, கணவன்

ஆத்திரப்படுவானோ என்றெல்லாம் மனதுக்குள் பயந்து கொண்டிருந்தவ்ளுக்கு அது புரிந்தாற் போலான மாமி யாரின் பேச்சு பெரும் ஆறுதலை அளித்தது.

எவ்வளவு இதமாக நடந்து கொள்கிறார்கள் என்று சிறு வியப்பும் மகிழ்ச்சியுமாகப் புவனேசுவரிக்கு நன்றி சொன்னாள் அபிராமி.

"எல்லாம் 'அனுபவம் பேசுகிறது' தான். முப்பத் தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான்பட்ட பாடு எனக்கு இன்னமும் மறக்கவில்லை" என்று சிரித்தாள் புவனேசு வரி.

முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பயின்ற பாடத்தை நினைவு வைத்திருந்து மருமகளுக்குக் கற்றுத் தருவது என்றால் மாமியார் மிகமிக நல்ல மாமியார் தான் என்று உள்ளம் மகிழ்ந்தாள் அபிராமி.

கூடவே இன்னொன்றையும் அவள் கவனித்தாள். தனஞ்சயனின் மறுபுறம் நின்று வந்தவர்களை வரவேற் றுக் கொண்டு இருந்த சிவநாதன் சின்னஞ்சிறு இடை வெளிகளிலும் மனைவியிடம் வந்து 'அசதியாக இருக்கிறதா', ' கால்வலித்தால் பேசாமல் உட்கார்ந்து கொள்ளேன்', 'முதலில் மாத்திரையைப் போட்டுக் கெர்ள்' என்று கண்ணில் கவலையோடு கரிசனம் காட் டியவாறே இருந்தார்.

அபிராமிக்கு அதுவும் ஆச்சரியமாய்த் தான் இருந் தது. அவளுடைய தந்தையும் தாயும்கூட ஒருவர்மீது ஒருவர் மிகுந்த அன்புடையவர்கள்தான். ஆனால் தந்தை இந்தமாதிரி அக்கறை காட்டி அவள் பார்த்தது இல்லை. சொல்லப் போனால், அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்றால் அப்பாவுக்கு எரிச்சல் தான் வரும். உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூடத் தெரியாதா? இப்போது நான் ஆஃபீசுக்கு எப்படிப் போவது? என்று ஆத்திரப்பட்டவர். அம்மா வேண்டுமென்றா இழுத்துக் கொண்டார்கள் என்று அபிராமி தந்தையிடம் கேட்டது கூட உண்டு.

அவளுக்கு இந்த உருக்கம் ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

மருமகள் கவனித்து விட்டதை உணர்ந்து லேசாக அசடு வழிந்து விட்டு, "உன் அத்தை அவளது ஆரோக்கி யம் பற்றிய விஷயத்தில் பச்சைக் குழந்தை, அம்மா" என்று விளக்கம் உரைத்தார் சிவநாதன்.

அடுத்த கூட்டத்தை வரவேற்க அவர் அப்பால் செல்லவும், "உன் மாமாவுக்கு அந்தப் பேச்சை எடுக் கவே பயம். முன்பு ஒருதரம் உடம்பைக் கவனியாமல் விட்டு கட்டையாய் நீட்டி விட்டேனாம். அதிலிருந்து இப் படித்தான் .." என்று சிரித்தாள் புவனேசுவரி.

தனஞ்சயனின் நண்பர்கள் சிலர் ஓடியாடி வெகுவாக வேலை பார்த்தார்கள்.

ரகுராம், விசுவம், ப்ரீதம், சுதிர் என்று சிலர் அவ்வப் போது வந்து அங்கங்கே நின்றவர்களைக் கூட்டத்தில் கலந்து உட்கார வைப்பதும், உணவருந்த அழைப்பது மாக உபசாரம் செய்தார்கள்.

"என்ன மாதிரி அழகான பெயர்கள் பார், அபி. இதைப் போய் ரம், விஸ்கி, பீர், சாராயம் என்று அழைத் துக் கொண்டு கும்மாளம் அடிப்பார்கள். என்னவோ, கொஞ்ச காலமாக அழகாக முழுப் பெயர் சொல்லி அழைத்துக்கொள்கிறார்கள்" என்று ஒரு வாஞ்சையான பார்வையுடன் புவனேசுவரி உரைக்க, அபிராமிக்கு மாமியார் ஏதோ நெருடியது.

விஸ்கி, ரம் ..... யோசித்தும் சரிவரப் புரிபடாமல், நினைவுகள் மேலே அது பற்றிச் சிந்திக்க வழியின்றி மனக்கண்ணறைவில் தனஞ்சயன் கை அழுந்தியது. 'என்ன மாமியாரிடம் கிசுகிசுப்பு? பக்கத்தில் இருப்பவன் தெரி யவில்லையா' என்றான். தொடர்ந்து அவளது உறவுக்கா ரர்கள் கூட்டம் ஒன்று வந்து சேர்ந்தது. அருகில் நின்ற தனஞ்சயனும் மாமியாருக்கும் அனைவரையும் அறிமு கப்படுத்தி, தம்பியை அழைத்து வந்தவர்களுக்கு உணவு அளிக்கும் உபசார வைக்கும் பொறுப்பை ஒப்ப

டைத்து முடித்தபோது அதற்கு முன் யோசித்த விஷயம் அடியோடு மறந்து போயிற்று.

வரவேற்பு முடிந்து விருந்தினர்கள் விடை பெற்றுச் செல்லத் தொடங்கிய போது மணி ஒன்பதாகி விட்டது.

முதல் விடை பெறல் தொடங்கியதுமே, "இனிப் புதிதாக வருவதற்கு யாரும் இல்லை என்று நினைக்கி றேன். நான் சற்று முன்னே வீடு சென்று உன்னை நம் வீட்டுக்குள் வரவேற்பதற்கான வேலைகளைப் பார்க்கப் போகிறேன். நினைவு வைத்துக் கொள், வீட்டுக்குள் அடி யெடுத்து வைக்கும்போது வலது காலை எடுத்து வைக்க வேண்டும். இங்கே மற்றது தனா சொல்வான். கேட்டுக் கொள். இனிமேல் பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை. விடை கொடுக்கிற விஷயம் தானே, அவ்வப்போது சாப்பிட் டாயிற்றா என்று ஒரு கேள்வி கேட்டுவை. அது போதும். தனா, அபியைப் பார்த்துக் கொள்" என்று கூறிக் கணவ ருடன் புவனேசுவரி கிளம்பிய பிறகு அபிராமிக்குக் கொஞ்சம் மனம் தளர்ந்து தான் போயிற்று.

"நான் சொன்னது நினைவிருக்கிறதா, சந்தேகம் இல்லையே, தனா இருந்தால் இப்போதே கேட்டுக் கொள். பிறகு ஃபோன் ஏதும் செய்ய வழியில்லை" என்று கூறி, அவன் சந்தேகம் இல்லை என்றதும் கிளம்பிச் சென்றார் சிவநாதன்.

அதன்பின் அதிக நேரம் தாமதியாமல் சரியாகப் பத்து மணிக்கு, காரியஸ்தரிடம் மற்ற வேலைகளைக் கவ னித்துக் கொள்ளுமாறு பணித்து விட்டு, கண்ணில் பட் டவர்களிடம் புன்னகையோடு விடை பெற்றபடி தனஞ்சயன் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பிவிட்டான்.

தாய் வீட்டினரை விட்டுவிட்டுத் தனியாகக் கணவ னின் பின்னே காரில் ஏறும்போது அபிராமிக்குக் கொஞ்சம் கலக்கம் தான். ஆனால் அவனது கையைப் பற்றி, "என்ன, இறங்கி அவர்களிடம் ஓடிவிடலாம் போல இருக்கிறதா? ஆனால் நான் விடமாட்டேனே"

என்று கூறிப் பற்கள் மின்ன அவன் சிரித்தபோது பெற் றோரின் முகம் மறந்து போயிற்று அவளுக்கு.

வேறு ஏதாவது பேசுவானோ என்று காத்திருந் தாள். ஆனால் அவளது கையை விட்டுவிடவில்லையே தவிர, எதையோ தீவிரமாக யோசித்திருந்த அவன் வேறு அதிகம் பேசவும் இல்லை.

ஒரு தரம் மட்டும், "களைப்பாய் இருப்பாய்" என்றான்.

பதிலாக லேசாக முறுவலித்துவிட்டு, "நீங்கள்?" என்றாள் அவள்.

லேசாகத் தோளைக் குலுக்கினான் அவன். "எனக் கும் தான். அப்பாடா, ஒரு வழியாய் எல்லாம் முடிந்தது என்று இருக்கிறது. எல்லோரையும் விட்டுவிட்டு ஒரு வழியாய் உன்னை ஊட்டிக்கு அழைத்துப் போய் விட்டால் அப்புறம் தான் எனக்கு நிம்மதி" என்றான்.

அவர்களது தேனிலவை அங்கே தொடங்குவதாகத் தான் ஏற்பாடு. ஆனால் என்னவோ அதைப் பற்றி அவன் குறிப்பிட்டும் புதுப் பொண்ணுக்குரிய வெட்கம் அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. ஒரு வேளை வேறு மாதிரி ஆவேட்கையை வெளிக்காட்டாமல் அவன் சாதார ணமாகவே பேசியதாலோ?

மறு மாதிரி இதுவே அவளுக்கும் பிடித்தமாக இருந் தது. நாணமும், நடுக்கம் ஏதும் இல்லாமல் அவளாலும் பேச முடிந்தது!

[illegible]யிலிருந்து காலை உருவி நீட்டி முறித்துக் [illegible]ன் தனஞ்சயன்.

[illegible] நேரம் நின்றிருந்தார்களே! எத்தனை [illegible]!

[illegible] அவன் புறம் திரும்பி, "இவ்..வளவு [illegible] வைத்திருக்கிறீர்களே!" என்று [illegible] பேசவும் அவன் சட்டெனச் [illegible], "[illegible]" என்று உதட்டைப் பிதுக்க

"பின்னே . . . பின்னே உங்கள் அப்பா அறிமுகம் செய்த போதெல்லாம் நினைவிருக்கின்றதே, சவுக்கியமா . . . என்றெல்லாம் தெரிந்த பாவனையில் கையைப் பிடித்துப் பேசினீர்களே?" என்று அவள் வினவவும், "பாவனையில் தானே!" என்று மீண்டும் தோளைக் குலுக்கினான் தனஞ்சயன். "இதைக் கேள், அபிராமி. அப்பா முப்பது ஆண்டுகளாகத் தொழில் நடத்துகிறார். எல்லோரையும் தெரிந்திருப்பது இயல்பு. நான் சில மாதங்களாகத் தான் இந்த அலுவலகத்துக்குச் செல்வதே. உறவு, கிறவு என்று எங்கும் நான் போவதும் இல்லை. எப்படித் தெரிந்து கொள்ள முடியும்?"

"பின்னே?"

"அப்பாதான் சொன்னார்கள். யார் என்ன என்பதை அருகில் நின்று நான் சொல்லுவேன். நீ நன்றாக அறிந்தவன் போல நடந்து கொள். வருகிறவர்களுக்கும் சந்தோஷமாக இருக்கும். அதேசமயம் உனக்காக ஒன்று செய்யச் சொன்னால் உயிரை விட்டுக் கொண்டு செய்வார்கள் என்று அவர் சொன்னதை அப்படியே பின்பற்றினேன். அவ்வளவுதான்"

"ஓகோ!"

இதை ஏமாற்று வேலை என்பதா, ராஜ தந்திரம் என்பதா?

'பொன்னியின் செல்வனில்' வந்தியத்தேவனின் பேச்சு ஒன்று நினைவு வர அவளுக்குச் சிரிப்புதான் வந்தது.

எப்படியோ . . இதுவரை எல்லாம் நல்லபடியாக நடந்தது. இனி . . .

அதற்கு மேல் எதுவும் நினைவு வரவில்லை. அவள் கையில் தட்டி எழுப்பி, "நம் வீடு வர இன்னமும் ஒரு மணி நேரம் ஆகும். பின்னே சாய்ந்து தூங்கு" என்று தனஞ்சயன் கூறவும் அவள் பூரித்துப் போனாள். எவ்வளவு கரிசனம்!

ஆயினும் புத்தம் புதியவனான கணவன் பார்க்கத் தூங்கி விழுந்தோமே என்ற கூச்சத்துடன் நிமிர்ந்து அமர்ந்தாள்.

"பரவாயில்லை. கொஞ்சம் தூங்கு" என்று கூறி முறுவலித்துவிட்டு, கைகளை மார்பின் குறுக்கே கட்டித் தானும் பின்புறம் சாய்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டான் தனஞ்சயன்.

பூசனிக்காய், தேங்காய் என்று என்னென்னமோ கொண்டு சுற்றிப் போட்டு விட்டு, ஆலம் கரைத்து, வெற்றிலையில் கற்பூரம் ஏற்றி சுற்றிக் கொட்டிவிட்டு மருமகளை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டாள் புவனேசுவரி.

பூசையறையில் வணங்கி எழுந்தபின் தன்னோடு மருமகளை அழைத்துச் சென்று அருகே அமர்த்திக் கொண்டவளுக்குச் சற்று நேரம் பேச்சு எழும்பவில்லை.

மருமகளின் கையை மெல்ல வருடியவள், "குருசுவாமி குறித்துக் கொடுத்த நேரம். ஆனால் என்ன சொன்னாலும் தனம் கேட்பதாக இல்லை நீ மிகவும் களைத்துப் போய் இருப்பாயாம். ம் . . . மற்றது ஊட்டியில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று விட்டான். உனக்கு வருத்தம் இல்லையே, கண்ணு? இன்று இந்த அத்தை அறையிலேயே உறங்குகிறாயா? என்று வருத்தமும் பரிவுமாகப் பேசவும் அபிராமிக்குச் சிரிப்புதான் வந்தது.

இதற்குப் போய் இவ்வளவு கவலையா? இன்னமும் தான் வாழ் நாள் முழுவதும் இருக்கிறதே!

ஆனால் வெளிப்படையாகப் பேசமாட்டாமல் மெலிதான புன்னகையுடன் தலையாட்டினாள்.

உறவுகளை விட்டு வந்து மாமியார் காட்டிய இலவம் பஞ்சுமெத்தையில் படுத்தவள்தான். எவ்வளவு பெரும் புண்ணியம் மிக்க குடும்பம், இந்தக் குடும்பத்தில் ஒருத்தியாவது என்ன புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணத் தொடங்கியவளுக்கு அதற்கு மேல் ஒன்றும் தெரியாது. அப்படி ஓர் அயர்ந்த உறக்கம்.

காலையில் புவனேசுவரி அந்த வீட்டுப் பழக்க வழக்கங்களை மருமகளுக்கு எடுத்துச் சொன்னாள்.

"காலையில் குளித்துவிடும்மா. எழுந்ததும் காஃபி குடிக்கிற பழக்கம் என்றால் குடித்து விட்டுக் குளி. குளித்தது பூஜை அறைக்குப் போய்க் கும்பிட்டு ஒரு கீற்று திருநீறு பூசிக் கொள். மற்றது உன் விருப்பம் போல இருக்கலாம். சாப்பாட்டு அறை காட்டினேன் இல்லையா? இடையில் ஏதாவது கொறிக்க, குடிக்க வேண்டும் போல இருந்தால் டெலிஃபோனை எடுத்து மூன்றாவது பட்டனை அழுத்தி சமையல் அறையில் கூப்பிட்டு சொல்லு. கொண்டு வருவார்கள் ...."

அன்று அவளது வீட்டில் அவளுடைய பிறந்த வீட்டினருக்கு விருந்து வைத்தார்கள்.

விருந்துண்ண வரும்போது பெற்றோர் கொண்டு வந்த பெரிய பாதாம் அல்வா பாக்கெட்டையும், ஆப்பிள் பழக் கூடையையும் பார்த்ததும் அபிராமியின் முகம் வாடியது.

என்ன விலையிருக்கும்!

குறுக்கே குறுக்கே வந்து விழாமல், அபிராமியை அவள் பெற்றோருடன் பேசவிட்டு விட்டு நாகரீகமாக ஒதுங்கிக் கொண்டாள் புவனேசுவரி.

தம்பி தங்கை தோட்டம் பார்க்க ஓடிவிட, சம்பந்தியோடு தந்தை பேசிக் கொண்டிருக்க, இடையே கிடைத்த சிறுதனிமையில் "ஏன் அம்மா?" என்று கடிந்தாள் மகள்.

புரிந்து கொண்டு, "ஷ் சும்மா இரு அபி. இதற்குக் குறைத்துச் செய்தால் உனக்கு இங்கே மதிப்பு குறைந்து போகும். அப்படி என்ன, நம்மால் முடியாததா?" என்று புன்னகைத்தாள் தாயார்.

ஆயினும் அபிக்கு உள்ளுர வருத்தம் தான்.

இந்த மாதிரிச் செலவு இதுமட்டும் என்று இல்லையே! அங்கே கட்டுவதற்குச் சரியாக இருக்க வேண்டும். குறைவாகத் தெரிந்து விடக் கூடாது என்று

புதிதாக ஆறு மைசூர் கிரேப் ஒவ்வொன்றும் ஆயிரத்தி ஐநூறு ரூபாய் விலை. ஏதோ வைரம் முடியாவிட்டாலும், முத்தில், கார்னட்டில் என்று இரண்டு செட் நகைகள்.

சேமிப்பு என்று இருந்ததெல்லாம் தீர்ந்து விடக் கடனும் வாங்கிப் பெற்றவர்கள் செலவு செய்யச் செய்ய மகளுக்கு உள்ளுர வாட்டம் தான்.

ஏதாவது ஆட்சேபனை செய்தால், 'நீ பெரிய இடத்தில் மகாராணி போல மதிப்பு குறையாமல் வாழ்ந்தால் எங்களுக்கு அது போதும்' என்று இருவருமே அடக்கி விடுவார்கள்.

தன்னால் எவ்வளவு செலவு என்று நினைக்கையில் அபிராமியின் விழிகளில் நீர்மல்க, "சீச்சி, அசடு கண்ணைத் துடை. உள்ளே வரும் போது உன் மாமியார் பக்கத்தில் நீயும் மாப்பிள்ளையும் சிரித்த முகமாய் நின்றதைப் பார்த்ததும் எங்களுக்கு எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருந்தது தெரியுமா? இன்னமும் சிறப்பாகச் செய்வதற்குப் பணம் இல்லையே என்கிற ஒரு வருத்தம் தான் .... அப்புறம் .. கண்ணு ... வந்து ... நேற்று நேற்று ..." என்று லேசாக முகம் கன்றத் தடுமாறினாள் காந்திமதி.

தாயார் படும்பாடு கண்டு அபிராமிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. "ஊட்டியில் தான் என்கிறாரம்மா உங்கள் மாப்பிள்ளை. வெளி நாடு போய்ப் படித்திருக்கிறாரல்லவா? வெள்ளைக்காரர்களின் பழக்கம் அனுசரிக்கிறார். தேனிலவு .. அது இது என்று .." என்று கூறிக் கன்னம் குழியச் சிரித்தாள் மகள்.

கூடச் சேர்ந்து முறுவலித்து விட்டு, "வெள்ளைக்காரர் வழக்கமோ, பண்டைத் தமிழ்ப் பழக்கமோ, அன்பும் ஆதரவுமாக இருந்தால் சரி. உன்னிடம் ஒன்று சொல்ல வேண்டும் தங்கம், மாப்பிள்ளை வீட்டில் – இனி உன் வீடு தானே, இங்கே இவர்கள் பெரிய பணக்காரர்கள். வீட்டிற்கு ஒரே பிள்ளை. செல்லமாக வளர்த்திருப்பார்கள். ஏதோ கொஞ்சம் முன்னேபின்னே இருந்தாலும் நீதான் விட்டுக் கொடுத்து அனுசரித்துப் போக

வேண்டும், அம்மா. நான் என்ன குறைவு என்று ரோஷமாய்ப்பதிலுக்குப் பதில் என்று நின்று விடக்கூடாது, கண்ணம்மா. ." நீ அப்படிப்பட்ட பெண் இல்லைதான், செல்லம். ஆனால் பொறாமைப்பட்டவர்கள் நாக்கில் நரம்பில்லாமல் என்னென்ன பேசுகிறார்கள் தெரியுமா? காலையில் இந்தப் பழம், அல்வா எல்லாம் வாங்கி வருவதற்காக அப்பா வெளியே போயிருந்தார். அப்போது ... உன் அத்தை சாபமே கொடுக்கிறார்கள் அபி. நாளே நாளில் உதவாது என்று உன்னைத் திருப்பி அனுப்பி விடுவார்களாம். எல்லாவற்றையும் வழித்து எடுத்துச் செலவு செய்து விட்டதால் இனி ஒன்றும் வராது என்று கல்தா கொடுத்து விடுவார்களாம். நாம் குடும்பத்தோடு திருவோடு ஏந்தப் போகிறோமாம்.

"அவர்களாவது நாத்தனார். அவர்கள் பிள்ளைக்கு உன்னைத் தரவில்லை என்கிற கோபம் என்று கூட வைத்துக் கொள்ளலாம். உன் பெரியம்மா – என் கூடப் பிறந்த அக்கா சொல்கிறார்கள், ஏதோ குறையை மறைத்துச் செய்கிறார்கள். சுவரில் அடித்த பந்து போல இரண்டாம் நாளே அழுது கொண்டு வந்து நிற்பாள் என்கிறார்கள். அவர்கள் மகள் உன்னைவிட ஐந்து வயது பெரியவள், இன்னமும் திருமணம் ஆகாமல் நிற்கிறாளில்லையா, அந்த வயிற்றெரிச்சல். இந்தத் தீக்கண்ணெல்லாம் உன்னை என்ன செய்து விடுமோ என்று பயமாய் இருக்கிறது தங்கம்" என்று முடிக்கும்போது கண்ணீரே வழியத் தொடங்கிவிட்டது.

"அச்சோ! என்னம்மா இது. அவரவர்கள் பொறாமையில் புலம்புகிறார்கள். அது புரிந்தும் இந்தப் பேச்சைப் பெரிதுபடுத்திக் கொண்டு அழலாமா? இவர்கள் பேச்சு எல்லாம் பொய்த்துப் போய், நான் இங்கே, நீங்கள் முதலில் சொன்னதுபோல ஒரு ராணியாகவே வாழப் போகிறேன் பாருங்கள். நீங்கள் முதலில் எங்கள் அத்தையை நன்றாகக் கவனித்துப் பாருங்கள் அம்மா, அவர்களின் நிழலில் நின்றவர்களுக்குக் கூடத் தப்பு செய்ய வராது. அப்படியிருக்க அவர்களின் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளை வேறு மாதிரி இருக்க முடியுமா? ஊகூம், நீங்கள் கவலையே படக்கூடாது. சந்தோஷமாய்ச் சிரிக்க வேண்டும். ம், சிரியுங்கள் அம்மா" என்று கொஞ்சிப் பேசிப் பெற்றவளைத் தேற்றினாள் மகள்.

விமானத்துக்கு 'ரிப்போர்ட்டிங் டைம்' பனிரண்டே முக்கால் என்பதால் தங்கள் வரவைச் சீக்கிரமாகவே முடித்துக் கொண்டு கிளம்பி விட்டனர் தனஞ்சயன் தம்பதியினர்.

விருந்தினரை விட்டுவிட்டு முன்னே சாப்பிட்டதற்கு மன்னிப்புக் கோரிவிட்டு, "ஏர்போர்ட்டுக்கு நீங்களும் வந்து அலைய வேண்டாம். நாங்கள் என்ன வெளிநாடா போகிறோம்? நீங்கள் நிதானமாய் இருந்து சாப்பிட்டுவிட்டு இளைப்பாறி விட்டுப் போங்கள். நாங்கள் வரட்டுமா?" என்று பிரியமும் மரியாதையுமாகப் பேசிய மருமகனை மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று சுதர்சனத்துக்கு. தன் மகள் கொடுத்து வைத்தவள் என்கிற நிம்மதியோடு இருவரையும் வழியனுப்பி வைத்தார்.

முதல் தடவையாக வானில் பறப்பது உள்ளூர ஒரு பரபரப்பை ஊட்டியது அபிராமிக்கு. சன்னல்பக்க சீட்டில் அமர்ந்து சென்னை மாநகரம் மறைவதை வியப்புடன் வேடிக்கை பார்த்தவளுக்கு, என்னவோ வீட்டில் சோபாவில் அமர்ந்து பத்திரிக்கை படிப்பது போல கையிலிருந்த வாரப் பத்திரிக்கையைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த கணவனைப் பார்க்கையில் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

முன்தினம் காலை ஒன்பது மணிவரை அவன் யாரோ அவள் யாரோ. இன்று அவளது சுகம், பாதுகாப்பு எல்லாம் அவன் பொறுப்பென்று நம்பி, அவனோடு தனியே கிளம்பி வந்து விட்டாளே! அவனோடுகூட வருவதற்கு ஒரு சிறு தயக்கம்கூடத் தோன்றாததை எண்ணி உள்ளூர வியந்தபடி ஓரக் கண்ணால் அவனைக் கவனித்தாள்.

வசதியான வாழ்வின் செழுமையை ஒதுக்கிப் பார்த்தாலும் வலிவும் வனப்புமான அவனது தோற்றம் அவளுக்குப் பெருமிதம் ஊட்டியது. இந்தத் தனஞ்சயன் இப்போது அவளுடைய கணவன்!

பார்த்துக் கொண்டே இருந்தவளுக்கு இன்னோன்று புரிந்தது. இயல்பாக இருப்பதுபோலக் காட்டிக் கொண்டாலும், அவனுக்குள்ளும் ஒரு பரபரப்பு இருக்கத் தான் செய்தது. பார்வை பத்திரிக்கையில் இருந்தபோதும் அவன் அதில் ஒரு வார்த்தையைக் கூடப் படிக்கவில்லை. ஓரளவு இடைவெளி விட்டு, பக்கங்களைப் புரட்டிய விரல்கள் அவ்வப்போது இரண்டு தாள்களைப் புரட்டிவிடுவதை அவன் கவனிக்கவே இல்லை.

ஒரு விஷமத்தனம் தலைதூக்க, அவன் காதருகில் நெருங்கி, "புத்தகம் தலைகீழாக இருக்கிறது" என்றாள் அபிராமி.

திடுக்குற்று, புத்தகத்தைத் திருப்பி நேராக்கத் தொடங்கியவன், உண்மை புரிந்து, புத்தகத்தைப் பழைய படி வைத்துக் கொண்டு 'என்னது இது' என்பது போலப் பார்த்தான்.

அவள் எதிர் பார்த்தது போல, அவளது விளையாட்டைத் தனஞ்சயன் ரசிக்கவில்லை என்பதோடு, அவனது பார்வையில் சினம் இருப்பதையும் காணவும் அவளுக்கு உள்ளூர மனம் பதறிவிட்டது. "இ..இல்லை... அதில் ஒரு வார்த்தை கூடப் படித்தாற் போலத் தெரியவில்லை .... அதனால்தான்..." என்று சிறு பயத்துடன் இழுத்தாள்.

இமை இடுங்க அவளை நோக்கியவன் சட்டெனச் சிரித்தான். "கண்டு பிடித்து விட்டாயே! பரவாயில்லை. நீகெட்டிக்காரிதான்..." என்றான். ஒரு கணம் பொறுத்து "நீ எப்போதும் கெட்டிக்காரிதான். அப்படித்தானே?" என்று மீண்டும் அவனே கேட்டான்.

அவன் பேச்சை வார்த்தை அளவில் எடுத்து, "ம். ஓரளவு அப்படித்தான். எப்போதுமே ஸ்கூலில் முதல் ஐந்து ராங்குக்குள்தான் இருப்பேன். காலேஜிலும் தங்கமெடல் கிடைத்ததா, அம்மா அப்பாவுக்கு ஒரே பெருமை ....." என்று சிரித்தாள் மனைவி.

"ம் .... வேறு ஒன்றும் ... அதுதான் இந்த இந்தப் பாட்டு, டான்ஸ், நீச்சல், கராத்தே... மல்யுத்தம்.."

"மல்யுத்தமா!" என்று மேலும் நகைத்துவிட்டு, "பாட்டு கொஞ்சம் தெரியும். சாஸ்திரப்படி தெரியாது. ஆனால் கேட்பதைப் பாடிவிடுவேன்.. அப்புறம், நாட்டியம் ஒரு நாட்டியப் பள்ளியில் பத்து பேரோடு படித்தேன். நீச்சல் உடை எல்லாம் வெளியே அணிந்தேன் என்றால் எங்கள் அம்மா மயக்கம் போட்டு விழுந்து விடுவார்கள். கராத்தே கற்றுக் கொள்ள ஆசைதான். ஆனால் அம்மாவுக்கு இஷ்டமில்லை. ஆண்பிள்ளைத்தனமாகத் தெரிகிறதாம். ஸ்கூலில் 'டெமான்ஸ்ட்ரேஷனு'க்காக ஒருதரம் வந்தவர்கள் சும்மா நாலு கிளாஸ் எடுத்தார்கள். அதில் சிலது படித்தேன் அவ்வளவுதான் ..." என்று முடித்தாள் அபி.

"நாலே வகுப்புதானா? சே, ஏமாற்றிவிட்டாயே. குறைந்தபட்சம் பிரவுன் பெல்ட்டாவது வாங்கியிருப்பாய் என்று நினைத்தேன் .... அது தான் .. படிப்பில் கோல்டு மெடல் வாங்கவில்லையா? அது போல இதிலும் முன்னணியில் இருந்திருப்பாயோ என்று நினைத்தேன்.. நல்ல வேளை, பிழைத்தேன்" என்று தோளைக் குலுக்கினான் தனஞ்சயன்.

"ஏன்? ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?"

"ஏதாவது நான் சொல்வது பிடிக்காமல் போய், நாலு சாத்து என்னைச் சாத்திவிட்டாயானால் அப்புறம் நான் புத்தூருக்கல்லவா காவடி எடுக்க வேண்டியிருக்கும்!" என்று பயந்த பாவனையுடன் அவன் கூற அபிராமிக்கு மேலும் சிரிப்பு பொங்கியது.

பங்களூரைத் தொட்டுப் பார்த்து விட்டு விமானம் கோவையை அடைந்தது.

இறங்கி வெளியே வந்தால் அங்கே அவர்களுக்காக ஒரு கார் தயாராக இருந்தது.

ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தவளிடம், "இங்கே எங்கள் எஸ்.என். இன்டஸ்ட்ரீசுக்கு ஒரு கிளை இருக்கிறது. இங்கே என் நண்பன் ஒருவன் மூலம் தகவல் அனுப்பி காருக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தேன். ஏறிக் கொள்" என்று மனைவியிடம் பணித்து விட்டு, சாவியை தந்தவனிடம் திரும்பி, "நான் சொன்னது தயாராக இருக்கிறதா?" என்று வினவினான்.

"ஆமாங்கோ. க்ளவ் கம்பார்ட்மென்டிலே வைத்திருக்கிறேனுங்கோ. ரகு சார் சொன்னாப்போலே தயாரா . ." என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவனை இடை மறித்து, " ஓகே நீ போகலாம்" என்று கூறிக் காரில் ஏறினான் தனஞ்சயன்.

"வேறே என்னமாச்சும் தேவைப்படுமான்னு மேனேஜரய்யா கேட்கச் சொன்னாங்கோய்யா . . . ஊட்டியிலே . ." என்று தொடங்கிய பணியாளை மீண்டும் இடைமறித்து, "ஒன் . . றும் தேவையில்லை இங்கே மாதிரியே அங்கேயும் யாரும் என்னைத் தொல்லை செய்யக் கூடாது. அவ்வளவுதான்" என்று பொறுமையிழந்த குரலில் கூறிக் காரை எடுத்தான்.

கார் சீறிக் கொண்டு கிளம்பவும் அவசரமாகப் பின்னே எட்டு எடுத்து வைத்த பணியாளைப் பார்க்கையில் அபிராமிக்குப் பாவமாக இருந்தது. ஆனால் அறிமுகமற்ற புதியவனான கணவனுக்குத் திடீரென்று என்ன கோபம் என்று தெரியாமல் பேசவும் பயமாயிருக்கவே மவுனமாக இருந்துவிட்டாள்.

தூரத்துக் குன்றுகளின் வரிவடிவம் மெல்ல நெருங்கி மலையாகி, வளைந்து நெளிந்து சென்ற மலைப்பாதையில் கார் ஏறத் தொடங்கவும் சூழ இருந்த இயற்கை எழில் அவளது நெஞ்சைக் கவர்ந்தது.

ரசனையும் வியப்புமாக அவளது வார்த்தைகளுக்கு எந்தவித எதிரொலியும் அவனிடம் இல்லாது போகவே அபிராமியின் பேச்சும் நின்று போனது.

பாதையிலேயே பார்வையைப் பதித்திருந்த அவனது இறுகிய முகத்தை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தவள், மலைப்பாதை என்பதால் மிகவும் கவனமாக ஓட்டுகிறான் போல; இடைஞ்சல் செய்யக்கூடாது என்று எண்ணி, தன்மட்டிலும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து ரசிக்கலானாள்.

ஆனால் விரைவிலேயே அது அலுத்துப் போய்விட, ஏதேனும் புத்தகம் இருந்தால் படிக்கலாம் என்று எண்ணி க்ளவ் கம்பார்ட்மென்டைத் திறந்து பாத்தவளுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

"அய்யோ!" என்று அவள் மூச்சிழுக்கவும், பிரேக் போட்டுக் காரை நிறுத்தியவன், கைநீட்டி க்ளவ் கம்பார்ட்மென்டை அறைந்து மூடினான்.

அவளது முகத்தில் இருந்த மிரட்சி அவனுக்கு வேடிக்கையாக இருந்ததோ, "என்ன, பயந்து விட்டாயா?" என்று கேலியாக வினவினான்.

இவ்வளவு நேரம் இருந்த இறுக்கம் மாறி அவன் இளகியது நிம்மதியூட்ட, "துப்பாக்கி எல்லாம் தேனிலவுக்கு எதற்கு?" என்று மென்குரலில் கேட்டாள்.

"உன்னை மிரட்டத்தான்" என்றான் தனஞ்சயன் தயக்கமின்றி. "நீ ஏதாவது முரண்டு பிடித்தால் என்ன செய்வது? ஏதோ, கொஞ்சம் தான் என்றாலும் காரத்தே வேறு கற்று வைத்திருக்கிறாயே! அதற்காகத்தான் எதற்கும் இருக்கட்டும் என்று தயாராக வைத்திருக்கிறேன். விமானத்தில் கொண்டுவரமுடியாது என்பதால் இங்கே வரடி பண்ணச் சொன்னேன். இந்தத் துப்பாக்கி பயத்தில் சொல்வதைக் கேட்பாயில்லையா?" என்று வெகு இலகுவான குரலில் அவன் பேசவும் அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. என்னமாய் கேலி பேசுகிறான்!

அவனிடம் அவள் எதற்காக முரண்டப் போகிறாளாம்?

கன்னங்களில் செம்மையும், செவ்விதழ்களில் மென் சிரிப்புமாக, "துப்பாக்கி இல்லாமலேயே நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்பேன்" என்று மென் குரலில் இயம்பி, அவன் தோளில் சந்தோஷமாகச் சாய்ந்து கொண்டாள் அபிராமி.

ஒரு சின்ன சந்தேகம் கூட இல்லாமல்.

3

காரைத் தனஞ்சயன் சற்று மெள்ளவே நிதானமாகவே ஓட்டுவதுபோல அபிராமிக்குத் தோன்றியது.

இருள் கவிந்துவரும் வேளையில் வேகமாக ஓட்டப் போய் ஒன்றுகிடக்க ஒன்று ஆகிவிடக் கூடாது என்கிற கவனத்துடன் ஓட்டுகிறான் போலும். பரவாயில்லை, இவன் வாழ்விலும் எதையும் அவசரப்பட்டு அரைகுறையாய்ச் செய்துவிடாமல் கவனத்துடன் செயல்பட்டு வெற்றி பெறுவான் என்று அகமகிழ்ந்தாள் அவள்.

ஏதேனும் பேசி அவனது கவனத்தைக் கலைக்கக் கூடாது என்று எண்ணி வெளியே வேடிக்கை பார்க்கத் திரும்பியவளுக்கு உள்ளுரக் குளிர் பிறந்தது.

மாலை வெளிச்சத்தில் பச்சை வண்ண ஆடை உடுத்தினாற் போலப் பசுமையாயிருந்த செடி கொடி மரங்களும், பல நிறங்களில் பூத்திருந்த மலர்களும், இடையே வெள்ளிக் கம்பிகள் போலக் கசிந்த நீருமாய் அழகுகாட்டிய மலைத் தொடர்கள் கவிந்துவந்த இருளில் மறைந்து, வெறும் இருட்டு வரிவடிவமாய் உயர்ந்து விழுங்குவது போல மிரட்டின.

அச்சத்துடன் கணவனை ஒண்டி அமரவும், அவன் நகைத்தான். "கராத்தே வீராங்கனை இவ்வளவுதானா?

பரவாயில்லை. எனக்கு வேலை சுலபம்" என்றான் கேலியாக.

இந்தக் கேலியை ரசிக்க முடியாமல் குளிரும் இருளும் அவளை நடுக்கின. கடைசியாக ஊட்டியின் வெளிச்சம் தெரிந்த பிறகுதான் அவளுக்கு ஒருவாறு நிம்மதி உண்டாயிற்று.

நேரே வீட்டுக்குப் போகாமல் ஓர் ஓட்டலின் முன்னே காரை நிறுத்தினான் தனஞ்சயன்.

உள்ளே சென்று அமர்ந்ததும், "இங்கே சாப்பிட்டு விட்டுப் போகலாம். வீட்டில் வேலையாட்களுக்கு லீவு கொடுத்து விட்டதால் அங்கே சாப்பிட ஒன்றுமிராது" என்று ஏதோ ஆர்டர் செய்தான் அவன்.

சுவைபடத் தயாரித்திருந்த போதும் அபிராமிக்கு உள்ளே எதுவும் இறங்கவில்லை. என்னவோ மனதில் மீண்டும் உறுத்தத் தொடங்கியது.

'அங்கே சமையலுக்கும், வீட்டு வேலைக்கும், காவலுக்கும் என்று மூன்றுபேர் இருக்கிறார்கள் அபிராமி. எல்லோரும் நம்மிடம் நிறைய ஆண்டுகளாக இருப்பவர்கள். அதனால் உனக்கு ஒரு சிரமமும் இராது' என்று புவனேசுவரி கூறியிருக்க இவன் அந்த வேலையாட்களுக்கு லீவு கொடுத்து அனுப்பிவிட்டதாக ஏன் சொல்லுகிறான்? இந்தச் சமயத்தில் தான் அவர்களுக்கு லீவு கொடுக்க வேண்டுமா? ஒருவாரமோ, பத்து நாட்களோ இந்தத் தேனிலவு காலம் முடிந்த பிறகு அனுப்பக் கூடாதா?

ஆனால் இதுபற்றித் தனஞ்சயனிடம் எதுவும் கேட்கவும் அவளுக்கு மனம் வரவில்லை. 'என்னம்மா, பெரிய ராஜபரம்பரை, வீட்டுவேலை செய்ய முடியாதா? என்று கேட்டு விட்டால்.' ஒரு வேளை கேட்டுவிட்டால் மனதுக்குக் கஷ்டமாகி விடாதா? அப்புறம் அவன் முகத்தைப் பார்த்து இப்போது போலப் பேச முடியுமா, என்ன? அலைவிட வீட்டு வேலைகள் முழுவதையும் தன்னந் தனியாகவே செய்வது மேல்.

ஆனால் அப்படி ஒரு நிலையை இவன் ஏன் உண்டாக்க வேண்டும்? இதுதான் அவளைக் குடைந்தது.

வாய்விட்டுக் கேளாவிடினும், கேள்வியை விழிகளில் தேக்கிக் கணவனை நோக்கினாள் அபிராமி. ஆனால் அவன் அந்தப் பார்வையைச் சந்தித்தால் அல்லவா?

ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்த அவனது பார்வை அவன் கையிலிருந்த சிகரட்டின் முனையில் இருந்து கனன்ற தீக்கங்கின் மேல் இருந்தது.

".... ஒரு கெட்ட பழக்கம் கிடையாதும்மா. இந்தக் காலத்தில் நம் தரத்துப் பிள்ளைகள் கூட சர்வசாதாரணமாக "பீர்" அடிக்கிறதைப் பார்த்தால் மாப்பிள்ளை ஓர் அபூர்வ ரத்தினமாக்கும். நண்பர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்தால் அதிசயமாய், அத்திபூத்ததுபோல ஒரு சிகரெட். மற்றபடி ஒரு சின்னதப்பு தண்டா கிடையாது ..."

தந்தை பெருமையடித்தது நினைவு வர, இங்கே எந்த நண்பர்கள் இருக்கிறார்களாம் என்று தன்னையே கேட்டுக் கொண்டாள் அபிராமி. ஒரு வேளை அவளையே சினேகிதியாக எண்ணிவிட்டானோ கணவன்? தாயாய், தாதியாய் இருப்பதோடு சினேகிதியாக இருப்பதும் மனைவியின் பொறுப்புகளில் ஒன்றுதானே. ஆக, பிடிப்பது சிகரெட் என்றாலும் நல்ல பாதையில் தானே அடியெடுத்து வைக்கிறான் என்று சந்தோஷமாக எண்ணமிட்டாள்.

ஒருவாறு உணவு முடிந்து கிளம்பிச் சென்று வீட்டை அடைந்தபோது மணி எட்டரை தாண்டி விட்டது. மிகவும் குளிரவும் தொடங்கி விட்டது. புவனேசுவரியின் அறிவுரைப்படி கையோடு கொணர்ந்து அணிந்து கொண்டிருந்த ஸ்வெட்டரால் கூடக் குளிரைக் குறைக்க முடியவில்லை.

போர்டிகோவில் காரை நிறுத்தி, துப்பாக்கியை மட்டும் எடுத்து அவன் அணிந்திருந்த ஸ்வெட்டருக்குள் செருகிக் கொண்ட தனஞ்சயன், "மற்றதை நாளை எடுத்துக் கொள்ளலாம் " என்று அவளைக் கைப்பிடியாக உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

உள்ளே சென்றதும் அதே சாவி கொண்டு கதவை உட்புறமாகப் புட்டிவிட்டு, "மாடிக்கு" என்று சுருக்கமாகக் கூறி, அவளது கையை மீண்டும் பற்றி அழைத்துச் சென்றான்.

ஆங்காங்கே ஒரிரு சிறு விளக்குகள் தவிர கிட்டத் தட்ட இருளில் மூழ்கியிருந்த வீட்டில், பழக்கத்தின் காரணமாக அவன் வேகமாக முன் செல்ல, தடுமாறியபடியே பின் தொடர்ந்தாள் அபிராமி. அசதி, வேண்டாம் என்று முன் தினம் விட்டுக் கொடுத்தவனுக்கு இன்றைக்கு இவ்வளவு அவசரமா என்று வெட்கம் வேறு அவளது கால்களை பின்ன வைத்தது.

பழைய காலத்தில் யாரோ வெள்ளைக்காரன் கட்டிய வீடு போலும், கீழே இருந்த பெரியஹால் அப்போது பால் ரூமாகப் பயன்பட்டிருக்கலாம். ஹாலைச் சுற்றிலுமாக மேல் தளத்தில் ஓடிய வராந்தவோடு மாடிப்படி முடிந்தது. வராந்தாப் பக்கடாகத் தெரிந்த ஒவ்வொரு கதவுகளும் ஒவ்வொர் அறைகள் என்பது தெரிந்தது.

பலகதவுகளைக் கடந்து ஓரளவு வீட்டின் பின்புறமாக அமைந்திருந்த ஒரு கதவைத் தள்ளித் திறந்தான் தனஞ்சயன்.

சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக ஜெகஜ்ஜோதியாக உள்ளிருந்து பரவிய வெளிச்சத்தில் முதலில் அபிராமியின் கண்கள் கூசிப் போயின.

கூசிய கண்களை இருதரம் இருக மூடித் திறந்து, ஒருவாறு வெளிச்சத்துக்குப் பழக்கப்பட்டபின் அவளது கண்களில் பட்ட காட்சியும் அவள் எதிர்பாராததாகத் தான் இருந்தது.

அந்த அறையை சுற்றிலும் குழல்விளக்குகளோடு, நடுவில் சரவிளக்குகள் வேறு ஒளியை உமிழ்ந்தது.

அந்தச் சரவிளக்கின் அடியில் ஒருவட்ட மேசையின் மீது ஒரு பெரிய பாட்டில் சில படங்களில் பார்த்திருந்த தால் அது ஏதோ வெளிநாட்டு விஸ்கி என்பதை அபிரா மியால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. பாட்டிலின் அருகே அழகிய கண்ணாடி தம்பளர்கள் ஐந்து இருந்தன.

யாருக்கு இந்த மது என்று அவளுள் இருந்த கேள் விக்குப் பதில் தருவது போல அறையின் இருபுறத்திலி ருந்துமாக நாலு இளைஞர்கள் – ரொம்பப் புதியவர்கள் என்று சொல்ல முடியாது திருமண வரவேற்பின்போது பார்த்த முகங்கள்தான் வந்தார்கள்.

இவர்கள் தனஞ்சயனுடைய நண்பர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் அவனது படுக்கை அறைக்குள் இவர்களுக்கு என்ன வேலை?

"ஹலோ தனா" என்று அவர்கள் நால்வரும் முறுவ லிக்க பதிலுக்குப் புன்னகை செய்து, "சொன்னது போலவே ஏற்பாடு செய்து விட்டீர்களே, வெரிகுட்" என்று தனஞ்சயன் கூறவும் இதுமுன்னேற்பாடாகச் செய்தது என்பது அபிராமிக்குப் புரிந்தது.

திகைப்புடன் கணவனை நோக்கி, "எ . . என்ன இது.." என்று குரல் நடுங்கக் கேட்டவளுக்கு நெஞ்சுபடப டத்தது.

"என்னவா?" என்று உரக்க நகைத்து, ஏற்கனவே படபடத்த நெஞ்சுக்குள் பந்தயக் குதிரையையே ஓட வைத்தான் அவளுடைய கணவன்.

அவளை மீண்டும் கரம் பற்றி உள்ளே இழுத்துக் கொணர்ந்து நிறுத்தியவன், காலால் கதவைத் தள்ளிச் சாத்தினான்.

திடுமென அவனிடம் தென்பட்ட முரட்டுத் தனத் தில் மேலும் திடுக்குற்று நின்றவளிடம் தன் சிரிப்பை நிறுத்திவிட்டுச் சொன்னான். "என் பெயர் தனஞ்சயன். தெரியுமில்லையா? அர்சுனனின் மற்றொரு பெயர். மகா பாரதக் கதை படித்திருக்கிறாயா? அதில் சுயம்வரப் போட்டியில் வென்று பாஞ்சாலியைக் கொணர்ந்து,

அர்ச்சுனன் என்ன செய்தான்? அவளைத் தன்னுடைய மற்ற நான்கு சகோதரர்களுடன் பங்கிட்டுக் கொண்டான். அப்படித் தானே? இதோ பார், இந்த நாலு பேரும் எனக்கும் சகோதரர்கள் மாதிரிதான். சகோதரர் களைவிட உயர்ந்தவர்கள். அந்த அர்ச்சுனன் செய்ததுபோலவே நானும் என் உடன்பிறவாச் சகோத ரர்களாகிய இவர்களோடு உன்னைப் பகிர்ந்து கொள்ளப் போகிறேன். ஹா ஹா . . ஹா . . . " என்று விழிகள் பளபளக்க, அழுத்தமான குரலில் தெளிவாக உரைத்து உரக்கச் சிரித்தான்.

மின்னாமல் முழங்காமல் தலையில் வீழ்ந்த இடி தந்த அதிர்ச்சியில் கண்ணிமைக்கவும் மறந்து விழித்த கண விழித்தபடி விக்கித்து நின்றாள் அபிராமி.

4

கண்முன்னே யாரோ சொடக்குப் போடவும் தன்னுணர்வு திரும்பினாற்போல அபிராமியின் புலன்கள் ஒருவாறு செயல்பெற்றன.

சொடக்கு போட்டது வேறுயாரோ இல்லை; கணவன் தான் என்பதை முதலில் உணர்த்திய விழிக ளால் நிமிர்ந்து அவன் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தாள்.

"அப்பாடி!" என்று பெரிதாகத் தோளைக் குலுக்கி னான் தனஞ்சயன். "உயிருடன்தான் இருக்கிறாயா? மூர்ச்சைகூடத் தட்டவில்லை என்றதும், திடீர் ஷாக்கில் நான் பழி வாங்கி முடிக்குமுன்பே பரலோகம் போய் விட்டாயோ என்று ஒரேயடியாகப் பயந்து போனேன். நல்ல வேளை!" என்றான் எகத்தாளமாக.

அபிராமி முட்டாள் அல்ல.

வாழ்நாள் முழுவதும் துணையாக இருந்து காப்பாற் றுவார்களென்று எண்ணி உற்றார் உறவினரை விட்டு விலகி தன்னந்தனியாக யாரை நம்பி

வந்தாளோ, அந்தக் கணவன் சற்றுமுன் வெடித்த அணுகுண்டு உண்மைதான் என்று நன்றாகவே உணர்ந்து கொண்டாள்.

ஆனால் வாழ்வின் கடைசி வினாடி வரை நிலைத்திருக்கும் நம்பிக்கை அப்போதும் உந்த, அவனது எகத்தாளத்தைக் கேலியாக எடுத்து, "வ . . வந்து இது. இதெல்லாம் சும்மா வி . . விளையாட்டுதான் . ." என்று புன்னகை புரிய வெகுவாக முயன்று தோற்றவாறு கேட்டாள்.

தலையசைத்து உதட்டைப் பிதுக்கி மறுத்தான் தனஞ்சயன் "இல்லை. நான் கூறியது எதுவும் விளையாட்டில்லை" என்று தெளிவாகக் கூறினான். நான் சொன்னது அவ்வளவும் நூற்றுக்கு நூறு உண்மை. இதில் நீயாக நான் சொல்வது போல நடந்து கொண்டாயென்றால் . . உனக்கு எவ்வளவோ கஷ்டம் குறைவு. முரண்டு பிடித்தாய் என்றால் என்று ஸ்வெட்டருக்குள் கையை விட்டுத் துப்பாக்கியை எடுத்துக் காட்டி மேலும் சொன்னான், "கைகால் ஒவ்வொன்றும் சிதறிவிடும். சிதறினாலும் விட்டுவிடுவேன் என்று நினைக்காதே. நான் முதலில் சொன்னது நடந்தே தீரும்" என்று இரும்புக் குரலில் கூறி முடித்தான்.

இது . . இந்தக் குரல் பொய்யோ வேடமோ அல்ல. முரண்டினால் மிரட்ட என்றானே, என்ன மாதிரி இனிய கற்பனையில் ஏமாந்து போனாள்! அவன் மெய்யாகவே அவளை மிரட்டத்தான் துப்பாக்கியைக் கொணர்ந்திருக்கிறான்.

நட்பு, சுற்றம், அறிந்தவர், தெரிந்தவர் அத்தனை பேரிடமும் இருந்து அவளைப் பிரித்து தனிமைப்படுத்தி அழைத்து வந்து என்ன கொடுமை செய்ய நினைக்கிறான்!

ஆனால் இது எப்படி முடியும்? தொட்டுத் தாலி கட்டிய மனைவி! இன்னொருவன் ஏறிட்டுப் பார்த்தால் அவனைச் சுட்டுப் பொசுக்கக் கடமைப்பட்டவன். அவனே வில்லனாவது என்றால் அது வெறும் திமிர் பிடித்தவனின் விளையாட்டாக மட்டும் இருக்க முடியாது. ஏதோ, ஏதோ ஒரு பெரிய காரணம் இருக்க வேண்டும். அது தெரிந்தால் ஒருவேளை . . .

"ஏன்? ஏன் இப்படி?" என்று அவசரமாகக் கேட்டாள்.

"ஏன் என்றால்? பின்னே என் வார்த்தைக்குப் பணியா விட்டால் உன்னைச் சும்மா விட்டுவிடுவேன் என்றா நினைத்தாய்? முதலில் உன் இருகைகளையும் சிதறடித்து விட்டு . . ."

"இல்லை. அதல்ல என்னை இப்படி, இந்தமாதிரி அவமானப்படுத்த முயற்சிக்கிறீர்களே, அது ஏன் என்று கேட்டேன்."

"ஆ! இது அர்த்தமுள்ள கேள்வி!" என்று சிலாகித்த வண்ணம் துப்பாக்கியை மீண்டும் ஸ்வெட்டருக்குள் திணித்தான் தனஞ்சயன்.

நிதானமாக இரு கைகளிலும் அணிந்திருந்த கையுறைகளை உருவி எடுத்து அருகில் கிடந்த சோபாவில் வீசினான். இருகைகளையும் அவள் கண்ணெதிரே நீட்டி விரல்களை நன்றாக விரித்து முன்னும் பின்னும் காட்டினான்.

கை முழுமையாகத் தோன்றிய போதும், அங்கங்கே மெல்லிய கோடுகளாகத் தடிப்பும், நிறம் வெளிறிய திட்டுகளும் தெரிந்தன. உடம்பின் மற்றபகுதியில் இருந்து எடுத்து, கையில் ஒட்ட வைத்துத் தைத்த இடங்களாக இருக்க வேண்டும். இன்னமும் இயல்பான தோலின் நிறம் வரவில்லை. ஆனால் இதற்கும். . .

"கையில் ஒரு சிறுகறை, அழுக்குபட்டால் எனக்குப் பிடிக்காது. இப்போது. . . ஒரு வருஷம், முழுமையாக ஓர் ஆண்டு முடிந்து விட்டது. இன்னமும் என் கையைப் பழைய மாதிரிப் பயன்படுத்த முடியவில்லை. முதலில் எப்படி எங்கிறாய்? முதல் ஆறுமாதங்களுக்கு இந்த நண்பன்தான் இந்தக் கைகளாக இருந்தார்கள். இருபத்தி

நாலுமணிநேரமும். விளைவு தெரியுமா? இருவருக்கு வேலை போயிற்று. ரகுராமனுக்குப் பிரமோஷன் போயிற்று, சுதிருக்குச் சம்பளம் கட்டாயிற்று. இதற்கெல்லாம் காரணமான உனக்கு ஒரு தண்டனை வேண்டாமா? இவர்களுக்கு – இவர்கள் பட்டபாட்டுக்கு ஒரு விருந்து வேண்டாமா? அதற்காகத்தான்" என்று முடித்த போது உள்ளிருந்த வேகத்தின் அறிகுறியாக அவனுக்கு மூச்சிரைத்தது.

ஆனால் இவனது கைகள் இப்படி ஆனதற்கும் அவளுக்கும் என்ன சம்மந்தம்? எங்கோ விபத்தில் நண்பனைக் காப்பாற்றப் போய்த்தானே...

"விபத்தாவது மண்ணாங்கட்டியாவது? எல்லாம் மற்றவர்களுக்காகக் கட்டிவிட்ட கதை. உண்மை அறிந்து நீயோ, உன்னைச் சார்ந்தவர்களோ உஷாராகி விடக் கூடாது என்பதற்காக இட்டுக்கட்டிய கதை."

"இன்னமும் இதற்கும் எனக்கும் என்ன தொடர்பு என்றே எனக்குப் புரியவில்லையே?"

"புரியவைக்கிறேன் பெண்ணே, நன்றாகப் புரிய வைக்கிறேன். ஒரு பிறவியில் செய்த பிழைக்கு ஏனென்று புரியாமலே இன்னொரு பிறவியில் தண்டனையை அனுபவிக்க வைக்கிற கடவுள் அல்ல நான். உன் குற்றத்தை விளக்கமாகச் சொல்லிவிட்டுத்தான் உனக்கு தண்டனை தரப் போகிறேன். இப்படி ஒரு பிழையைச் செய்யாமல் இருந்தேனில்லையே என்று எண்ணி எண்ணி மறுகி நீ வாழ்நாள் முழுவதும் துடிக்க வேண்டாமா? கட்டாயம் சொல்கிறேன் என்ற போது தனஞ்சயனின் குரலில் இருந்த வஞ்சினம் அவளை இன்னமும் பதறச் செய்தது.

இந்த அளவு பழி வெறி வரும் அளவுக்கு அவள் என்ன செய்திருக்கக்கூடும்? என்ன யோசித்தும் இந்த இருபத்தி ஓர் ஆண்டு வாழ்க்கையில் பெரும் பிழையென்று யாருக்கும் – ஏன் குற்றமென்று கூறி இகழ்ந்து

ஒதுக்கத் தகுந்த எதையும் செய்ததாக அவளுக்கு நினைவே வரவில்லை.

அவன் நினைவு படுத்தினான்.

மீண்டும் கைகளை அவள் முன்னே நீட்டி, இந்தக் கைகளை மீண்டும் ஒரு தரம் நன்றாகப்பார். இதில் இந்தத் தழும்பு, ஒட்டு எதுவும் இல்லாமல், மாசுமறுவற்று, சீராக வெட்டிய நகங்களுடன், நக இடுக்குகளில் கூட ஒரு சிறு அழுக்கு இல்லாமல் சுத்தமாகக் கற்பனை செய்துபார். அந்தக் கைகளேனும் நினைவு வருகிறதா?" என்று கேட்டான்.

இருந்த பதட்டத்திலும் பயத்திலும் கற்பனை செய்வது கடினமாக இருந்தது அவளுக்கு. ஆயினும் வெகுவாக முயன்று பார்த்து விட்டு, இல்லையென்று அவள் கூறவும் அவனது விழிகளில் கோபச் சிவப்பு ஏறியது.

"உனக்கு ஏண்டி நினைவு வரப்போகிறது. அவ்வளவு அலட்சியம்! வினாடிக்குள் அழிப்பதில்தானே நீ குறியாய் இருந்தாய்! அத்தனைக்கும் படப்போகிறாய் பார்" என்று மிரட்டினான் அவன். "அது நினைவு வரவில்லை என்றால், இவர்களையாவது ஞாபகம் வருகிறதா? ஒரு சின்ன உதவிக் குறிப்பு தரட்டுமா? இதோ இவன் பெயர் ரம், இவன் விஸ்கி, அடுத்தவன் பீர், அவன் சாராயம்."

இந்தப் பெயர்கள். . . இவை நினைவு வந்திருக்க வேண்டியவைகளே. குறைந்த பட்சம் சாராயம் என்கிற அறிகப்படி வினோதமான பெயர் மட்டுமேனும். அவனுக்குச் சென்னையிலேயே நினைவு வந்திருக்க வேண்டும். ஏன், ஏன் வரவில்லை? புவனேசுவரி அது பற்றிப் பேசியதும் ஏதோ பொறி தட்டினாற்போல இருக்கக் கூடச் செய்தாளே, அப்போது ஏன். . . . அவ வழக்கு, அப்போதே ஏன் அவளது மனது அதைக் கவனித்துக்கொள்ளவில்லை?

ஏன். . கண்டு கொள்ளவில்லை என்பது நினைவு வரவும் அபிராமி மிகவும் சோர்ந்து போனாள். அவன்– அவளுடைய கணவன் அந்த வழியில் அவளை யோசிக்க விடாமல் சரசமாகப் பேசி அவளைத் திசை திருப்பிவிட்டான். அந்த சரசத்தை உண்மை என்று எண்ணி மகிழ்ந்ததை நினைக்கையில் இப்போது நெஞ்சு துடித்தது அவளுக்கு.

தொண்டையில் பந்தாய் அடைத்த துயரத்தை விழுங்கி விட முயன்றபடி கஷ்டப்பட்டு மேலும் யோசித்தாள் அபிராமி.

அன்று கூட அவள் தப்பென்று எதையும் செய்ய வில்லையே. ரத்த வெறி கொண்ட புலிபோலக் கண்கள் பளபளக்க நிற்கும் அவளுடைய கணவன் அவளது நியாயத்தை ஒப்புக் கொள்ளுவானா?

ஒப்புக் கொள்ள வைத்தே ஆக வேண்டும். மற்றபடி அவன் சொன்னது போல ஏதேனும் நடக்குமாறு நேர்ந்தால் அப்புறம் உயிருடன் இருப்பது முடியாத காரியம். இல்லை, நடக்குமுன்பே உயிர் போய் விட வேண்டும்.

இரண்டு பெரிய மூச்சுக்களை எடுத்து, முடிந்த அளவு தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு "கி. . . கிட்டத்தட்ட ஓர் ஆண்டுக்குமுன் கு. . . குற்றாலத்தில். . . " என்று மெதுவாகத் தொடங்கினாள்.

"கரெக்ட்" என்று தொடையில் தட்டிக் கொண்டான் தனஞ்சயன் உற்சாக வெறியுடன், "ஒரு வழியாய் நினைவு வந்து விட்டதா? ஆனால் மறக்கக்கூடிய விஷயமா? ஓர் ஆண் பிள்ளையை அடித்து வீழ்த்திய பெருமை மறக்குமா என்ன? எத்தனை பேரிடம் பெருமை யடித்தாய்? "எனும் போதே குரல் மீண்டும் சீறத் தொடங்கிவிட்டது.

தன்னுடைய அவமானம் இன்னும் எத்தனை பேருக்குப் பறைசாற்றப்பட்டு விட்டதோ என்கிற குன்றலும் அதில் பிறந்த கொதிப்பும் இந்தச் சீறல் என்று புரியவே, "ஒருவரிடமும் இல்லை" என்றாள் அவசரமாக.

"இதை என்னை நம்பச் சொல்கிறாயா? ஹூம்!"

"நிஜமாகத்தான் சொல்லுகிறேன். அதைப் பற்றிப் பிறகு பேசவே வாய்ப்பில்லை. அன்று என்னோடு வந்தவர்களில் மூன்று 'பேர் மலேசியப் பெண்கள். அது கடைசி ஆண்டு. இந்தப் பயணம் முடிந்து மலேசியா சென்றால் இந்தியாவுக்குத் திரும்ப வரவே வாய்ப்பில்லை என்று அவர்கள் கெஞ்சிப் பிடிவாதம் செய்ததால் மேடத்திடம் 'ஷாப்பிங்' போவதாகச் சொல்லி விட்டு மலைமேல் வந்தோம். . கூட வந்த இன்னொருத்தி ஆஸ்திரேலியப் பெண். அன்றே சென்னை திரும்பி, மறுநாளே எல்லோரும் அவரவர் திசைக்குப் பிரிந்து விட்டதால் மெய்யாகவே யாரிடமும் சொல்லவே இல்லை. நம்புங்கள்" எப்படியாவது அவனது ஆத்திரத்தைத் தணித்தாக வேண்டிய அவசியமும் அவசரமுமாக அவளுக்கு குரல் நடுங்கித் திக்கியது.

"பாருங்கள், நான் மெய்யாகவே யாரிடமும் இதைப் பற்றிப் பேசவே இல்லை. காட்பிராமிஸ். நான் அதை மறந்தே போய் விட்டேனே. ப்ளிஸ் . . . தயவுசெய்து நீங்களும் அப்படியே மறந்து விடுங்கள் ப்ளிஸ்" என்று மன்றாடினாள்.

ஆனால் அவனது சினம் தணிவதாகவே தெரியவில்லை சொல்லப்போனால் அதிகமாயிற்று என்று தான் கூற வேண்டும். "ஆகாகா! எவ்வளவு எளிதாகச் சொல்லுகிறாய்க் மறந்து விட வேண்டுமா? மறந்து விட்டால் உனக்கு நன்றாகத்தான் இருக்கும். படித்த வளாயிற்றே. ஆனால் நான் அடிபட்டவனடி. இதோ இதற்கு என்னடி சொல்கிறாய்?ங் என்றான் தனஞ்சயன் கொதிப்புடன்.

தர்ம நியாயப்படி அபிராமியின் மீது எந்தக் குற்றமும் இல்லைதான். ஆனால் அடிபட்ட நாகமாய்ப் பழி வெறி கண்களில் மின்னச் சீறி நிற்கும் இவனிடம் எப்படி என்னவென்று விளக்கி அவனது சீற்றத்தைத் தணிப்பது என்று அறியாமல் அபிராமி திகைத்து நின்றாள்.

5

கல்லூரியில் கடைசி ஆண்டு மாணவிகள் தேர்வு முடிந்ததும் அந்த ஆண்டு உல்லாசப்பயணமாகக் குற்றாலம் சென்றிருந்தார்கள்.

ஹாஸ்டலில் தங்கிப் படித்த மூன்று மலேசியப் பெண்களில் மாலி அபிராமியின் சினேகிதி. அடுத்த வள் லின். அவளுடைய பெற்றோர் ஆஸ்திரேலியா வில் வசித்தார்கள். மகளை இங்கே படிக்கவைத்தார்கள். பெரும்பாலும் அவளும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொள் ளுவாள்.

அது கடைசி ஆண்டு மறுநாள் சென்னை திரும்பி அவரவர் வீடு சென்றால் மீண்டும் சந்திப்பது கூட அபூர் வம் என்கிற நிலை.

கீழேயே இவ்வளவு அழகாக இருக்கும் குற்றாலம் மலையின் அழகை இன்னமும் சற்று உயரே ஏறி ரசிக்க வேண்டும் என்று மாலியும் மற்றவர்களும் மிகவும் ஆசைப்பட்டார்கள்.

முதல் இரண்டு நாட்களில் தென்காசி, ஆரியங்காவு, என்று சுற்றிப் பார்த்தாயிற்று.

தென்காசிவரை சென்று 'ஷாப்பிங்' செய்யவும், அருவியில் குளிக்கவும் ஆசிரியையின் அனுமதி இருந் தது. கடைக்குப் போவதற்குப் பதிலாக மலைக்குப் போகிறோம், அழகான இயற்கை எழிலை மேலே ஏறி ரசிப்பதில் என்ன தப்பு என்று எண்ணி, மற்றவர்கள் ஆசைக்கு இணங்கி உடன் சென்றாள் அபிராமி.

மலையழகும் இளவயதுத் துள்ளலுமாக வெகுதூரம் வரை ஏறிவிட்டார்கள் மூவரும்.

இனி வேகமாக இறங்கி விட்டால் நல்லது; ரயிலுக் குக் கிளம்புகிற பரபரப்பு தொடங்கிவிட்டால் மாட்டிக் கொள்ளநேரும் என்று மடமடவென்று இறங்கத் தொடங் கினார்கள்.

சற்றதூரத்தில் இரண்டாகப் பிரிந்த இரட்டையடிப் பாதையின் மறு கிளையிலிருந்து சில ஹிப்பிகள் வந்து சேர்ந்தார்கள். தாடியும், மீசையுமாக ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விசித்திரம்தான். இவர்களிடம் அனாவசிய மாக வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று அவர்களை வேகமாக தாண்டிச் செல்ல முயன்றனர் பெண்கள்.

ஆனால் "டேய் விஸ்கி எண்ணிப்பார் ஐந்து பேருக்கு ஐந்து பெண்கள் என்று கரெக்டாக வந்திருக்கி றார்கள். அவரவர் உயரத்துக்குச் சரியாக... ரம், உனக்கு அவள், விஸ்கிக்கு நீலச் சுரிதார், பீர் உனக்கு அந்தப் பச்சைக் கோடு, சாராயத்துக்கு அந்தக் குண்டு. ம்.. ஜமா யுங்கடா. எனக்கு.. இ. வள்.." என்று தனஞ்சயனின் குரல் – லேசாகப் போதை வசப்பட்டிருந்த குரல் ஏவியது.

இப்படி ஒரு நேரடித் தாக்குதலை எதிர்பார்த்திராத பெண்கள் மிரண்டு பின்னடையவும் தனஞ்சயன் கோஷ்டிக்கு உற்சாகம் அதிகமாயிற்று.

"விடாதீர்கள், பசங்களா.." என்று மற்றவர்களை ஊக்குவித்தபடி ஒரு பெரிய எட்டில் ஒரமாக நின்றிருந்த அபிராமியைப் பற்றி, "ஹாய், பியுட்டி, ஹெ அபௌட் எ கிஸ்?" என்று அவளை முத்தமிட முயன்றான் தனஞ்ச யன்.

அந்த ஆண்டுதான், சொல்லப்போனால் கடைசி 'டெர்ம்' துவக்கத்தில்தான், குற்றங்கள்மலிந்து வரும் [illegible] காலத்திற்குச் சரியாகப் பெண்கள் தன்னைத் தானே காத்துக் கொள்ளக் கராத்தே கற்க வேண்டும் என்று 'கல்லூரியில் கராத்தே டெமான்ஸ்ட்ரேஷன்' ஒன்று நடத்தியிருந்தார்கள். நாலு இலவச வகுப்புகளும் நடத்தியிருந்தார்கள். ஏன் வள்ளுவர் கூடத் தற்காத்துத் தற்கொண்டாள் பேணி... என்று முதலில் பெண் தன்னைதான் காத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று தானே [illegible] ! அதற்கேற்ப தனியே செல்லும் பெண் [illegible] அந்து மீறும் ஆண்களைச் சமாளிப்பது பற்றி [illegible] கற்றது நினைவுவர, மின்னல்

விரைவுடன் தனஞ்சயனின் பிடியிலிருந்து நழுவி விடு பட்டதோடு, அவனையும் தோள்களில் தூக்கித் தரையில் விசிறி அடித்து விட்டாள்.

இதை எதிர்பார்த்திராததோடு, சற்றுமுன் ஒரு குடிசை யில் அருந்தியிருந்த 'லோக்கல்' மதுவினால் புலன்கள் நிதானமிழந்திருந்ததும் சேர்ந்து கொள்ள, எதிர்க்கவோ, குறைந்த பட்சம் சமாளிக்கவோ கூடத் தோன்றாமல், பாதை ஓராமாய் பக்கவாட்டில் இருந்த பாறை மேல் மோதி, தொப்பென கீழே விழுந்தான் தனஞ்சயன்.

அதிர்ஷ்டவசமாக – அப்போது அதிர்ஷ்டம் என்று தான் அவளுக்குத் தோன்றியது – ஒரு பெரிய பாறாங்கல் லுக்கு அண்டை கொடுத்தாற்போல இருந்த ஒரு சிறு கல். தனஞ்சயன் மோதிய அதிர்ச்சியில் அசைந்து கொடுக்க, அந்தப் பெரிய கல் உருண்டுவந்து கீழே விழுந்த அதிர்ச் சியில் செயலற்றுக் கிடந்த தனஞ்சயனின் வலது கைமேல் நச்சென்று விழுந்தது.

அதற்குள்ளாகத் தன்கையில் ஒரு பெரிய கல்லைத் தூக்கிவிட்டிருந்த அபிராமி, அவனது மறு கைமேல் செருப்புக் காலைத் தன் பலம் முழுமையும் வைத்து அழுத் திய படி ஊன்றி நின்றாள். "மரியாதையாக எல்லோரும் விலகி நில்லுங்கள். அல்லது இந்தக் கல்லை இவன் தலையில் போட்டு இவன் மண்டையை உடைத்து விடுவேன்" என்று மிரட்டினாள்.

தனஞ்சயனின் அபாயகரமான நிலைமையை உணர்ந்த மற்ற நால்வரும் வினாடியில் விலகினர். "நீ என்ன சொன்னாலும் கேட்கிறோம் தனாவை ஒன்றும் செய்துவிடாதே" என்றனர் அவசரமாக.

கீழேகிடப்பவன் தலைவன் என்பதையும், அவனுக் காக மற்றவர்கள் எதையும் செய்வார்கள் என்பதையும் உணர்ந்த அபிராமி, மற்ற நால்வரையும் வரிசையாக நிற்கச் செய்தாள். தன் தோழியரைக் கொண்டு, காட்டுக் கொடிகளால் அவர்களின் கைகளைக் கட்டச் செய்தாள்.

காலின் கீழே கிடந்தவன் சுய உணர்வோடுதான் இருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்திருந்த படியால் அவனிடம் ஒரு கண்ணை வைத்தபடியேதான் மற்றவர் களை ஏவிக் கொண்டிருந்தாள் அபிராமி.

ஆனால் ரத்தம் வரும் அளவுக்குக் கை நசுங்கியிருந்த போதும் அவன் முக்கி முனகாதது அவளுக்கு ஆச்சரி யமாக இருந்தது. ஒரு வேளை உதட்டை அழுத்தி, வலியைச் சகித்தானோ என்னவோ, அவனது தாடி மீசைக்கு இடையே இது வெளியே தெரியவில்லை. வலி யினாலோ அல்லது அவ்வளவு பேர் நடுவில் ஒரு பெண்ணின் காலடியில் கிடந்த அவமானத்தினாலோ இடுங்கிய கண்கள்தளர அவனிடம் அசைவே இல்லை.

ஒரு வேளை அசைந்தால் அவள் கையிலிருந்த கல்லை மெய்யாகவே தலையில் போட்டு விடுவாளோ என்கிற பயத்தினாலும் அவன் சும்மா இருந்திருக்கலாம் என்று எண்ணினாள் அவள்.

ஆனால் தனஞ்சயனின் கைகள் இந்த அளவு காயப் பட்டிருக்கக் கூடும் என்று அவள் நினைக்கவில்லை, கூடவே அவனது காயம் பட்ட மனம் பழிவாங்குவதற் கான திட்டங்களை அப்போதே தீட்டத் தொடங்கிவிட் டது என்பதையும் அவள் அறியவில்லை.

மற்ற நால்வரின் கைகளைக் கட்டிவிட்டாயிற்று என்பதை அறிந்ததும் சற்றுவிலகி நின்று கையிலிருந்த கல்லைத் தூரப் போட்டுவிட்டு கைகளைத் தூசி தட்டி னாள். இகழ்ச்சியுடன் தனஞ்சயனைக்காட்டி, "இது இப்ப டியே கிடந்து விட்டுப் போகட்டும். எனென்றால் இந்த ஆளால் இப்போதைக்கு ஒன்றும் முடியாது" என்று கூறித் தோழிகளை அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பிவிட் டாள்.

சற்றுதூரம் சென்றதும், லின், "நீ அடித்துப் போட்டாயே அபிராமி, அந்த ஆள் நல்ல பேம்லி மெல்லோ. தாடி மீசையை எடுத்துவிட்டால் பார்க்க நன்றாகவே இருப்பான் போலத் தோன்றுகிறது" என்று தன் கையோடு கூறவும் அவளுக்கு எரிச்சல் வந்தது.

"கண்ணராவி. நீ அந்தக் காலிப் பயலின் முகத்தை வேறு பார்த்து வைத்தாயாக்கும். போனதும் கண்ணை நன்றாகக் கழுவு. முதலில் சீக்கிரமாய் வாங்கப்பா. மிஸ் கண்டுகொள்ளுமுன் விடுதிக்குப் போய் சேர வேண்டும்."

வேகவேகமாக ஐவரும் போய்ச் சேரவும், கிளம்பு மாறு ஆசிரியை தொடங்கவும் சரியாக இருந்தது. மறுநாள் மற்ற நால்வரும் அவரவர் திக்கை நாடிப் பறந்து விட. அபிராமிக்கு இந்த மலைச்சம்பவம் மறந்தே போய் விட்டது.

எந்த வகையிலும் பெரிதாக எண்ணப் பட வேண்டிய விஷயம் என்று அவளுக்கு இது தோன்றுவும் இல்லை. ஒரு மட்டைக்குச் சேலையைச் சுற்றிவிட்டாலே பின் தொடர்கிற ஆண்கள் பெருகி விட்ட இந்த நாளில், ஓரளவு அழகு இருந்த காரணத்தினால் அவள் பலமுறை கை ஓங்க நேர்ந்திருக்கிறது. செருப்புக் குதிகாலால் ஓங்கி மிதித்திருக்கிறாள், நகங்களால் ரத்தம் வரக்கீறியதும் உண்டு. எனவே தனஞ்சயனின் கையில் ரத்தம் கசிந்த தைக்கூட அவள் பெரிதாக நினைக்கவில்லை.

சும்மா போகிற பெண்களிடம் வாலாட்டுபவர்கள் இம்மாதிரி வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ளவும் வேண்டும் தான் என்பது அவளது கொள்கை. ஆனால் இது பின் நாளில் ஒரு மகாபாரதமாய் அவள் தலையில் வந்து விழக்கூடும் என்று கற்பனை கூடச் செய்யவில்லை.

அத்தோடு தனஞ்சயனுக்குப் பெரிதாக எதும் நேர்ந் துவிடும் என்றும் அவள் கருதவில்லை.

தோழிகளோடு அபிராமி அகன்றதும் கட்டுப்பட்ட வர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் கட்டவிழ்த்துக் கொண்டு கிழே கிடந்த அந்த தனாவை யாராவது டாக்டரிடம் அழைத்துப் போய் காயத்தைக் கழுவி மருந்து போட்டி ருப்பார்கள். காயம் குணமானதோடு அந்தக் கதை மறந்து வேறு கலர் தேடிப் போயிருப்பான் என்று அலட்சிய மாக ஒரு தரம் எண்ணியதன் பிறகு அவள் அன்றையக் கதையை நினைத்துப் பார்த்தது கூட இல்தை.

ஆனால் தனஞ்சயன் அப்படி இருக்கவில்லை.

அவன் அடிபட்ட கருநாகமாகி இருந்தான்.

அபிராமி ஊகித்ததுபோலவே மற்ற நால்வரும் அவசர அவசரமாக ஒருவருக்கொருவர் கட்டவிழ்த்துக் கொண்டு தனஞ்சயனிடம் ஓடி வந்தனர். பாறையை அகற்றி நண்பனின் கையைப் பார்த்த ரகுராமன் மயக் கம் போட்டு விழாத குறைதான். வலது கைக்கு இடது கை எவ்வளவோ பரவாயில்லை என்றபோதும் அதையும் தனஞ்சயனால் அசைக்க முடியவில்லை. அறிந்த அளவில் ஒருவன் சட்டையைக் கிழித்துக் கட்டுப் போட்டு, பாதி தூக்கி வந்து, கிடைத்த முதல் டாக்டரிடம் காட்டினார்கள்.

கையை எடுத்து விடுவது மேல் என்ற அவரிடம் வாதாடி, முடிந்த அளவு சுத்தம் செய்து மருந்திட்டு கட்டி சென்னைக்கு அழைத்து வந்தார்கள்.

பணம் இருக்கையில் எதிலும் மிகச் சிறந்தது கிடைப்பது கடின மில்லையே. பல நுண்ணிய சர்ஜரி கள், எப்படியோ எலும்புகளைச் சேர்த்தார்கள். தசைக ளைத் தைத்தார்கள், தொடைத் தோலை ஒட்டவைத்தார்கள். ஒருவாறு இருகைகளையும் உருவாக் கினார்கள்.

அப்படி உருவாக்கிய கைகளைக் கூட அவன் முழு மையாகப் பயன்படுத்துவது நாலுமாத காலமாகத்தான்.

விபத்து நடந்த விதம் பற்றி யாரும் யாரிடமும் மூசசு விடவில்லை. துருவித்துருவி கேட்ட சிவநாதரிடம் ஏற் காட்டில் சுற்றிவிட்டுத்திரும்பும் போது, கால் தடுமாறி விழப்போன விசுவத்தின் தலை அடிபட்டுவிடாமல் கைகளை அவன் தலை மோதக்கூடிய இடத்தில் வைத்த தாகவும், எதிர் பாராதவிதமாகப் கை சிதைந்ததாகவும் அளந்து நம்பவைத்தார்கள்.

தாடிமீசைகளை நீக்கினார்கள். சாயம் போன அழுக்கு ஜீன்சைக் கழற்றி எறிந்தார்கள். நீளமான தலை முடி வெட்டப்பட்டது.

சுத்தமான ஆடைகள், திருத்தமான தோற்றம், ஒழுங்கான அமைப்புகள். தனஞ்சயன் தந்தையோடு அலுவலைப் பகிர்ந்து கொள்ளத் தொடங்கினான். எல்லாமாகப் பெற்றோரின் மனம் குளிர்ந்தது.

இத்தனைக்கும் நடுவில் தனஞ்சயன் அபிராமியை மறக்கவே இல்லை, யாரும் – தந்தைகூட அறியாமல் ரகசியமாகத் தேடினான். அந்த ஆண்டு குற்றாலத்துக்கு உல்லாசப்பயணம் போன கல்லூரியைக் கண்டு பிடிப்பதிலோ, அப்படிச் சென்ற மாணவிகளுள் அபிராமியைக் கண்டு பிடிப்பதோ அரிய காரியமாய் இருக்கவில்லை. அவளது குடும்பம், சூழ்நிலை எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொண்டான்.

பேசியதற்கு மேல் ஓர் ஆயிரம் ரூபாயைக் கொடுத்து அந்த துப்பறியும் நிபுணரை மகிழ்ச்சியோடு அனுப்பி வைத்தான்.

அபிராமிக்குரிய தண்டனையை அவன் ஏற்கனவே தீர்மானித்திருந்தான். அதை நிறைவேற்றுவது மிகவும் சிரமம்தான். எனவே நின்று நிதானித்து திட்டமிட்டு, உறவு, நட்பு அத்தனையிடமிருந்தும் அவளைப் பிரித்து நிராதரவான நிலையில் அவன் முன்னே நிற்க வைத்தான். அவளது திகைப்பையும், தவிப்பையையும் அணு அணுவாக ரசித்தான்.

அன்று ஓர் ஆண்பிள்ளையைக் கிழே தள்ளிக் காலால் மிதித்த போது ஆனந்தமாக இருந்ததில்லையா? இன்னும்..இன்னும் எத்தனை வித வேதனைகள்! அத்தனைக்கும் அவளும் பட வேண்டாமா?

அந்த வைரமாலையை கண்டதிலிருந்து மனதை உறுத்திய கேள்விக்கு விடை – ஒரு கொடூரமான விடை கிடைத்தது அபிராமிக்கு. ஆனால் விடை கண்டுவிட்ட நிம்மதிக்கு பதிலாக இதிலிருந்து விடுபடுவது எப்படி என்ற கலக்கம்தான் பெரிதாய் பூதாகாரமாய் வளர்ந்தது.

அன்றைக்கு ஒண்டிக்கு ஒண்டி என்ற கணக்கில் பெண்களிலும் ஐந்து பேர் இருந்தபோதே, முதலில் பின்

னடையத்தான் தோன்றியது. இப்போதோ இங்கே இவள் ஒருத்தியை மடக்க ஐந்து பேர்; தனஞ்சயனிடம் துப்பாக்கி வேறு.

இந்த இக்கட்டிலிருந்து நல்ல படியாக தப்பிப்பது சாத்தியமல்ல என்கிற எண்ணம் வினாடிக்குள்ளாக உறுதிப்பட்டது அவளுக்கு. அன்று கராத்தேயை முழுமையாகக் கற்றிருந்தால் கூட ஏதோ முயற்சி செய்தேனும் பார்க்கலாம், அதற்கும் வழியில்லையே! அழகான பெண்களுக்கு ஆண்பிள்ளைத் தனமான பயிற்சிகளெல்லாம் வேண்டவே வேண்டாம் என்று தடுத்த தந்தையை நினைத்து இன்று வேதனையாக இருந்தது.

இந்தத் துன்பத்திலிருந்து மீண்டு என்றேனும் அவரை அவள் பார்க்கப் போகிறாளா? நம்பிக்கை குறைந்து கொண்டே வந்தது அவளுக்கு.

இவ்வளவு பெரிதாகத் திட்டமிட்டு ஓர் ஆண்டு காலமாய் வேடமிட்டு அதை நிறைவேற்றியவன் அவ்வளவு எளிதில் அவளை விட்டு விட மாட்டான். ஆனாலும் கடைசிவரை முயன்று பார்த்து விட வேண்டியதுதான். முடிவு கடவுளிடம்.

மிகவும் கெஞ்சுதலான குரலில் "தயவு செய்து யோசியுங்கள். நீங்கள் அன்று செய்தது தப்பில்லையா?" என்று மெதுவாகக் கேட்டாள் அபிராமி.

"என்ன தப்பு?"

"தன் வழியே போகிற ஒரு பெண்ணிடம் கி..கிஸ் என்றேல்லாம் பேசி தொடுவது தப்பில்லையா?" என்றாள் பழைய கெஞ்சும் குரலிலேயே. "ப்ளீஸ், நன்றாக யோசித்துப் பாருங்கள். உங்கள் அக்கா தங்கை யாரும் யாராவது இப்படி நடந்து கொண்டால் ஒப்புவீர்களா?"

"ரொம்பக் கஷ்டமான கேள்வி" என்றான் தனஞ்சயன் யோசனையோடு.

சிறு நம்பிக்கை ஒன்று உதயமாக, "பார்த்தீர்களா, அக்கா தங்கை என்றதும் கஷ்டமாக இருக்கிறதில் லையா? அதே மாதிரிதானே மற்ற பெண்களுக்கும்? எல்லாப் பெண்களுக்கும்மான அவமானம் ஒன்றுதான் இல்லையா?" என்று வேகமாகப் பேசி வாதாடினாள் அபிராமி.

ஆனால் அசுவாரசியமாக அவன், "ச்சு, கஷ்டம் என்றது அதை இல்லை பெண்ணே. எங்கள் யாருக்கும் அக்கா தங்கைகளே இல்லை என்பதால் அந்த மாதிரி அக்கா தங்கையிடம் மற்றவர்கள் நடந்து கொள்ளும் விதம் பற்றி யோசித்துச் சொல்லுவது கஷ்டம் என்றேன்" என்று கிண்டலாக இயம்பி மற்றவர்களைப் பார்த்துக் கண்சிமிட்டி சிரிக்கவும், மற்றவர்களும் உடன் சேர்ந்து நகைத்தார்கள்.

பாறையில் முட்டுவது போல எப்படிப் பார்த்தாலும் இது என்ன இப்படி ஒரு தலைவிதி? என்று சோர்ந்தாள் ஊஹும். சோர்ந்து ஓயவோ சுய வருத்தம் பாராட்டவோ இப்போது நேரம் இல்லை. எப்படியாவது அவனை உணர வைத்தாக வேண்டும்.

அவன் போக்கிலேயே போய் "சரி, அக்கா தங்கை பேச்சு வேண்டாம் ஆனால் உங்கள் அம்மாவும் ஒரு பெண்தானே அவர்களுக்கு இப். . . " என்று மேலே பேசுமுன் "ஏய்" என்று சீ றிக் கொண்டு அவள் முன்னே வந்து நின்றான் தனஞ்சயன். "அம்மா பேச்சை எடுத் தாய், உன்னை அறைந்தே கொன்று விடுவேன். ராஸ்கல், யார் பேச்சை யார் எடுத்துப் பேசுவது? அதற்கு ஒருதகுதி வேண்டாம்?" என்று உருமவும் அவ ளுக்கு மேனி நடுங்கியது.

"அன்பே உருவான என் அம்மா எங்கே, தலை முதல் கால் வரை திமிர் பிடித்த நீ எங்கே? அவர்கள் பேச்சை எடுத்தாயோ. . . போ. அனாவசியமாய் அம்மாவை இதில் இழுத்து உன் துன்பத்தைப் பெருக்கிக்

கொள்ளாதே" என்று எச்சரித்து விட்டு மீண்டும் நண்பர் களிடம் திரும்பினான்.

உள்ளே நடுங்கிய போதும் அவள் திரும்பவும் மன் றாடினாள். "எப்படியும் ஒரு குடும்பப் பெண்ணிடம் போய்க் கிஸ்மி என்பது தப்பில்லையா? சற்று அமைதி யாகச் சிந்தித்துப் பாருங்கள், ப்ளீஸ், நீங்கள் யாராவதே னும் கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்களேன் தயவு செய்து..."

"ம். . ஆக மூளைக்கு வேலை கொடு என்கிறாய், என்ன தம்பிகளா, இவ்வளவு கெஞ்சுகிறாளே அவள் திருப்திக்காகவும்தான் அந்த ஒருகாரியம் செய்து விடுவோமே" என்று உரைத்து, தலையைத்தட்டி, "ஏ, தூங்குமூஞ்சி மூளையே, விழித்து இருந்து வேலை செய் கிறாயா?" என்று நாடகபாவனையில் பேசவும் ஏற்க னவே அடிமட்டத்தில் இருந்த அபிராமியின் நம்பிக்கை அதல பாதாளத்துக்கே போயிற்று.

"ம். . மூளை வேலை செய்யத் தொடங்கி விட்டது, ஒகோ, அப்படியா விஷயம்? இதைக் கேள். அபிராமியில்லை உன் பேர், அபிராமி, என்மூளை கேட்கிறது, நீ குடும்பப் பெண் என்பது எங்களுக்கு எப்படித் தெரியமுடியும் என்று.அப்படி ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை நீ நெற்றியில் பச்சை குத்தியிருந்தாயா, அல்லது அட்டையில் எழுதி கழுத்தில் தான் மாட்டிக் கொண்டு வந்தாயா? அதில் எதையும் செய்யாதது உன் குற்றம். அந்தக் குற்றத்திற்காக வேறு அதிகப்படியாக [illegible] னை கொடுக்கவேண்டும். ஏதோ நாங்கள் நல்ல [illegible] னாக இருக்கிற காரணத்தினாலே, பெருந்தன்மை [illegible] அந்தக் குற்றத்தையும் உன் ஆட்சேபனை [illegible] யோடு சேர்த்து தள்ளுபடி செய்து விடுகிறோம். [illegible]?" என்று கூறி ஒற்றைப் புருவத்தை உயர்த்தி [illegible] ஏளனமாகச் சிரிக்க மற்றவர்கள் முகத்திலும் [illegible] வெளிப்படுத்தது.

[illegible] வேலை பார்த்தாளம்!

அனாதரவாக ஒரு பெண் மாட்டிக் கொண்டிருக்கி றாள் என்பதாலா? கட்டிப்போட்டு அடிப்பது போல இது கேவலம் என்று இவர்களில் ஒருவருக்குக்கூடத் தோன்ற வில்லையே!

உடனேயே அவளுக்கு இன்னொன்று தோன்றி யது. தனஞ்சயன் தவிர மற்ற நால்வரும் அந்த அறையின் நடுப்பகுதியில் நின்றனர். தனஞ்சயனும் சற்று உட்புறமா கத்தான் இருந்தான். அறையில் இருந்த ஆறுபேரில் கத விற்கு ஓரளவு அருகில் இருந்தது அபிராமிதான். வேகமாகக் கதவைத் திறந்து கொண்டு விரைவாகப் படி யிறங்கி வெளியே ஓடி விட்டால்?

விழிகளால் தூரத்தைக் கணக்கிடும் போதே தனஞ் சயன் பேசினான், " கதவுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறோம், ஓடி விடலாம் என்று நினைத்து அனாவசிய முயற்சி செய்யாதே. வெளிக்கதவு பூட்டியிருக்கிறது. சாவி என் னிடம். அத்தோடு என் துப்பாக்கி முதலில் உன் காலைச் சுடும்."

அபிராமியின் உள்ளச் சோர்வு உடலில் பிரதி பலிப்பதைக் காணவும் திருப்தியோடு நண்பர்களிடம் திரும்பினான் தனஞ்சயன் " ரகுராம், ஒரு ரவுண்டு போடலாமா?.. அடேயப்பா! எவ்வளவு காலம் ஆயிற்று, இதைத் தொட்டு. ஒன்று தெரியுமாம்மா, இவள் அப்பன் என் பின்னாலேயே வந்து உளவு பார்த்தான். குடிக்கி றேனா, கூத்தி வைத்திருக்கிறேனா என்று. நான் ஒருவரு ஷமாய் உத்தமன் போல அப்பாவையே ஏமாற்றிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன், இந்த அற்பம் என்னைக் கண்டு பிடிக்கப் போகிறதாம்." என்று அவன் இடி இடி என்று நகைக்க மற்றவர்களும் உடன் சிரித்தார்கள்.

மாப்பிள்ளை தங்கமம்மா. பத்தரை மாற்றுத்தங்கம். மட்டு மரியாதை அவரிடம் படிக்க வேண்டும். பிரியமும் மரியாதையுமாக அவர் பேசுவதைக் கேட்கையில் உன்னைப் பற்றிய கவலை அடியோடு போய்விட்டது. நீ தெரியாமல் தப்புத்தவறு செய்தால் கூட மாப்பிள்ளை

அனுசரித்துப் போவார். . .' என்று அகமகிழ்ந்த தந்தையை எண்ணிப் பரிதாபப் பட்டாள் அபிராமி. ஆனால் அவள் நிலை அதைவிடப் பரிதாபமாக அல்லவா இருக்கிறது!

ஒன்று தோன்ற, " உங்களை எல்லோரும் எவ்வளவு உயர்வாக எண்ணிக் கோண்டு இருக்கிறார்கள். . " என்றாள்.

"தாராளமாக எண்ணிக் கொள்ளட்டும்."

" இது தெரிந்தால் என்ன ஆகும்? என்று கேட்டாள் அவள். மற்றவர்களின் மதிப்பிலிருந்து விழுந்து விடுவோம் என்கிற எண்ணமாவது அவனைத் தடுக்கட்டுமே என்ற நினைப்பு அவளுக்கு.

ஆனால் "நீ சொல்வாயா, என்ன?" என்று அவன் அலட்சியமாகக் கூறி "இது மிகவும் பெருமைக்குரிய விஷயம் என்று மற்றவர்களிடம் பறை சாற்றுவது என்றால் அது உன் இஷ்டம், அதை நம்புவதும் நம்பாமல் உன்னையே இகழ்வதும் அதைக் கேட்பவர்கள் இஷ்டம். அதைப்பற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை," என்று தனஞ்ச யன் தோளைக் குலுக்கவும் அவள் அடியோடு இடிந்து போனாள்.

6

நடந்து இருந்த மேசையை நாடிய தனஞ்சயன் திரும்பவும் அபிராமியின் மனம் மேலும் பதறியது.

சும்மாவே கோணல் நியாயம் பேசுகிறவன், மது [illegible]தைவேறு சேர்ந்தால், கொஞ்ச நஞ்சம் இருக்கிற [illegible]யும் போய்விடுமே என்கிற பயத்தில் "வேண்டாம், [illegible]ம் நில்லுங்கள்" என்றாள் அவசரமாக.

[illegible]ான புருவச் சுளிப்புடன் அவள்புறம் திரும்பி [illegible]தனஞ்சயன். "என்னாங்கடா, இது? யாரோ தகுதி

அறியாமல் உத்திரவு போடுகிறாற்போலத் தெரிகிறது. பிடரியில் இரண்டு தட்டு தட்டி உள்ள நிலைமையைப் புரியவைப்போமா?" என்று அவளை விழி இடுங்க நோக்கினான்.

அந்தப் பார்வையில் அபிராமியின் அடிவயிறு வரை கலங்கத்தான் செய்தது. ஆயினும் அஞ்சி நடுங்கக் கூட வழியில்லை என்பதை உணர்ந்து துணிவை எல்லாம் கூட்டி, " பாருங்கள், நான் உங்கள் மனைவி," என்று தொடங்கினாள்.

"யார் சொன்னது?"

ஒருகணம் மருண்டுவிழித்து விட்டு, "இரண்டாயிரம் பேர் முன்னிலையில் மனைவி என்று ஏற்றிருக்கிறீர்கள்" என்றாள் அபிராமி.

"எப்படி?"

அவனது கிண்டல் குரல் உசுப்ப, " வானம் பூமி அக்கினியோடு முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் சாட்சியாக இவள் என் மனைவி, எந்த நிலையிலும் கைவிடமாட்டேன், கவுரவம் காப்பேன் என்று அத்தனை மந்திரங்கள் சொன்னீர்களே" என்றாள் ஆத்திரமாக.

"இல்லையே!" என்று அவன் பழைய குரலிலேயே கூறவும் மேலே என்ன சொல்வது என்று புரியாமல் திகைத்துப் போனாள் அவள். அத்தனைபேர் நடுவில் சாஸ்திரப்படி தாலி கட்டித்திருமணம் செய்தவன் இல்லை என்று பச்சையாய்ப் புளுகும் போது வேறு என்ன பேசுவது என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

என்னநினைத்தானோ, அவனாகவே, " இந்த ஒரு தரம் ஒரேதரமாக நன்றாகக் கவனித்துக் கேள், அபிராமி. அந்த வைதீகர் ஏதேதோ சொன்னார் ஒரு வார்த்தை கூட நான் திரும்பிச் சொல்லவில்லை. முதலிலேயே அவரிடம் சொல்லி இருந்தேன், வடமொழி உச்சரிப்பு கஷ்டம். நீங்கள் எல்லாவற்றையும் சொல்லி 'அட்ஜஸ்ட்' செய்து கொள்ளுங்கள் என்று. அவரும் எதையும் என்னைத் திருப்பிச் சொல்லும்படி கூறவே இல்லை. வெறும் ஓர் இருநூறு உபயம் " என்று விவரித்தான்.

வயிறு எரிய "உடையவள் என்று நெற்றியில் குங்குமம் வைத்தீர்களே" என்று விடாமல் கேட்டாள் அபிராமி.

"ச்சு. இதேதடா ஒரே விளக்கும் படலமாய் இருக்கிறது. "க்ளீனிங் பவுடர்" இல்லாதது ஒன்று தான் குறை போகட்டும். இப்போது நன்றாகக் கவனியம்மா, அபிராமி நேற்று நான் உன் நெற்றியில் பொட்டு வைக்கவே இல்லை. ஒரு சினிமாவில் வருமே, அது என்ன படம். . . ஆங், 'இந்திரன் சந்திரன்' படம் அதில் போல முதல் இரண்டு விரலால் குங்குமத்தை எடுத்துக் கொண்டு நடுவிரலால் நெற்றியில் தொட்டு விட்டுக் குங்குமத்தை நைசாக உதறிவிட்டேன்" என்று பெருமையடித்தான் அவன்.

தாழ்த்தியிருந்த பார்வையில், புதிய தங்கத் தாலி மீது குங்குமம் விழுவதைக் கண்டது நினைவு வந்தது அபிராமிக்கு. கூடவே மங்களகரமாய் நிறையக் குங்குமம் எடுத்துவிட்டார், நெற்றியில் ஒட்டியது போக மீதி சுபசகுனமாய் மாங்கல்யத்தின் மீது விழுகிறது என்று குதூகலித்தது கூட ஓர் இரக்கமற்ற அரக்கத்தனத்துடன் என்ற நினைவு வந்து நெஞ்சில் ரத்தம் கசியச் செய்தது.

வேதனையோடு நிமிர்கையில் அவன் மேலும் சொல்லிக் கொண்டே போனான், "முதலில் தாலியைக் கூட நான் கட்டவில்லை தெரியுமா? தாலிக் கயிற்றை உன் கழுத்தில் வைத்து விட்டுத் தடுமாறுவது போல நடித்தேனா, யாரோ முந்திரிக் கொட்டை பின்னிலிருந்து அவசரமாகக் கட்டி முடித்து விட்டது..." என்று சிரித்தான் மனோரஞ்சயன்.

"ப்ளிஸ். அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். என்ன இருந்தாலும் நான் உங்கள் மனைவி.."

வேதனையோடு முனகியவளை இடைமறித்து, "தேவுடா, அதுதானே இல்லை என்று இவ்வளவு நேர மாய்த் தெளிவு படுத்திக் கொண்டு இருக்கிறேன். பார்த்துப் பார்த்து ஒவ்வொரு சடங்கையும் தளர்த்தி யிருக்கிறேன், தெரியுமா? கையைப் பற்றி ஓமம் சுற்றும் போது கூட ஏழு அடி வைக்குமுன்பே கையை விலக்கிக் கொண்டு விட்டேனே. நினைவு வருகிறதா, கையில் சொறிகிற மாதிரி. . ? இதையெல்லாம் ஒழுங்காகவே செய்துவிட்டு சும்மா நடிப்பு என்று சொல்வதில் எனக்கு ஒன்றும் ஆட்சேபனை இல்லை. ஏனென்றால் இந்தச் சடங்குகளில் எல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கையே கிடையாது. ஆனால் அம்மாவுக்கு இதிலெல்லாம் அபார நம்பிக்கை. அவர்களுக்காகத்தான் இவ்வளவு சிரமம். ஒரு வழியாய் மனைவியில்லை என்பது உனக்கும் விளங்கியிருக்கும். அதனால் இனிப் பேச்சை முடித்து விடலாம்" என்றான் அவன்.

"இல்லை. இல்லை நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் சட்டப்படி நான் உங்கள் மனைவி. நீங்கள். . இந்த. இதனால் ஒரு குழந்தை கூட உருவாகலாம். அதை நீங்கள் நினைத்துப் பார்த்தீர்களா?" என்று தொண்டை அடைக்கத் திணறியபடியே கேட்டாள் அவள்.

"அபார்ஷன் செய்வது இந்தக் காலத்தில் வெகு எளிது," என்று அயராமல் பதில் சொல்லி அவளை அயர வைத்தான் அவன்.

முயலுக்கு மூன்றே கால் என்று ஒற்றைக் காலில் நிற்கும் இவனிடம் என்னதான் சொல்வது? ஒன்றும் பய னில்லை. ஆனால் "உலகம் இன்றோடு முடிந்து விடப் போவதில்லை. நாளைய எதிர்காலத்தை எண்ணிப் பார்த்தீர்களா?"

"என்னைப் பொறுத்த வரையில் இன்றிரவோடு நம் உறவு, என் கணக்கு தீர்கிறது. அதற்கு மேல் உயிரோடு இருப்பதோ அன்றி தற்கொலை செய்து கொள்வதோ உன் விருப்பம்."

"உயிருடன் இருந்தால்?"

அவன் கூறுவது நடந்து விட்டால் பிறகு உயிருடன் இருக்கப் போவது இல்லை என்பது அபிராமிக்கு உறுதி தான். ஆனால் சர்வ நிச்சயத்துடன் பேசும் இவனைச் சற்றேனும் கலங்க வைத்துவிடும் வேகத்தில் அவனிடம் கேட்டாள் அவள்.

"இருந்தால் எனக்கென்ன? தாராளமாய் உயிருட னேயே இரு. இந்தக் காலப் பெண் நீ. அப்படி செத்து விடுவாய் என்று நானும் எண்ணவில்லை. கொஞ்ச காலம் கழித்து ஒத்துப் போகவில்லை என்று விவாக ரத்து செய்து விலக்கி விடுவதோடு விஷயம் முடியும்" என்றான் அவன் சற்றும் கலக்கமின்றி.

மஞ்சள் அரளிப் பழம் போல வெளியே அழகாகத் தோன்றும் இவனுள் இப்படி ஓர் அரக்கத்தனமா என்று எண்ணம் ஓடும் போதே இன்னொன்று உறைத்தது.

இதுவரை பேசியதெல்லாம் தனஞ்சயன்தான். அவன் மட்டுமேதான். மற்றவர்கள் மறுத்துப் பேச வில்லை, ஒப்பினாற்போலக் காட்டிக் கொண்டார்கள் என்றாலும் அவர்களில் யாரும் இதுவரை அவளை நெருங்கவே இல்லை. ஜாடையால் கூட அவளை வாட்ட வில்லை. ஒருவேளை அவர்களில் யாராவது ஒருவரை... யாராவது ஒருவருக்கேனும் இது எவ்வளவு பெரிய பிசகு என்பதைப் புரிய வைக்க முடியுமானால்...

நினைத்ததுமே நண்பர்கள் நாலுபேரும் நின்ற இடத்துக்கு ஓடினாள். ஐவரின் பார்வையும் சட்டென ஒரு கவனத்துடன் அவள் மேல் படிந்தது. அபிராமியின் கண்ணில்படவில்லை. ஓடிச் சென்று வலப் புற ஓரமாய் நின்று கொண்டிருந்த சுதிரை அணுகி, அவசரமாகப் பேசத் தொடங்கினாள். "மிஸ்டர் சுதிர், ஒருவர் தவறு செய்யாமல் காக்கவேண்டியது அவருடைய நண்பர்க ளின் கடமையல்லவா? இது...இவர் மாதிரிப் பழி வாங்க எண்ணுவது எவ்வளவு பெரிய பிழை என்று உங்கள் நண்பருக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டாமா? அது. .

அப்படி ஒரு பெண்ணின் வாழ்வை அழிப்பது தப்பு என்பது உங்களுக்குப் புரிகிறதில்லையா? ப்ளீஸ், மிஸ்டர் சுதிர், அன்பாகச் சொல்லியோ அதட்டிப் பேசியோ உங்கள் நண்பரைத் திருத்துங்களேன். . . ப்ளீஸ், மிஸ்டர் சுதிர்" என்று கெஞ்சினாள்; யாசகம்தான்.

உதட்டோரம் ஓர் ஏளன வளைவுடன், அலட்சிய பாவனையுடன் தனஞ்சயன் பார்த்துக் கொண்டு நிற்க, "இதைச் சற்றுப் பாருங்கள், அபிராமி." என்று குனிந்து தன் தலையைக் காட்டினான் சுதிர்.

சீராக வெட்டப் பட்டிருந்த தலைமயிரை அவன் கைகளால் விலக்கி விட அங்கங்கே சொட்டை தெரிந்தது.

அவள் தன் வாழ்வா சாவா பிரச்சினையைச் சொல்லி மன்றாடும் போது இவன் தலைச் சொட்டையை ஏன் காட்டுகிறான் என்று புரியாமல் அபிராமி வெறித்த போது அவன் விளக்கம் கொடுத்தான். "இவை வெறும் தலைச் சொட்டைகள் அல்ல. என் பெற்றோரைச் சிறு வயதிலேயே இழந்து விட்ட நான் சித்தப்பா வீட்டில் வளர்ந்தேன். அவருக்கு அடிக்கடி கோபம் வரும். கோபம் வந்தால் மோதிரக்கையால்தான் என்தலையில் குட்டுவார். தலையில் தோல் கிழிந்து, புண்ணாகி, சீழ்பிடித்து, அதைச் சுத்தம் செய்யக்கூட வழியில்லாமல் மேலும் மேலும் அங்கேயே குட்டுப்பட்டு எப்படியோ ஆறி இருந்த தழும்புகள். அந்த நிலையிலிருந்து என்னைக் காத்து, கல்வி அறிவும், சுத்தமான உடையும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக வயிறு நிறைய உணவும் தந்து என்னை ஒரு மனிதனாக உலகோர் நடுவே தலைநிமிர்ந்து உலவ விட்டவன் இந்தத் தனஞ்சயன். இவன் சொல் எனக்கு வேதம்" என்று பட்டென முடித்து தன் நிலையைத் தெளிவாக விளக்கி விட்டான் அவன்.

அடுத்தவன் ப்ரீத்தை நாடி அவள் பார்வையைத் திருப்பும் போதே அவன் தன் சட்டைக்கைப் பித்தானைத் திருகிக் கொண்டிருந்தான்.

சட்டைக்கையை உயரே இழுத்து கையைத் திருப்பிக் காட்டினான். திக் கென்றது அவளுக்கு. அவ்வளவு நீளமாய் மணிக்கட்டிலிருந்து முழங்கை வரை ஒட்டியிருந்தது தழும்பு.

"என் சிற்றன்னையின் கைவண்ணம். மெல்லிய லாள் அல்லவா? புண்ணாகும் அளவு வலுவாகக் குட்ட முடியாது என்று சூட்டுக் கோலை பயன் படுத்துவாள். இதே மாதிரி கால்களிலும் உண்டு. சூட்டுப் புண்களோடு நடக்கமுடியாமல் போய்க் கொண்டிருந்தவனை மீட்டு சுதிர் சொன்னமாதிரி உணவு, உடை, கல்வி தந்ததோடு மருத்துவமும் பார்த்து எவனை ஆளாக்கியவன் தனஞ்சயன். அவன் வார்த்தை எனக்கு மந்திரம்" என்று உரைத்தான் ப்ரீதம்.

"நாள் முழுவதும் குப்பை பொறுக்கி முதலாளியிடம் கொடுத்துவிட்டு அரை வயிற்றுக் கஞ்சியில் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தோம். ஒரு நாள் குப்பைத் தொட்டியில் விழுந்த எச்சில் இலைக்காக நாயோடு போராடிக் கடிப்பட்டுக் கிழே விழுந்து கிடந்த எங்களைக் காப்பாற்றி நல்லபடியாக வாழவைத்தவன் தனஞ்சயன். அவனுக்காக உலகத்தையும் பகைப்போம்" என்றனர் மற்ற இருவரும்.

தனஞ்சயனின் உதட்டோர வளைவுக்கு அர்த்தம் புரிபட அவள் மேலும் கலங்கினாள்.

துயர்துடைத்தவனின் வார்த்தை மந்திரம், வேதம் என்கிறார்களே, கிணற்றில் விழு என்றால் விழுவார்களா? இதுவும் அப்படித்தானா?

நிச்சயமாகக் குதித்து விடுவோம் என்றார்கள் அவர்கள் ஒரே குரலாக. "எங்களிடம் வாதாடுவதை விட உங்கள் பிரார்த்தனைகளைத் தனஞ்சயனிடமே செலுத்துவது உத்தமம்."

பெரிய "உங்கள்" களைப்புடன் மீண்டும் கணவன் புறம் திரும்பினாள் அபிராமி. ஆனால். . . ஆனால் அவன்தான் கணவனே இல்லை என்கிறானே. கருங் கல்லை மனந்திருக்கும் இடத்தில் வைத்துக்கொண்டு அப் படியும் சொல்வதற்கு இல்லை. இந்த நாலு பேரின் துயர்கண்டு இரங்கியிருக்கிறான். எனவே நிச்சயமாக அவன் மனம் ஈரப்பசையற்ற பாலைநிலம் அல்ல. இந்த சாட்சிக்காரர்கள் காலில் விழுந்து பயனில்லை எனும் போது, சுதீரன் சொல்வதுபோலத் தனஞ்சயனிடமே மேலும் வேண்டிப் பார்க்க வேண்டியதுதான். அவலப்ப டாமல் தப்புவதற்கு ஒரே வழி அதுதான்; அவன் மனம் இளகச் செய்வதுதான். அதில் வெற்றி கிடைக்காவிட் டால். . .? அதற்கு மேல் நினைத்துப் பார்க்கக் கூட அவளால் முடியவில்லை.

நெஞ்சில் நிறைந்திருந்த பயமும் துயரமும் கண்க ளில் பிரதிபலிக்க அபிராமி மீண்டும் தனஞ்சயன் பக்கம் திரும்பினாள்.

வாயைத் திறந்து அவள் பேசு முன்பே அவன் கையை உயர்த்தி அதைத் தடுத்தான், "ஐந்து கோர்ட் அப் பீலும் நிராகரிக்கப் பட்டுவிட்ட படியால் இனித் தாமதம் செய்யாமல் தண்டனையை நிறைவேற்ற வேண்டியது தான்."

"இல்லை. . இல்லை நீங்கள் கொடியவரில்லை, உங்க ளிடம் மனிதத்தன்மை இருக்கிறது, இரக்கம் இருக்கிறது. இவர்களுடைய வேதனை கண்டு இளகியிருக்கிறீர்கள் இப்போது தயவு செய்து எனக்கும்."

"அவர்கள் கஷ்டப்பட்டவர்களடி. நீ அப்படியா? எங்கள் அளவு பணம் உன் வீட்டில் இல்லாமல் இருக்க லாம். ஆனால் தேவைக்கு மிகுதிதானே. அதற்கு மேல் கண்ணு தங்கம். .பாப்பா. .என்ற கொஞ்சல் வேறு. அதில் தான் அவ்வளவு திமிர் ஏறிப் போயிருந்தாய். முதலில் அந்தத் திமிர் அணுவளவுகூட மிஞ்சாமல் அடியோடு அழிய வேண்டாம்? அந்தத் திமிர்பிடித்த செய்கையை

நினைத்து நீ வாழ்நாள் முழுவதும் கதற வேண்டாம்? அதற்கு இதைவிடச் சிறந்த வழி வேறு ஏது? நான் எவ்வ ளவோ யோசித்துக் கண்டு பிடித்த மிகச் சிறந்த வழி. . . இன்றைக்கு, இப்போது. . . . பேசியபடியே தனஞ்சயன் ஓர்எட்டு எடுத்து வைக்கவும், "நோ" என்ற கதறலுடன் பின்னடைந்தாள் அபிராமி.

அவளையும் அறியாமல் கண்களில் நீர் பொங்கி வழிய "ப்ளீஸ், இப்படியெல்லாம் தயவு பண்ணிப் பேசா தீர்கள் என்னால் தாங்கமுடியவில்லையே, கடவுளே, இது ஒப். .பெரிய அநியாயம் என்று தயவு செய்து புரிந்து கொள்ளுங்கள் வேண்டாம். . ." என்று விம்மினாள்.

"கண்ணீர்" என்றான் அவன் சப்பிட்ட குரலில். "இந்தக் கண்ணீரை நீ அன்றைக்கு கொட்டிக் கெஞ்சியி ருக்க வேண்டும். அப்படிக் கெஞ்சியிருந்தால் பாவம் என்று இளகி நாங்களும் விலகிப் போயிருப்போம். ஏனென்றால் நாங்கள் யாரும் பொல்லாதவர்கள் அல்ல. ஆனால் நீ என்ன செய்தாய்? என்னைக் கீழே தள்ளிக் கை நசுங்கச் செய்தாய், காலால் மிதித்தாய், அதற்கு மேல் கல்லைத் தலையில் போட்டுக் கொல்லுவேன் என்று மிரட்டினாயில்லையா? வெல். இருந்திருந்து இந்தப் பூனைக்கே ஒருகாலம் வந்தபோது, இந்த யானைக்கு மட்டும் அது வராமலாபோகும்? இப்போது என்முறை. நான் மிரட்டுகிறேன் பார், இது குண்டுபோட்ட நிஜமான துப்பாக்கி. நீ என் விருப்பம் போல நடக்காவிட்டால், நானும் இதைக்கொண்டு உன்னைக் கொன்று விடத்தான் போகிறேன். ம், சீக்கிரம் பத்து எண்ணுமுன் ஒவ்வொன்றாக கழற்று ஒன்று. . இரண்டு. . எண்ணத் தொடங்கிவிட்டான் அவன். அவளது வாழ்விலும் கடைசி பத்து வினாடிகள் ஒவ்வொன்றாக மறையத் தொடங்கி விட்டன. இப்போது யாரை நினைப்பது? அம்மா, அப்பா, சிவா, தம்பி. . . புவனேசுவரியின் கனிவான முகமும் முன்னே வந்தது. அத்தை, உங்கள் பிள்ளை என்னைக் கொல்லப்போகிறாரே...

எட்டு, ஒன்பது.. பத்து என்ற வார்த்தையோடு குண்டு வெடிக்கும் சத்தத்தை, நிராசையும் பயமுமாக அபிராமி எதிர் பார்த்து நின்றபோது, சொர்க்கவாசல் கதவுபோல அந்த அறையின் கதவு திறந்தது.

7

அன்று விருந்து முடிந்து, சற்று நேரம் இளைப்பாறிவிட்டு, சுதர்சனத்துடைய குடும்பம் சம்பந்தி வீட்டிலிருந்து கிளம்பிய போது மணி நாலு.

வயிறு ஃபுல் என்று கூறி, சிற்றுண்டியை மறுத்து, காபியை மட்டும் அருந்திவிட்டு, இன்னும் சற்று நேரம் இருந்து இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு கிளம்பலாம் என்ற புவனேசுவரியின் உபசாரத்தை மீறிக் கொண்டு, சம்பந்தி வீட்டில் அதிகம் தங்கக் கூடாது, அதுவும் மகள் இல்லாத போது உட்காருவது தவறு என்று எண்ணிக் கிளம்பி விட்டார்கள்.

கிளம்பும் போது, மஞ்சள் குங்குமத்தோடு வெள்ளித் தட்டில் அவளுக்கும், அவளுடைய சின்னமகளுக்குமாக இருபட்டுச் சேலைகளைக் காணவும் காந்திமதிக்குப் பெருமையோடு கூச்சமாகவும் இருந்தது.

"இந்தச் சின்னத் தங்கத்தைப் பார்த்ததுமே, இந்த நிறம் இவளுக்குப் பொருந்தும் என்று வாங்கி வைத்தேன்" என்று பிரியமாய் பேசிச் சேலைகளைக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார் புவனேசுவரி. தன் மகளை எண்ணி மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றாள் காந்திமதி. இப்படிப்பட்ட மாமியார் கிடைக்க அவள் என்னதவம் செய்தாளோ!

விருந்தாளிகளைக் கொண்டு போய்விடுமாறு டிரைவரைப் பணித்து, காரில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு, உள்ளே சென்று ஒரு மகிழ்ச்சிப் பெருமூச்சுடன் சோஃபாவில் அமர்ந்தார், புவனேசுவரி.

கூடவே வந்து, "உடம்பு ஒன்றும் அசதியாக இல்லையா, புவனி?" என்று குரலைச் சாதாரணமாக வைத்துக் கொண்டு கேட்ட கணவரை நோக்கி முறுவல் செய்து "இதே கேள்வியைக் கேட்டுக் கேட்டு மனப் பாடம் ஆகிப் போய், என்னைப் பார்த்துமே உங்கள் வாய் தானாக இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுவிடுகிறது போல்," என்று சிரிக்கவும் அவருக்கும் சிரிப்பு வந்து விட்டது.

மேலே அவராக எதுவும் கேளாத போதும், அவரது மனதை உணர்ந்தவளாக, "கல்யாணத்தில் அதிகப் படியாக அலைந்து விட்டேனோ என்று பயமா? தனாதான் அவன் சினேகிதர்களில் யாராவது ஒருவனை எப்போதும் என் பக்கத்திலேயே நிறுத்தி வைத்து விட்டானே, அவன் என்னை இங்கே அங்கே நகர விட்டால்தானே! என்ன வேணுமானாலும் என்னிடம் சொல்லுங்கம்மா நான் செய்கிறேன் என்று ஒருவன் மாற்றி ஒருவன் வந்து நின்று என்னை அசையவே விட வில்லையே. ரொம்பவும் நல்ல பிள்ளைகள் இல்லை?" என்று கேட்க அவரும் தலையாட்டினார்.

"இவர்கள் எல்லோரும் இந்த அளவு உருப்படுவார்கள் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை, புவனி. கொஞ்ச காலம் பட்ட கவலை முழுமையாகத் தீர்ந்து இப்போது தான் அப்பாடா என்று நிம்மதியாக இருக்கிறது." என்று சோஃபாவில் நன்றாக சாய்ந்து கொண்டார்.

இருவருமாக இதே ரீதியில் பேசிக் கொண்டு இருந்த போது வெளியே ஒருகார் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டது.

மனைவி அலைந்து அலுப்புப் படுத்திக் கொள்வாளோ என்கிற பயத்தில் நெருங்கிய உறவினரைக்கூட சிவநாதன் வீட்டில் தங்க விடவில்லை. வந்தவர்களுக்கும் திருப்தி ஏற்படும் வண்ணம் உயர்ந்த ஓட்டல்களில் தங்கவைத்து, திருமண மண்டபத்திலிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு அவரவர் ஓட்டல்களுக்கே சென்று அப்படியே ஊர் திரும்பவும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

அந்த ஏற்பாட்டை மீறி யார் வந்திருக்கக் கூடும் என்ற யோசனையோடு திரும்புகையில், உள்ளே ஒடி வந்த ஒரு பணியாளர் "குருசுவாமி" வந்திருக்கிறார்கள் என்று கூறவும் கணவன் மனைவி இருவர் முகத்திலும் புன்னகை மலர்ந்தது.

புவனேசுவரி பரபரப்புடன் எழ, 'மெள்ள மெள்ளம்மா' என்று அவளை அமைதிப் படுத்தியபடியே அவரும் எழுந்து வந்தவரை வரவேற்றார்.

"வாருங்கள் சிற்றம்பலம்சார் உட்காருங்கள். நேற்றே வந்திருந்தீர்களானால் இன்னமும் சந்தோஷமாய் இருந்திருக்கும்." என்று வந்தவரை உபசரித்தார்.

கைகுவித்த புவனேசுவரிக்குப் பதில் வணக்கம் கூறி அமர்ந்தார் வந்தவர். "சுவாமி எனக்கு நேற்று நீங்கள் வரமுடியாமல் போனதில் கொஞ்சம் வருத்தம் தான். பரவாயில்லை இப்போதேனும் வந்தீர்களே. இதோ கொஞ்சம் பாலும் பழமும் கொண்டுவருகிறேன் என்று உள்ளே செல்லத்திரும்பிய புவனேகவரியை வந்தவர் தடுத்தார்.

"நான் வேளை கெட்டவேளை எதுவும் உட் கொள்ளுவதில்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா, அம்மா? இனி இந்தக் கட்டைக்கு இரவு ஆகாரம்தான் என்றார். வரமுடியாமல் போனதற்குக் காரணம் சொன்னார். எனக்கும் உங்கள் வீட்டுத் திருமணத்துக்கு வரமுடியாமல் போனதில் வருத்தம் தான் அம்மா. ஆனால் மதுரைக் கல்யாணமும் அதே முகூர்த்தத்தில் அமைந்து விட்டது. அவர்கள் முன்னாலேயே அழைத்து, வருவதா வாக்கும் கொடுத்து விட்டேன். முந்திப் பார்த்த வனுக்கு முதல் வரம் என்று கூறி பாரதத்தில் கண்ணன் நமக்கு ஏற்கனவே வழிகாட்டி வைத்ததன்படி முதலில் வாக்கு கொடுத்த திருமணத்திற்குப் போய்விட்டேன். "அது போகட்டும். மகனும், மருமகளும் எங்கே சார்? என்று வினவினார் சிற்றம்பல சுவாமிகள்.

"இரண்டு பேரும் ஊட்டிக்குப் போயிருக்கிறார்கள். நீங்கள் இன்று வருவது தெரிந்திருந்தால் உங்கள் ஆசீர்

வாதம் பெற அவர்களை நிறுத்தி வைத்து நாளைக்கு அனுப்பியிருப்போமே" என்றார் சிவநாதன் சிறு வருத்தத்துடன்.

என் ஆசீர்வாதம் என்ன அய்யா பெரிய விஷயம். அவர்கள் இரண்டு பேருக்குமே நல்ல யோக ஜாதகம். அதிர்ஷ்டக்காரப் பிள்ளைகள். இருவரின் நட்சத்திரங்களுக்கும் நேற்றைய லக்னத்துக்கும் எப்பேர்ப்பட்ட யோகம்! நேற்று இருவருக்கும் ஒரு குழந்தை ஜனித்துப் பிறந்தால். . ஆகா!அதற்கு பெறும் ராஜயோகம் மட்டுமில்லை, சக்கரவர்த்தியாகிறயோகம். இந்த அளவுக்குத் தொழிலில், வாழ்வில். . எல்லாவற்றிலுமே அந்தக் குழந்தை உயர்ந்துவிடும். சாலிவாகனன் தெரியுமா, அம்மா, விக்கிரமாதித்த மகா ராஜாவையே ஜெயித்தவன். அவனதுபலமும், புத்தியும் உடையவனாய் உங்கள் பேரன் இருப்பான்" என்றார் அவர்.

புவனேசுவரி முகம் வாடத் தரையைப் பார்த்தாள். சரி போகிறது அந்த அதிர்ஷ்டம் நமக்கு இல்லை சிற்றம்பலம் சார். நேற்று ஒன்றும் வேண்டாம் என்றுவிட்டான். தனா தேனிலவை இன்று ஊட்டியில் தொடங்கிக் கொள்கிறோம் என்று சொல்லிவிட்டான் என்று சிவநாதன் கூறவும் சிற்றம்பல சுவாமியின் முகம் கறுத்தது.

இன்றா? இன்றைக்கா? இன்று மிகவும் மோசமான நாளாயிற்றே. இன்றா வாழ்வைத் தொடங்குவது? தடுத்து விடுங்கள் சார். நான் வேறு நல்ல நாள் பார்த்துத் தருகிறேன். . . . இன்றைக்கு நேரம் இல்லை. ஓர் அவசரகாரியமாய்ச் செட்டிநாடு போகிறேன். நாளனன்று வருவேன். அன்றே ஸ்டேட்சுக்கு கிளம்புகிறேன். போகுமுன் எப்படியாவது உங்களுக்குச் சொல்லி விடுகிறேன். டெலிஃபோனில். . . அடடா இந்த டெலிஃபோன்காரர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்து கொண்டு இருக்கிறார்களே, டெலிஃபோனில் ஒன்றும் முடியாதே. . . என்று தயங்கியவர் மீண்டும் தொடர்ந்து சார் நீங்களே சற்று வந்து கேட்டுக் கொண்டீர்கள் என்றால். எனக்கு வசதி" என்று கூறினார்.

மனைவியின் முகத்தை ஒருதரம் பார்த்து விட்டு, "கட்டாயம் வருகிறேன். நீங்கள் சரியாக எத்தனை மணிக்குத் திரும்புவீர்கள்? என்று முறுவலுடன் வினவினார் சிவநாதன்.

அவர் திரும்பி வரும் நேரம், இங்கே தங்கப் போகும் இடம் பற்றிய விவரங்களைச் சொல்லச் சொல்ல அருகில் நின்ற காரியக்காரரிடம் குறித்துக் கொள்ளும் படி பணித்தார்.

உள்ளே சென்று, தட்டில் வெற்றிலைபாக்குடன் பணம் வைத்த உறையோடு புவனேசுவரி திரும்பவும், "என்னம்மா நீங்கள்? இந்த மாதிரி தருவதற்கு எனக்கு உலகம் முழுவதும் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த வீடு எனக்கு ஒரு சகோதரி வீடு போல. இங்கே நான் காசுக்கு வேலை செய்வதற்கு இல்லை" என்று கூறி வெற்றிலை பாக்கை மட்டும் கையில் எடுத்துக் கொண்டார்.

"வருகிறேன்" என்று கிளம்பியவர் சற்று நின்று, "மறவாதீர்கள், அம்மா. இன்று உங்கள் மகன் வாழ்வைத் தொடங்கக் கூடாது. எப்படியாவது தடுத்து விடுங்கள்" என்று மீண்டும் ஒருதரம் கூறிச் சென்றார் அவர்.

உதட்டைக் கடித்தவாறு கையிலிருந்த பைப்பை வெறித்தபடி நின்றவரை உசுப்பினாள் புவனேசுவரி. "என்ன நீங்கள், சும்மா நின்று கொண்டு இருக்கிறீர்களே, தனம் தங்கம். சொல்பேச்சு மீறுகிற பிள்ளையில்லை. உடனே கூப்பிட்டு இன்று வேண்டாம் என்று சொல்லி விடுங்கள் . . . அனேகமாய் இப்போது கோவையில் தானே இருப்பான் . . . அங்கே கூப்பிட்டுச் சொல்லி விடுங்கள்" என்றாள் பரபரப்புடன்.

அவளைக் கனிவுடன் நோக்கி, "எப்படிச் சொல்லுவது என்று தான் யோசித்துக் கொண்டு இருந்தேன்" என்றார் அவர் மெதுவாக.

"ஏன்? அப்பாவாக இருந்து கொண்டு இதைப் பற்றி மகனிடம் எப்படிப் பேசுவது என்று இருக்கிறதா? பரவாயில்லை. தனா உங்களை ஒருநாளும் தப்பாக எடுத்துக் கொள்ள மாட்டான். அவன் ஒரு மாதிரிப் பிள்ளை என்றால் ஆசைப்பட்டு மணந்த பிறகும் அவளுக்கு அசதியாய் இருக்கும் என்று நேற்று ஒதுங்கிப் போவானா? அவன் நல்ல பையன். ஒரு வார்த்தை சொன்னால் உடனே கேட்டுக் கொள்வான். சீக்கிரம் பிறகு, அவர்கள் கோவையிலிருந்து கிளம்பிவிடப் போகிறார்கள் .." என்று அவசரப்பட்டாள் புவனேசுவரி.

"புவனி ... அவனிடம் எப்படியம்மா பேசுவது?"

"என்ன கேள்வி இது சின்னப்பிள்ளை மாதிரி? கோயம்புத்தூருக்கு ஒரு 'லைட்னிங் கால்' போட்டு டெலிஃபோனில்...டெலிஃபோனில்...டெலிஃபோன் இல்லையே! அவன் அப்போதே கிளம்பிவிட்டானே! எப்படி அவனுக்குத் தெரிவிப்பது? ஒன்றும் தெரியாமல் என்பிள்ளை கெட்ட நேரத்தில் போய் . . ." மூச்சிரைக்க அவள் சோஃபாவில் தொப்பென விழவும், பதறிப் போய் மனைவியிடம் ஓடிவந்தார் சிவநாதன்.

"என்னம்மா, இது? தனஞ்சயனிடம் சொல்லி இன்றைய ஏற்பாட்டைத் தவிர்க்க வேண்டும். அவ்வளவு தானே. செய்கிறேன். இதற்குப் போய் இப்படி அலட்டிக் கொள்வானேன்? ம்? வசதியாய்ச் சாய்ந்து கொள். மாத்திரை வேண்டுமா?" பதட்டத்தை அடக்கிக் கொண்டு இயல்பாகப் பேச முயன்றார் அவர்.

ஈராண்டுகளுக்கு முன்பாக ஒருதரம் நெஞ்சுவலி யென்று கட்டையாக விழுந்து, உறுதி சொல்ல இருபத்து நாலு மணி நேரம் தவணை வேண்டும் என்று டாக்டர் கூறி, அதுபோல மூன்று இருபத்தி நாலுமணி நேரத் தவணைகளையும் 'இன்டென்சிவ் கேரில்' கழித்து விட்டு புவனேசுவரி ஒருவாறு பிழைத்து எழுந்ததில் இருந்தே அவருக்கு எப்போதும் பயம் தான்.

இரண்டுநாள் சேர்ந்தாற்போல வீட்டில் தங்காமல், மும்பையில் டெல்லியில் என்று பறந்து விமானமே வீடாகப் பழகியிருந்தவர் இப்போதெல்லாம் மாதத்தில்

நாலுநாள் வெளியூர் சென்றார் என்றால் ஆச்சரியம் தான். அதுவும் தீராது என்கிற போதுதான். கொஞ்சம் லாபம் குறைந்தாலும் பரவாயில்லை என்று மற்றவர்களிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டு, சென்னையில் இருந்தபடியே டெலிஃபோன் மூலம் தொழிலை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

சிலகாலமாக மனம்திருந்திய மகன் தொழிலில் இறங்கவும் அந்த வகையிலும் அவர் ஓரளவு நிம்மதியாக இருந்தார்.

இப்போது மனைவியின் முகம் வாடியது சகியாமல் தேற்ற முயன்றார்.

மாத்திரையை மறுத்து, "உங்களால் எப்படி முடியும்?" என்று கண்ணீர் விட்டாள் அவருடைய மனைவி. அவருக்கு தாங்கவில்லை.

நிமிர்ந்து நின்று, "முயன்றால் முடியாதது என்று ஒன்று உண்டா, புவனி? கடவுள் புண்ணியத்தில் நம்மிடம் பணத்துக்குக் குறைவா? இப்போதே ஒரு விமானம் 'சார்ட்டர்' பண்ணுகிறேன். நேரே கோவை சென்று, அங்கிருந்து அவர்கள் பின்னாலேயே காரில் ஊட்டிக்குப் போகிறேன். ஊட்டி போன கையோடு இரண்டு பேரையும் கைப்பிடியாக இங்கே அழைத்து வந்து விடுகிறேன். சரிதானா? எப்படியும் அவர்கள் ஊட்டியை அடைந்து ஒரு மணி நேரத்துக்குள் நானும் போய்விடுவேன். அதற்குள் ஒன்றும் பயம் இல்லையே?" என்று அவர் கண் சிமிட்டிக் கேட்கவும், முகம் தெளிந்து, "போங்கள்" என்று முறுவலித்தாள் மனைவி.

பெரிதாக அப்போது சொல்லி விட்டாரே தவிர, உள்ளுர அவருக்குக் கவலைதான். சென்னையில் ப்ளேன் சார்ட்டர் பண்ண முடியாது என்று அவருக்கு ஞாபகம். ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக பெங்களூரில் இருந்து அப்படி வந்த விமானம் ஒன்று அப்போது சென்னை விமான நிலையத்தில் நின்று கொண்டு இருந்தது. அதை ஏற்பாடு செய்து கொண்டு கோவையை

அடைந்தார். மிகவும் வேகமாகச் சென்றால் இரட்டிப்பு பணம் தருவதாகச் சொல்லி டாக்சி பிடித்தார்.

சென்னையை விட்டுக் கிளம்பிய போதிலிருந்து அவர் மனதில் இருந்த தயக்கம் ஊட்டி நெருங்க நெருங்க அவருக்கு அதிகமாயிற்று.

அவரது குறுக்கிடலை மகனும் மருமகளும் எப்படி எடுத்துக் கொள்ளக்கூடும்.

நாளாம், கிழமையாம்! படித்து என்ன பயன்? இதிலெல்லாம் தலையிடுவது என்றால் சரியான பட்டிக்காட்டு அநாகரீகங்கள் என்பாளா அபிராமி.

மரியாதை கருதி வாய்விட்டுச் சொல்லாவிட்டாலும் மனதில் நினைப்பது உறுதி அப்படி நினைத்தால் அவளைக் குற்றம் சொல்வதற்கும் இல்லை.

சொல்லப் போனால் சிவநாதனுக்கே இது மாதிரி விஷயங்களில் அதிக நம்பிக்கை உண்டு என்பதற்கில்லை. ஆனால் புவனேசுவரி மிகவும் விரும்பும் எதுவும் அவருக்கும் ஒகேதான். சிற்றம்பல சுவாமிகள் பணத்திற்காகப் பேசுகிறவர் இல்லை என்பதால் அவரிடமும் ஒரு மரியாதை.

டாக்சிக்குப் பணம் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, கேட்டைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தவர் நேரே வீட்டின்புறம் செல்லாமல் பக்கவாட்டில் சற்று உட்புறமாய் அமைந்திருந்த தோட்ட வீட்டை நோக்கி நடந்தார்.

முதலில் தாமஸ் தம்பதியிடம் மகனும் மருமகளும் பற்றிச் சில விவரம் – எப்போது வந்தார்கள் என்பது போன்றவை கேட்டு அறிந்து கொண்டு உள்ளே போகலாம் என்று எண்ணிச் சென்றவருக்கு அந்தச் சிறுவீடு பூட்டிக்கிடப்பதைக் காணவும் சற்று வியப்பாயிருந்தது. வீட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளும் தாமசும் அவனுடைய மனைவியும் வசிப்பது இங்கேதான். அவர்கள் எங்கே போயிருக்கக் கூடும்? அதுவும் எசமான் வீட்டார் வந்திருக்கும் சமயத்தில்?

மாடியில் மகன் அறையில் விளக்கு வெளிச்சம் கண்ணாடி சன்னல் விழியே மங்கித் தெரிந்தது. யோசனையோடு வீட்டை நோக்கி நடந்தார் அவர்.

அழைப்பு மணியை அழுத்தி அலறவிட – அவருக்கு விருப்பம் இல்லை. உள்ளே அவருடைய மகனும் மருமகளும் என்ன மாதிரி இருக்கிறார்களோ என்று உள்ளுரக் கூசியபடியே மெல்லக் குரல் கொடுத்து மகனை அழைத்துப் பார்த்தார்.

பதில் இல்லை எனவும் அவருக்கு மனம் சற்றுத் தளர்ந்தது.

சென்னையிலிருந்து கையோடு கொண்டு வந்திருந்த சாவியால் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றால் ஆள் அரவமே இல்லை. தலையை அசைத்தபடி மெல்லப் படியேறினார்.

சென்னையில் இருந்து கிளம்புபோதே அவருக்குள் ஒரு தீர்மானம். ஒருகால் அவர் வந்து சேரும்போது அதிகத் தாமதமாகி விட்டிருந்தால் வந்த சுவடு தெரியாமல் அவரது அறைக்குள் போய்த் தங்கிக் கொள்ள வேண்டும். காலையில் பிள்ளைகளிடம் விவரம் சொல்லி, அவர் வந்த காரியம் நிறைவேறினாற்போலப் புவனேசுவரியிடம் நடிக்கச் சொல்லி, இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு கிளம்ப வேண்டும் என்ற முடிவோடு தான் வந்திருந்தார். அதற்காகவே சென்னையிலிருந்தே ஊட்டி வீட்டுச் சாவியையும் கையோடு கொண்டுவந்திருந்தார்.

தயங்கியபடியே ஓசையற்று மாடிப்படி ஏறியவர் காதில் ஒரு விம்மல் ஓசை – மிக மெல்லிய ஒலி விழுந்தது.

ஒருகணம் நின்றவர், இராது என்று எண்ணி மேலே சென்று மகன் அறையை அணுகினார்.

அங்கே கேட்ட சத்தம் அவர் எதிர்பாராததாக – எண்ணி வந்ததற்கு மாறுபாடாக இருக்கவே யோசனையோடு கதவின் மேல் கையை வைத்தார்.

கதவு உட்புறமாய்த் திறந்து கொள்ள, அங்கே தென்பட்ட காட்சி அவருக்குத் திகைப்பூட்டியது.

கதவு திறப்பதை உணர்ந்து திரும்பிய அபிராமி, மாமனாரைக் கண்டதும் கண்மூடித் திறப்பதற்குள் மின்னலாய் ஓடி அவர் காலடியில் விழுந்து விட்டாள், "என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்" என்ற கதறலோடு.

மேலும் பிரமித்தவராய் நிமிர்ந்து மகனை நோக்கினார் சிவநாதர்.

அவன் கல்லாய் இறுகியிருந்தான்.

காதல் கொண்டு மணந்த கணவன்! அவன் கையில் துப்பாக்கி ஏன்?

புதுமணத் தம்பதிகள் தேனிலவு அனுபவிக்க வந்த அறைக்குள், இந்த இரவு நேரத்தில் புருஷனுடைய நாலு நண்பர்களுக்கு என்ன வேலை?

மேசை மேல் இருந்த பாட்டிலும் ஐந்து கிண்ணங்களும் கூட அவரது கூரிய பார்வைக்குத் தப்பவில்லை.

அவரது வலது கை தானாக மருமகளின் தலையில் அபயகரமாய்ப் படிந்தது.

8

மின்சாரக் கணப்பு இதமான கதகதப்பை வீசிக் கொண்டு இருந்தபோதும் சோஃபாவின் ஒரு மூலையில் சுருட்டி மடக்கிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த அபிராமியைப் பார்க்கையில் சிவநாதனுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

குளிர் வெளியே இருந்து வந்தால் அதைக் கணப்பு பார்த்துக் விடக்கூடும். ஆனால் அச்சம் நெஞ்சுக்குள்ளே குளிர் பரப்புகையில் அடுப்பின் மேலேயே உட்கார்ந்தால்கூட அந்தக் குளிர் மறைவது இல்லை.

அடுத்து என்ன செய்வது என்று அவருக்குப் புரிய வில்லை.

அவருடையது வசதியான குடும்பம் தான். ஆனாலும் அந்த அளவில் திருப்தி அடையாது, தந்தை தந்ததைப் பலமடங்கு பெருக்கியவர் அவர். கோவையில் ஒரு மில், ஆந்திராவில் ஒரு சர்க்கரை ஆலை, திருச்சியில் ஒரு சிமெண்ட் தொழிற்சாலை என்று புதுப்புதுத் துறை களில் நுழைந்து பெரிய வெற்றியும் பெற்றவர். மற்ற டைரக்டர்களாகட்டும், தொழிலாளிகளாகட்டும், அரசாங்க அதிகாரிகளாகட்டும், எல்லோரையும் வாய் சாலகத்தி னாலேயே வளைத்து விடுகிற அவரை இந்தச் சிறு பெண்ணின் முன்னே வாயடைத்து நிற்க வைத்து விட்டானே மகன்!

காலடியில் கிடந்தவளை எழுப்பி அழைத்து வந்து சோபாவில் அமரவைத்ததிலிருந்து அவள் அப்படியே தான் கிடக்கிறாள்.

மிகவும் சிரமப்பட்டு அவளைப் பேசவைத்து மெல்ல மெல்ல அவர் கிரகித்து அறிந்த உண்மை சற்று நேரம் அவரையும் ஊமையாக்கிவிட்டது. சிறிது நேரத் தில் அவர் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டார் என்றா லும், அபிராமியைத் தேற்றும் விதம் அவருக்குப் புரியவில்லை.

ஒரு நாள் கோபுரத்தில் ஏற்றி வைத்து விட்டு மறுநாளே தலைகுப்புறத் தள்ளிவிடுவது என்றால், அதுவும் சாக்கடைக்குள் தள்ள முயல்வது என்றால் இந்தப் பச்சை மண்ணால் எப்படித் தாங்க முடியும்? இந்த அதிர்ச்சியில் அவளுக்குப் பைத்தியம் பிடிக்காமல் இருப்பது கூட அதிசயம்தான்.

இனி புகுந்த வீடு என்கிற பேச்சுக்கூட அவளுக்குக் கசப்பாகத்தான் இருக்கும். பருந்து விரட்டிய கோழிக் குஞ்சு போல ஓடிப்போய் தாய் மடிக்குள் புகுந்து கொள்வதே பாதுகாப்பாகத் தோன்றும்.

ஆனால் புவனேசுவரி?

அவள் இதை எப்படித் தாங்குவாள்?

மகன் அறையில் காணக் கூடாத காட்சியைக் கண்ட வினாடியிலிருந்து அவரது பெரும் கவலை அதுதான். அபிராமியிடமிருந்து கிடைத்த விவரம் அந்தக் கவலையைப் பல மடங்கு பெருக்கிவிட்டது.

மகன் குடிக்கிறான் என்று அறிந்ததுமே கட்டையாக நீட்டி விட்டவள் இந்தப் பாதகம் தெரிந்தால் என்ன ஆவாள்?

அபிராமியின் அவலம் பெரிதுதான் என்றாலும் இளவயதின் ஆரோக்கியமும் வலிமையும் அவளுக்கு இருந்தன. இப்போது மலையெனத் தோன்றும் இந்தத் துயரம் காலப் போக்கில் மறந்து வேறு ஒரு நல்ல வாழ்வைக் கூட அமைத்துத் தர முடியும்.

ஆனால் அவருடைய அருமை மனைவிக்கு அந்த மாதிரி வரங்கள் எதுவும் இல்லையே. இளமை தாண்டி விட்ட வயது. ஏற்கனவே பலவீனமுற்றிருக்கும் இதயம். இது தெரிய நேர்ந்தால் அந்த உயிர் நிலைப்பது கூட சந் தேகமே.

இந்தச் சிறுமியின் காலில் விழுந்தாவது ...சுய நலம் என்று தெரிந்தும் வேறு வழி தோன்றாமல், "அம்மா, அபிராமி," என்று மருமகளை அழைத்தார்.

ஆனால் தூக்கிவாரிப் போட்டாற்போல அவள் மருண்டு விழிக்கவும் அவருக்கு மற்றது மறந்தது.

"படுத்துக் கொஞ்சம் தூங்கிப் பாரம்மா" என்றார் கனிவாக.

ஆனால் அவர் பேச்சில் அவளது கவனம் பதிய வில்லை. வேறு ஏதோ நினைவில் அவளது மெல்லுடல் நலுங்கியது.

ஒரு முடிவுக்கு வந்தாற்போல சிவநாதன் எழுந்தார் "பாரம்மா ஏதாவது சூடாகக் குடித்தால் தான் இந்தக் குளிர் குறையும். சமையல் அறையில் 'மில்க் மெய்ட்' இருக்கும். வென்னீர் கலந்து கொண்டு வருகி

றேன். உனக்குப் பால் வேண்டுமா, காஃபி வேண்டுமா?" என்று கேட்டவரிடம், "ஒ . ஒன்றும் வே . வேண்டா . . ம்" என்றாள் அவள் குரல் நடுங்க.

அவருக்குப் புரிந்து போயிற்று. "நான் சமையல றைக்குப் போகிறபோது அவன் வந்து விடுவான் என்று பயமா?" என்று கேட்டார்.

நடுங்கிய உதட்டின்மீது பற்களால் அழுத்திக் கொண்டு அவள் பேசாதிருக்கவும், " எழுந்திரும்மா" என்றார் சற்று அழுத்தமான குரலில்.

கதவு வரை அவளை நடத்திச் சென்றவர், "இனி இங்கே என்னை மீறி எதுவும் நடக்காது. ஆனால் அதை நம்புவது உனக்குக் கஷ்டம் தான்" என்று கூறி அறைக் கதவின் சாவியை உட்புற சாவித் துவாரத்தில் பொருத் தினார். "நான் வெளியே போனதும் உள்புறமாகப் பூட்டிக் கொள். சாவியை லேசாகத் திருப்பி, கதவி லேயே வைத்துவிட்டால் வேறு சாவியை நுழைக்கவும் முடியாது; இதை மறுபுறமிருந்து வெளியே தள்ளவும் முடியாது. நான் திரும்பி வந்து, 'மில்க்மெய்ட் பால்' என்று குரல் கொடுத்தால் மட்டும் திற. சரிதானா?" என்று அறையை விட்டு வெளியேறி, அவள் உள்ளே பூட்டிக் கொண்டதும் நடந்தார்.

சொன்னது போலவே வந்து சேர்ந்தார், சற்று விரைவாகவே.

ஒரு தரத்துக்கு இருமுறையாக அவர் அழைத்த பின்தான் அபிராமி கதவை லேசாகத் திறந்தாள். அவளது மிரண்ட விழிகள் அச்சத்துடன் வெளிப் புறத்தை அலசுவதைக் காணாதவர் போல உள்ளே வந்து கதவைப் பூட்டினார். அதட்டி மிரட்டி முழு கப் பாலையும் அவள் விழுங்கச் செய்தார். "ஒரு சோபாவில் படுத்து உறங்கு" என்று பணித்தார்.

இனித் தூங்கவே இயலாது என்று எண்ணியிருந்த வள், பாலில் தூக்க மாத்திரை கலந்திருப்பதை அறியா

மல், தனக்கு தூக்கம் வருவதை எண்ணி அதிசயித்த படியே உறங்கிப் போனாள்.

பைப்பைப் புகைத்தபடி சற்று நேரம் அமர்ந்திருந் தார், சிவநாதன். சுற்றி வரும் செக்குமாடு போல மனதில் ஒன்றையே போட்டுக் குழப்பிக் கொள்வதில் லாபம் இல்லை என்று உணர்ந்தவராக, தனது கைக்கடிகாரத் தில் 'அலாரம் செட்' செய்து கொண்டு, தானும் ஒரு தூக் கமாத்திரையின் உதவியோடு உட்கார்ந்திருந்த சோபாவிலேயே சாய்ந்து தூங்கினார்.

கைக்கடிகாரம் சரியாகக் காலை ஆறுமணிக்கு அவரை எழுப்பி விட்டது.

மருமகளின் அயர்ந்த தூக்கத்தைக் கண்டு திருப்தி யுற்றவராக சத்தமின்றிக் கதவை வெளியே பூட்டிக் கொண்டு சென்று சமையல் அறையில் சிலது தயாரித் தார். முன்னே நின்ற காரிலிருந்து அபிராமியின் பெட்டியை எடுத்து வந்தார். காலைக்காபி, ரொட்டி ஆம் லெட்டை உள்ளே கொணர்ந்து வைத்து விட்டு அசையத் தொடங்கியிருந்த அபிராமியை எழுப்பினார்.

எழுந்ததுமே முன்நாள் நினைவில் கலங்கத் தொடங்கியவளை, விரட்டிப் பல்துலக்கி வரவைத்தார். ஜக்கிலிருந்த சூடான காபியை அருந்த வைத்து, முட்டை யையும் ரொட்டியையும் உண்ண வைத்தார்.

முதலில் தன்னால் எதையும் விழுங்க முடியாது என்று மறுத்து விட்டு, மாமனாரின் வற்புறுத்தலுக்காக இரண்டு வாய் உண்ணலாம் என்று தொடங்கியவளுக்கு அப்போது தான் பசி தெரிந்தது. முன்தினமும் சரியாக உண்ணவில்லையே மடமடவென்று தட்டு காலி ஆயிற்று.

பசி, தூக்கம் இரண்டையும் எந்த நிலையிலும் தவிர்க்க முடியாது போலும்!

உணவு முடிந்தது. இனி?

மீண்டும் திகைப்பும் வேதனையுமாக நெஞ்சின் மீது இரும்பு குண்டு அழுத்தத் தொடங்கியது.

இனி என்ன செய்வது?

புகுந்த வீட்டில் இனி இருக்க முடியாது என்பது நிச்சயம்.

கனிவோடு காப்பாற்றிய மாமனார் மகனுக்குப் புத்தி கூறித் திருத்த முயற்சி செய்யக் கூடும். செய்வார் தான். ஆனால் அந்த மகன் பெற்றவரின் அறிவுரையை ஏற்றுத் திருந்துவான் என்று அபிராமிக்குத் தோன்றவில்லை.

அத்தோடு அவனை இனி எப்படி நம்புவது?

தகப்பனாரை நம்ப வைப்பதற்காக ஓர் ஆண்டு காலம் வேடம் போட்டதாகச் சொன்னானே, இப்போதும் பழிவாங்கும் வாய்ப்பு மீண்டும் கிடைப்பதற்காகத் திருந்திவிட்டாற் போல நடித்து இருவரையுமே அவன் ஏமாற்றலாம் இல்லையா?

ஓர் ஆண்டுகாலம் – பன்னிரண்டு நெடிய மாதங்கள், நெஞ்சினுள் கரம் வைத்து, வஞ்சினத்தை மறைத்து வேடமிட்டுப் பழிவாங்க முயன்றவன், பெற்றவரின் ஓரிரு வார்த்தைகளில் அந்த வன்மத்தை விட்டுவிடுவான் என்று எதிர்பார்ப்பது முட்டாள்தனம். எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் தனஞ்சயனின் பார்வை படாத தூரத்துக்கு ஒதுங்கி ஓடிவிடுவதுதான் நல்லது. அவளைப் போலப் பிறவிகளுக்காகத் தானே, "வம்பு செறி தீ ங்கினார் தம் கண்ணில் படாத தூரத்தே நீங்குதல் நலம்' என்று அன்றே எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள் ...

தமிழில் எப்போதும் முதல் மார்க்கு வாங்குவது சம்பந்தா சம்பந்தம் இல்லாமல் நினைவு வந்தது. இந்தப் பாடலைப் படித்து என்ன செய்ய? தீ ங்கினார் யார் என்று தெரிந்து கொள்ளவே புத்தியில்லையே. அவனைக் கணவனாகக் கொண்ட பிறகல்லவா தீ ங்கு செய்வான் என்று தெரியவருகிறது. இனி ஓடுவதில் என்ன பெரிய சாமர்த்தியம்?

சாமர்த்தியம் இருக்கிறதோ இல்லையோ நெருப்பு என்று அறிந்தபின் அதிலும் அவளைப் பொசுக்கத் துடிக்கும் நெருப்பு என்பதை தெரிந்த பிறகு, விலகித் தான் ஆக வேண்டும். அப்படி ஓடிவிட இருக்கும் ஒரே இடம் அவளுடைய அப்பாவிப் பெற்றோரின் இல்லம் தான். தாயாரின் மடியில் முகம் புதைத்து ஒரு மூச்சு அழுதால் இந்த வலி குறையக் கூடும்.

ஆனால் இந்த விவரம் தெரியும் போது, பாவம், அவர்கள் என்னமாய் அதிர்ந்து போவார்கள்!

சட்டென ஒன்று நினைவு வந்தது. கண்ணில் நீர் வழிய முன்தினம் – முன்தினம் தானா, அது? – அன்னை சொன்னாளே, இந்த வயிற்றெரிச்சல், தீக்கண் என்று, அந்த அத்தை, பெரியம்மா இவர்களுக்கெல்லாம் இப்போது என்ன ஒரு கொண்டாட்டமாகி விடும்? அவர்களை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாமல் அம்மா அப்பா இருவரும் எப்படிக் குன்றிப் போவார்கள்!

தன் சொந்தத் துயரம் ஒருபுறம் இருக்க, பெற்றோரை எண்ணி மேலும் மனம் கசங்கினாள் அபிராமி.

அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல உள்ளே நடப்பதை மறையாது காட்டிய மருமகளின் முகத்தையே கவனித்தவாறு இருந்த சிவநாதனும் மிகவும் குன்றித்தான் போயிருந்தார். தன் மனதில் இருப்பதை அநியாயத்துக்கு ஆளான இந்தச் சிறுபெண்ணிடம் வாய்விட்டுச் சொல்ல அவருக்கு அவமானமாகத் தான் இருந்தது. ஆனால் அதற்காக அவர் சும்மா இருந்து விட முடியாதே.

லேசாகத் தொண்டையைச் செறுமி, தான் இருப்பதைக் காட்டிக் கொண்டார்.

அபிராமி திடுக்கிட்டு நிமிரவும், "என்னம்மா, இந்த மாமன் வீட்டார் இருக்கும் திசைக்கே ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு கண்காணாமல் ஓடிவிடத் தோன்றுகிறதா?" என்று வேடிக்கை போலப் பேசினார்.

பதில் சொல்லமாட்டாமல் அவளது பார்வை மீண்டும் தாழவும், "ஒன்று தெரியுமா, அம்மா? எனக்கு

நினைவு தெரிந்ததில் இருந்து முதல் தடவையாக இப் போதுதான் எனக்குக் கடவுளிடம் முழு நம்பிக்கை வந்தி ருக்கிறது" என்று மீண்டும் தொடங்கினார் அவர்.

மீண்டும் அவளது கவனத்தை ஈர்க்க முடியவில்லை என்று அறிந்து, குரலைத் தணித்து," நான் நேற்று இங்கே எப்படி வந்து சேர்ந்தேன் என்று நீ கேட்கவே இல்லையே, மருமகளே" என்று கேட்டார்.

மருமகளா? அவருடைய மகன்தான் அதை இல்லை என்கிறானே!

"சொல்லுங்கள்" என்றாள் மரியாதைக்காக, ஆனால் சோர்ந்த குரலில்.

"நேற்று மாலை வரை சென்னையில் இருந்தவன், இரவில், சரியாக அந்த நேரத்துக்கு இங்கே எப்படி வந்து சேர்ந்தேன் பார்! நான் வந்தேனா? கடவுள் என்னைக் கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கிறாரம்மா?" என்று வெகுவாக அதிசயித்தார் சிவநாதன்.

மெய்யாகவே அதிசயம்தான். அபிராமியும் தனஞ் சயனும் சென்னையை விட்டுக் கிளம்பியபோது வீட்டில் அவளுடைய பெற்றோருக்கு விருந்து உபசாரம் செய்து கொண்டு இருந்தார் அவர். அவர்களோடு விமானத்தில் வரவும் இல்லை. மாலை வரை சென்னையில் இருந்ததா கச் சொல்லுகிறவர் அவ்வளவு விரைவாக எப்படி இங்கே வந்து சேரமுடியும்?

தன் பேச்சில் மருமகளுக்கு ஈடுபாடு வந்து விட்டதை உணர்ந்து, அவர் விவரம் சொன்னார். " சிற்றம்பலம் சுவாமிதானம்மா உங்கள் திருமணத்துக்கு நாள் குறித்துத் தந்தவர். அன்றைய தினத்தில் வேறு ஒரு திருமணத்தில் கலந்து கொள்வதாக வாக்கு கொடுத்து விட்டதாகவும், ஆனாலும் அந்த முகூர்த்தம் உங்கள் இருவரின் நட்சத்தி ரத்துக்கும் மிகவும் பொருத்தமான நாள் என்பதால் அன்றே திருமணத்தையும் மற்ற சடங்குகளையும் நடத்தி விடுமாறு சொல்லிவிட்டுச் சென்றார். சடங்கு என்றரே தவிர, 'சாந்தி முகூர்த்தம்' என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல

வில்லை. அந்த வினாடியில் இருந்தே கடவுள் தன் வேலையைத் தொடங்கி விட்டாரம்மா".

இன்னமும் பேசத் தோன்றாத போதும் எப்படி என்று பார்வையால் கேட்டாள் அபிராமி.

"பாரம்மா, ஒருவேளை சாமியாராக இருந்து கொண்டு 'சாந்தி' பற்றி எப்படிப் பேசுவது என்று நாகரீ கம் கருதியும் சிற்றம்பல சுவாமி அந்த வார்த்தையை விட்டுப் பேசியிருக்கலாம். ஆனால் அந்த வார்த்தையை அவர் சொல்லியிருந்தால் நாங்களும் அதற்கும் சேர்த்து ஏற்பாடு செய்திருப்போம். இந்தப் பயல் மறுநாள் உன்னோடு இங்கு வந்து என்ன செய்திருந்தாலும் தடுப் பதற்கு யாரும் வந்திருக்க முடியாது. ஆனால் அந்த ஒரு வார்த்தை விடுபட்டு விட்டதோடு, அவர் திருமணத்தி லும் கலந்து கொள்ள முடியாமல் கடவுள் செய்ததால் தானே மறுநாள் உங்களை ஆசீர்வதிப்பதற்காக என்று மெனக்கெட்டு வந்திருக்கிறார்! அவர் வந்து, இப்படி விஷயம் என்று சொன்னதுகூட எவ்வளவு 'பர்ஃபக்ட் டைமிங்' பார்.

"நீங்கள் இருவரும் கிளம்புமுன் அவர் வந்திருந்தா லும் நமக்கு இந்த ஆபத்து பற்றி சமயத்தில் தெரியவரா மலே போயிருக்குமே!

"மற்ற எல்லா பங்களாச் சாவிகளும் ஒரு செட் சென்னை வீட்டில் இருப்பதுதான். ஒருபோதும் அதை எடுத்து வந்தது இல்லை. இப்போது இந்த பங்களாச் சாவியை எடுத்துவரத் தோன்றியது பார்! கீழேயிருந்து நான் என்ன கத்தினாலும் பூட்டிய கண்ணாடி சன்னல் வழியே கேட்பதற்கு எவ்வளவு நேரம் ஆகுமோ! அதற்குள் என்ன ஆகியிருக்கும்!

"அந்தச் சார்ட்டர் விமானம்! அது கிடைத்தது லட் சத்தில் ஒரு வாய்ப்பல்லவா?!

"இங்கேகூட என்னைக் கொஞ்சநேரம் முன்னா லேயோ பின்னாலேயே கொண்டுவந்து சேர்த்தாரா யாரோ, கடவுள்? சரியான நேரத்தில் – நேரம் என்பது

கூடச் சரியில்லை – சரியான வினாடியில், அந்த முட்டாள் தன் மட்டித்தனமான திட்டத்தை விலாவரியாக விளக்கிய பிறகு – விபரீதம் எதுவும் நடக்குமுன்பாக என்று கணக்காக அந்த வினாடியில் கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கிறாரே!"

அபிராமி சட்டென நிமிர்ந்தாள். அதுவரை, தன் இழப்பு, தன் பெற்றோர் அவமானம், தன் அவமானம் என்று தன்னிரக்கத்தில் மூழ்கி வருந்திக் கொண்டு இருந்தாளே தவிர, என்ன மாதிரி அவமானத்திலிருந்து எப்படித் தப்பினோம் என்று அவள் எண்ணிப் பார்க்கவே இல்லை! ஆனாலும்...

அபிராமி நல்லவிதமாக சிந்திக்கத் தொடங்கிவிட்டாள் என்று எண்ணிய சிவநாதன், "இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது அபிராமி?" என்று கேட்டார்.

"எ..என்னது மாமா?" என்றாள் அவள் தடைப்பட்ட குரலில்.

"கடவுள் உன்பக்கம் இருக்கிறார் என்பதுதான்" என்றார் அவர் உற்சாகமாக.

ஒரு துயரம் தோய்ந்த முறுவலுடன், "என் பக்கமா?" என்று நம்பிக்கையற்று கேட்டாள் மருமகள்.

"ஆமாம் அம்மா" என்றார் அவர் உறுதியோடு. "உலகத்தில் எத்தனையோ அநியாயங்கள் நடக்கின்றன. அவர்களில் எத்தனை நல்லவர்கள் காப்பாற்றப்பட்டு இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறாய்? உன்னைக் கடவுள் காத்திருக்கிறாரே! அத்தோடு அவர் உன் அத்தைக்கும் துணையிருக்கிறார்" என்று வாழைப் பழத்தில் ஊசி நுழைத்தார் சிவநாதன்.

அத்தைக்கு என்ன கஷ்டம் வந்து அதிலிருந்து கடவுள் காப்பாற்றி இருக்கக் கூடும்?

ஒரு வினாடி யோசித்துவிட்டுப், "புரியவில்லை" எனறாள் அபிராமி.

ஒரு பெருமூச்சுடன் பெரியவர் தொடங்கினார். "உன் அத்தை இருக்கிறாளேம்மா, அவள் மிகவும் மானஸ்தி. ஒரு வார்த்தை பொறுக்கமாட்டாள். எங்களுக்குத் திருமணமாகி பத்து ஆண்டுகள் கழித்துதான் தனா பிறந்தான்... பிறக்காமலேயே இருந்திருக்கலாம். என்ன செய்வது. பிறந்துவிட்டான். அவன் பிறக்குமுன் யாரோ என்னவோ சொன்னார்கள் என்று தூக்க மாத்திரையை அள்ளி விழுங்கிவிட்டாள். கடவுளே! அப்பா, என்ன பாடுபட்டு பிழைக்க வைத்தோம் தெரியுமா? "இரண்டு ஆண்டுகளுக்க முன்பு ஒருதரம் கட்டையாக நீட்டிவிட்டாள். பிழைப்பாள் என்கிற வார்த்தை சொல்ல டாக்டர்கள் மூன்றுநாட்கள் எடுத்துக் கொண்டார்கள். ஏன், என்னவென்று எவ்வளவோ கேட்டும் என்னிடம் கூடச் சொல்லவில்லை. ஆனால் விசாரித்து நான் அறிந்து கொண்ட வரையில், மகன் குடிக்கிறான் என்பது அன்று அவளுக்குத் தெரிய வந்திருக்கிறது. மற்றவர்கள் மகனைப் பற்றி ஒரு சொல் சொன்னால் தாங்க முடிய வில்லை என்று மட்டும் சொன்னாள்..."

"உங்கள் மகனுக்குத் தாயாரிடம் மிகுந்த அன்பு உண்டு. இதை எடுத்துச் சொல்லி அவரை குடிப் பழக்கத்தை விடவைத்திருக்கலாமே நீங்கள்" என்று மனதில் தோன்றியதை மறையாமல் கேட்டாள் அபிராமி.

மீண்டும் பெருமூச்சு விட்டார் பெரியவர். "இன்னும் கொஞ்ச நாளில் தனத்தைப் புரிந்து கொள்வாயம்மா. அதன் பிறகு இந்தக் கேள்வி கேட்க மாட்டாய். தனஞ்சயன் அடுத்தவர் சொல்லுகிறார்கள் என்பதற்காக எதையும் ஏற்பதில்லை. அவனுக்காக அதில் நம்பிக்கை வந்தாக வேண்டும். அதுவரை மற்றவர் பேச்சு அவனை எட்டுவதே இல்லை" என்றார் மீண்டும் ஒரு பெருமூச்சுடன்.

இதைத் தெரிந்து கொள்ள இன்னும் கொஞ்சநாள் எதற்கு? நேற்று அவள் என்ன சொல்லியும் அவன் அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவே இல்லையே!

மருமகள் சோர்வதன் காரணம் சிவநாதனுக்குப் புரியாமல் இல்லை. எனவே அதுபற்றிப் பேசாமல், "உன் அத்தைகூட அதனால்தான் மகனிடம் எதுவும் சொல்லுவது இல்லை, சொல்லித் தட்டுகிற அவமானம் நேர்ந்து விடக் கூடாது என்று பார்ப்பாள்" என்று அத்தை பேச்சின் தொடர்பு அறுந்து விடாமல் பார்த்துக் கொண்டார்.

தொடர்ந்து அவரே, "மகனிடமே இவ்வளவு கவுரவம் பார்க்கிறவள் மற்றவர்களிடம் எவ்வளவு பார்ப்பாள்? யோசித்துப் பார் ... நேற்று மட்டும் தனா ஏதாவது ஏடாகூடம் செய்து விட்டிருந்தான் என்றால் அப்புறம், ஒன்று நீ உயிரை விட்டிருப்பாய்; குறைந்த பட்சம் இனிப் புகுந்த வீட்டில் ஒரு கணம் கூட இருக்கமாட்டேன் என்று உன் பெற்றோர் வீட்டிற்காவது போயிருப்பாய். இதில் எது நடந்தாலும் – அதன் மூல காரணம் தெரியாவிட்டாலும் கூட, மருமகளை வைத்துவாழத் தெரியவில்லை என்று நாலுபேர் சொல்வார்களே என்ற அவமானத்திலேயே ஏற்கனவே பலவீனமான அவளது நெஞ்சு நின்று விட்டிருக்கும்.."

மருமகளின் முகத்தைக் கூர்மையோடு கவனித்த படியே சிவநாதன் சொல்லிக் கொண்டே போனார். "அப்படியெல்லாம் நேராமல் அவள் உயிரையும் கடவுள் காப்பாற்றி இருக்கிறாரே!"

கடவுள் தன் மனைவிக்கும் துணையிருக்கும் விதத்தை அவர் தெளிவு படுத்திவிட்டார். ஆனால் அபிராமி குழம்பிப் போனாள்.

அவர் சொன்ன விதமாக அவள் நினைக்கவில்லையே.

அவமானம் நேர்வதை விட உயிர் போய்விடுவது மேல் என்று மட்டும்தான் நினைத்திருந்தாள். வியத்தகு விதமாகத் தப்பிவிட்ட பிறகு பிறந்த வீட்டு நினைப்பு வந்தது. அப்போதுகூட அத்தையும் பெரியம்மாவும்

கெக்கலி கொட்டுவார்களே என்ற வேதனையோடு தான்.

ஆனால் மானம் காத்த மாமனார் சொல்வதைப் பார்த்தால், அவள் அம்மா வீடு சென்றால் அவளுடைய அத்தை காட்டுக்குப் போய்விடுவாள் போல் தெரிகிறதே! ஆனால் அதற்காகக் கூட..

அபிராமி பேச வாயெடுப்பதைக் கவனியாதவர் போல "இப்போது பார், நீ ஆபத்திலிருந்து தப்பிவிட்டதால் அந்த நடவடிக்கைகள் எதற்கும் அவசியம் இல்லை; புவனிக்கும் ஆபத்தில்லை" என்று முடித்தார் அவர்.

அபிராமி முட்டாளல்ல, எதையும் ஆமாம் ஆமாம் என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்க. அன்று கூட அந்த வைர மாலையைக் கண்டு உச்சி குளிர்ந்து போகாமல் சஞ்சலம் தான் கொண்டாள் – அப்பாவிடம் சொன்னதோடு நில்லாமல் அவளே விசாரித்திருந்தால் . . . ச்சு. அது பழைய கதை.

இன்று மாமனார் கோவையாக இயம்பியதில் இருந்த ஒட்டைகள் அவள் புத்தியில் படாமலில்லை. இன்றைய ஒருநாள் முயற்சி தோல்வியுற்றதாலேயே அவருடைய மகன் பசுப் போல சாதுவாகிவிடுவானா? அதனுடைய குகைக்குள்ளேயே வசிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் அப்புறம் அந்தப்புலி தாக்காது என்று எப்படிச் சொல்கிறார்?

சிவநாதனை வெறித்துப் பார்த்தாள். சாதாரணமாக இருப்பது போலக் காட்டிக் கொண்டாலும் அவரது கண்களில் கவனமும் . . . கூடவே கவலையும் இருப்பதைக் கண்டாள்.

வினாடியில் அவளுக்குப் புரிந்து விட்டது. சிவநாதன் தன் மனைவிக்காகப் பார்க்கிறார். அவளது உயிருக்காக அஞ்சுகிறார். மனைவியிடம் எவ்வளவு பிரியம் இருந்தால் இந்த மாதிரிக் கொடூரத்தைக் கூடப் பூசி மெழுக முயற்சிப்பார்!

சட்டென மனம் இளகியது அவளுக்கு. "அது சாத்தியமில்லையே மாமா" என்றாள் மிருதுவான குரலில்.

'எது' என்று கேட்கவில்லை சிவநாதன். மருமகள் தன்னை இனம் கண்டு கொண்டாள் என்பது அவமானமாக இருந்தபோதும் கூடவே பெருமையாகவும் இருந்தது. அவள் அவருடைய மருமகள் அல்லவா!

"ஏனம்மா? பள்ளம் இருப்பது தெரியாதபோது விழுந்து விடுவது நடப்புதான். ஆனால் இப்படி ஓர் அபாயம் இருப்பது நமக்குத் தெரிந்து விட்டதால் நாம் சதா எச்சரிக்கையுடன் இருந்து உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாமே" என்று வாதித்தார்.

தலையசைத்து மறுத்தாள் அபிராமி. "உங்கள் வீட்டில் இருந்து கொண்டு அது சாத்தியமல்ல மாமா. அத்தை . . அத்தைக்கு . ." என்றவள் மேலே எதுவும் சொல்லாதிருந்தாள்.

அந்த வீட்டில் இருந்து கொண்டு தனஞ்சயனைப் பிரிந்து இருந்தால் புவனேசுவரி கண்டு கொள்ள மாட்டாளா? பகலில்கூட சமாளிக்கலாம். இரவுகள்?

புரிந்து கொண்டு, "அதற்கு ஒரு வழி இருக்கிறது" என்றார் பெரியவர்." கேள் அபிராமி. சிற்றம்பல சுவாமிகள் நல்ல நாள் பற்றி அவரிடம் கேட்டுக் கொள்ள நேரில் வருமாறு என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார். நாளை போக வேண்டும். அவரைப் போய்ப் பார்ப்பது போலப் பார்த்துவிட்டு, சமீபத்தில் நல்ல நாளே இல்லையாம் – குறிப்பாக இவர்கள் இருவரின் நட்சத்திரத்துக்கும் ஜாதகத்துக்கும் பொருத்தமாக மாதக் கணக்கில் நல்ல நாட்களே கிடையாதாம். அவர் வெளிநாட்டிலிருந்து திரும்பி வந்த பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். அதுவரை ஜாக்கிரதையாக அவர்களைப் பிரிந்தே வாழச் சொல்லுங்கள்" என்று அவர் கூறியதாகப் புவனியிடம் சொல்லி விடுகிறேன் "...ஏனம்மா? பொய்யென்று அப்படிப் பார்க்கிறாயா? 'பொய்மையும் வாய்மை இடத்த

புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமெனின்' என்று வள்ளுவரே சொல்லவில்லையா?"

"இந்தப் பொய் எத்தனை நாள் தாங்கும், மாமா?"

"பலமாதங்கள். சிற்றம்பலம் வெளிநாடு சென்றால் திரும்புவதற்குப் பலமாதங்கள் பிடிக்கும்."

ஓர் இரவின் முதிர்ச்சியில் மாமனார் சிறுபிள்ளைத் தனமாகப் பேசுவது போல அபிராமிக்குத் தோன்றியது. முறுவலின் சாயலில் உதடு நெளிய, "அதன்பிறகு?" என்று கேட்டாள் அவள். அந்தப் பலமாதங்களுக்குப் பிறகும் இதே கதை தானே!

ஆனால் சிவநாதனுக்கு மிகுந்த நம்பிக்கை இருந்தது. "ஏழெட்டு மாதங்களில் எவ்வளவோ நடக்கலாம், அம்மா. இரண்டே நாட்களில் தலைகீழான வாழ்வு ஆறேழு மாதங்களில் நேராகி விடலாமே. இன்று உனக்கு நம்புவது கடினமாக இருந்தாலும் தனஞ்சயன் சுபாவமாகக் கெட்டவன் அல்ல மகளே. ரோஷக்காரன், உண்மை. கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்கவேண்டிய வயதில் கட்டுப்படுத்த முடியாத சூழ்நிலை ஒன்று ஏற்பட்டு விட்டது. பலனாகக் குடிப்பழக்கம் . . அதைத் தொடர்ந்த நிதானமற்ற போக்கு உருவாகி விட்டது. ஒன்றைச் சிந்தித்துப் பார். என்னை நம்பவைக்க என்று வேடம் போட்டாலும் இந்த ஓர் ஆண்டுகாலம் மதுவைத் தொடாமல் இருக்கும் திடமும் அவனிடம் இருக்கிறது, பார் ..."

அந்தத் திடம் தனஞ்சயனுக்கு வந்ததற்கான மூல காரணம் என்ன என்பதும் புரிந்ததால் அபிராமியின் மனம் மேலும் வாடிப் போயிற்று.

"இல்லை மகளே, நம்பிக்கையற்றுப் போகாதே. பெரிய கஷ்டம் தந்தாலும் காப்பாற்றவும் செய்ததால் அவளுள் அருள் இருக்கிறது என்பது நிச்சயம். அதற்கு மேல் நம்முயற்சியாக, இந்தப் பழிவாங்கு படலம் எவ்வளவு அருவருப்பானது என்பதை அவனுக்குப் புரிய வைத்து விட்டால் . . . ஏதோ ஒரு வகையில் அதைப்

புரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு அவனுக்குக் கிட்டலாம். அப்படி அவன் திருந்திவிட்டால் அப்புறம் என்னம்மா?"

இவர் தன் மனைவிக்காக – மனைவியின் உயிருக்காக இங்கே போகாத ஊருக்கு வழி தேடுகிறார் என்று அபிராமிக்குத் தோன்றியது. ஆனால் அதற்காக அவரைக் குறைவாக எண்ணவில்லை; மாறாக, மனைவிமேல் இவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறாரே என்று உயர்வாகவே மதித்தாள்.

சற்றுநேரம் யோசித்துவிட்டு, "உங்கள் பிள்ளை திருந்துவார் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. திருந்திவிட்டது போல நடிக்கக் கூடும் .." என்றவளை இடைமறித்து," இனி அவனை அவ்வளவு எளிதில் நான் நம்பி விடுவேன் என்றா அம்மா, நினைத்தாய்? இனி தகுந்த முன்னெச்சரிக்கையும் பாதுகாப்பும் இல்லாமல் உன்னை அவனோடு தனித்திருக்க விடுவேனா? அம்மா, அபிராமி, நான் உன் அத்தை உயிருக்காக அஞ்சுகிறேன் என்பது உண்மைதான். ஆனால் அதற்காக ஓர் அறியாப் பெண்ணைக் களப்பலி கொடுக்கும் அளவுக்கு நான் கயவனில்லை, மகளே. இனி நம் வீட்டில் எப்போதும் என் காவல் உனக்கு இருக்கும். அதை நம்பி நீ உன் வீட்டுக்கு வருவதானால் வரலாம். இல்லை என்று உன் பெற்றோர் வீட்டுக்குப் போவதாக முடிவு எடுத்தாலும் உன்னை நானே அங்கு கொண்டு விடுகிறேன் ... ஆனால் ... பாரம்மா, நான் உன்னை 'பிளாக்மெயில்' செய்வதாக எண்ணக் கூடாது. பெரிய இடத்தில் பெண்ணைக் கட்டிக் கொடுத்தோம் என்று உன் பெற்றோர் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டு இருப்பார்கள். இந்த அவலத்தை எல்லாம் சொல்லி அவர்களை வேறு வருத்த வேண்டுமா? அதையும் யோசித்து முடிவு செய்" என்றார் சிவநாதன்.

என்ன சாதுர்யமாகப் பேசுகிறார்! இது நம் வீடாம், உன் வீடாம். அது உன் பெற்றோர் வீடாம். 'பிளாக்மெயில்' என்கிற பெரிய வார்த்தை வேண்டாம்தான். ஆனால் அவர்கள் மனநிலை பற்றி இவர் சொல்லித் தான் ஆகவேண்டுமா? தன்னை மீறி உள்ளுரச் சிரிப்பு வந்தது அபிராமிக்கு.

"நானும் அங்கே போவதாகச் சொல்லவில்லை, மாமா. உங்கள் மகன் திருந்துவார் என்கிற நம்பிக்கை இல்லாவிட்டாலும், அத்தைக்காகவும் அவர்களிடம் நீங்கள் வைத்திருக்கும் அளவில்லாத அன்புக்காகவும் உங்கள் ... நம் வீட்டுக்கே வருவதாகத் தான் சொல்ல இருந்தேன் .. அங்கே இருக்கப் போகும் சில மாதங்களில் உண்மைக் காரணத்தை வெளியிடாமலே எங்கள் பிரிவுக்கு மெள்ள அவர்களைத் தயார் செய்துவிட்டு அப்புறம் ... அப்புறமாய் என் பெற்றோரிடம் போகிறேன்" என்றாள் ஒருவித அமைதியோடு.

சில வினாடிகள் சிவநாதர் எதுவும் பேசவில்லை. பிறகு," நன்றி, அபிராமி. இந்த முடிவுக்காக நீ ஒரு நாளும் வருந்தும்படி நேராது. இது சத்தியம்" என்று உறுதி கூறிய போது அவரது குரல் தழுத்தழுத்தது.

9

"இனி நாம் கிளம்புகிற வேலையைப் பார்க்க வேண்டும், அபிராமி. அங்கே உன் அத்தை கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருப்பாள் ..." என்று சிவநாதன் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தபோதே கதவு தட்டப்பட்டது.

அப்படியே உறைந்து உடல் விறைத்தாள் அபிராமி.

எழுந்து அவள் அருகில் வந்து நின்று, அவள் தலையில் ஒருகையை ஆதரவாக வைத்து, " வரலாம்" என்று குரல் கொடுத்தார் பெரியவர்.

இருவரும் எதிர் பார்த்தது போல வந்தவன் தனஞ்சயன் தான். செக்கச் சிவந்திருந்த விழிகள் உள்ளே தென் பட்ட காட்சியில் மேலும் கடுத்தன. "அப்பா, இது

இவளுக்கும் எனக்கும் உள்ள விவகாரம். இதில் தலையிடுவது நல்லதல்ல" என்று ஆத்திரத்துடன் எச்சரித்தான்.

"யாருக்கு?" என்று நிதானமாகக் கேட்டுவிட்டு, சோஃபாவில் மருமகளின் அருகிலேயே அமர்ந்து கொண்டார் சிவநாதன்.

'பான்ட்' பாக்கெட்டில் விரல்களை நுழைத்துக் கொண்டு பெற்றவரை வெறித்துப் பார்த்தான் தனஞ்சயன்.

இரவு முழுவதும் அவன் ஒரு நிமிடம் கூட உறங்கவில்லை.

எத்தனை மாதங்களாக, எவ்வளவு புத்திசாலித்தனமாக, சின்னச் சின்ன விஷயங்கள் வரை யோசித்து அவன் உருவாக்கிய திட்டம்! வெண்ணெய் திரளும் போது தாழி உடைகிற மாதிரி, அவனது பழி வெற்றிகரமாகத் தீருகிற கடைசி வினாடியில் எல்லாம் தவிடு பொடியாவதா?

அவளை எப்படியெல்லாம் கதறடிப்பதாக இருந்தான்! பத்து எண்ணியதும் சுட்டுவிடுவதாகவே இல்லை. அவள் பாட்டில் சுலபமாகச் செத்து ஒழிந்துவிட்டால் அவன் பழி எப்படித் தீரும்? மரண பயம் முழுமையாக அவளைத் தாக்கி அவளது மனவலுவை அடியோடு அடித்தபிறகு அவளை ஓட ஓட விரட்டி, காலில் விழுந்து கெஞ்ச வைத்து, கடைசிக் காலம் வரை மறக்க முடியாத படி ... ச்சு. என்னவெல்லாம் திட்டமிட்டு எல்லாம் ஒன்றுமில்லாமல் போவதா?

அவனால் தாங்க முடியவில்லை.

முதலில், எந்த விதத்திலும் எதிர்பாராத வண்ணம் தகப்பனாரை அங்கே கண்ட அதிர்ச்சியில் பிரமித்து நின்றுவிட்டான். அபிராமியை எழுப்பி அவர் தன்னோடு அழைத்துச் செல்வதைப் பிரமை பிடித்தவன் போலச் செயலற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

ஆனால் உள்ளம் உலைக்களமாய்ப் பற்றி எரிந்தது.

பின்னோடு போய் அவரைப் பிடித்து அப்பால் தள்ளிவிட்டு, அந்த ராட்சசியை – அபிராமியைத் தரதரவென்று இழுத்துவந்து தன் உத்தேசத்தை நிறைவேற்றினால் என்ன என்று கூட ஒருதரம் அவனுக்குத் தோன்றியது.

ஆனால் அவரிடம் அந்த அளவுக்கு நேரடியாக மோதி அவனுக்குப் பழக்கம் இல்லை. விஷயத்தைச் சொல்வது என்றாலும் ஏது பழைய தலைமுறைப் புத்திக்கு – முப்பத்தைந்து வயது மூத்த புத்திக்கு இது புரிவது கூடக் கஷ்டம்.

நிதானமாக எடுத்துச் சொல்லிப் புரியவைக்கும் அளவுக்கு அவனுக்கு அப்போதும் பொறுமையில்லை. அவன் தான் சும்மாவே இரையை இழந்த புலியாய்த் துடித்துக் கொண்டு இருந்தானே, இதில் அமைதியாக, நிதானமாகப் பேசுவது எப்படி சாத்தியம்?

அவனை ஆறுதல் படுத்த முயன்று, முடியாமல் ஒதுங்கிய நண்பர்கள் அவரவர் இருந்த நிலையிலேயே உறங்க தனஞ்சயன் மட்டும் கூண்டுப் புலியாய்க் குறுக்கும் நெடுக்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தான் இரவு முழுவதும்.

விடிகாலையில் தான் சற்று அமர்ந்து யோசிக்க முடிந்தது. யோசித்து எடுத்த முடிவைச் செயலாற்றப் பெற்றவரிடம் வந்தால் அவர், அவள் தலையில் கைவைத்து 'அபயம்' போஸ் கொடுக்கிறார்!

ஆக, இந்த அம்மாள் தனக்குச் சாதகமாகத் தோன்றும்படி கதையைத் திரித்துக் கூறிமுடித்து விட்டாளாகும். இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீரும் வடித்திருப்பாள். இந்த அப்பா அதை நம்பி, ஆதிமூலமே என்ற யானையைக் காக்க வந்த மகாவிஷ்ணு அவதாரம் எடுத்து விட்டார்!

ஒருதரம் – ஒரே ஒரு தடவை என்ன நடந்ததப்பா என்று மகனிடம் கேட்டாரா? அவன் பக்கத்து நியாயத்தைத் தெரிந்து கொள்ள ஒரு சின்னமுயற்சியேனும் செய்தாரா? அதுகூட இல்லாமல் ஒதுக்கிவிடத் தனஞ்சயன் என்ன பேட்டை ரவுடியா?

ஆனால் என்றைக்குமே தான் இந்த அப்பா அவனிடம் நியாயமாக நடந்து கொண்டதில்லையே. ஒரு கோடீசுவரரின் பிள்ளையாகவா அவனை வளர்த்தார்? மகனின் நல்ல செயல்களைக்கூட அவர் நல்லவிதமாய் ஏற்றதில்லையே. இன்று மட்டும் அந்த புத்தி எப்படி மாறும்?

அன்று குற்றாலத்தில் நடந்தது பற்றி அவரிடம் அமைதியாக விளக்க வேண்டும். எப்படி ஒரு கிஸ் – ஒரு சாதாரண முத்தம் – இந்தக் காலத்தில் ஒரு முத்தத்தில் என்ன இருக்கிறது? வெறும் கை குலுக்கல் மாதிரி, அவள் அழகாக இருப்பதைப் பாராட்டுவது போல ஒரு கிஸ் கேட்டதற்கு எப்படி அவனை அவள் கிட்டத்தட்ட மூடமாக்கினாள். அதனால் அவன் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டான்; அவள் எவ்வளவு திமிர் பிடித்தவள் என்பதை எல்லாம் நிதானமாக அவருக்குப் புரியும் படியாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணிச் சென்றவனுக்குப் பெற்றவர் கொடுத்த 'போசி'லேயே ஜிவ்வென்று சினம் தலைக்கேறியது.

அதற்கு மேல் நக்கல் வேறு.

"இந்தப் பெண்ணுக்கும் உங்களுக்கும் என்னை வைத்துத் தான் சம்பந்தம், அப்பா நினைவிருக்கட்டும்."

"அதெப்படி?"

சிவநாதன் வேண்டும் என்றே மகனைச் சீண்டுவது போல அபிராமிக்குத் தோன்றியது.

அவனிடம் துப்பாக்கி இருக்கிறது. நன்மை தீமை யோசிக்க முடியாத அளவு வெறி இருக்கிறது. மனைவி, அவள் ஒரு பெண் என்று பாராத மூர்க்கம் தந்தையிடம் மட்டும் தணியக் கூடுமா? அவளுக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

ஆனால் சிவநாதனுக்கு அப்படித் தோன்றவில்லை போலும். ஏதோ பள்ளிச் சிறுவனை விசாரிப்பது போலக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

"இவள் என் மனைவி" என்றான் அவன் சினம் மறையாத குரலில்.

"எப்படிச் சொல்லுகிறாய்? இவள் கழுத்துத் தாலியை நீ கட்டவில்லை; குங்குமம் இடவில்லை; ஓமத் தீயைக் கூட இவள் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு சுற்றவில்லையாமே! பிறகு எப்படியப்பா இவள் உன் மனைவியாவாள்?

வார்த்தை பிசகாமல் கொட்டிவிட வேண்டுமா? அபிராமியைப் பார்வையாலேயே சுட்டெரித்தான் தனஞ்சயன்.

"அப்பா, இவள் எனக்கு மிகப் பெரிய தீமை செய்திருக்கிறாள். படுகாயப்படுத்தியிருக்கிறாள். என் கை கிட்டத்தட்ட முடமாக இவள்தான் காரணம், அப்பா" என்று இழுத்துப் பிடித்த அமைதியுடன் தன்னிலை விளக்கத்தைத் தொடங்கினான் தனஞ்சயன்.

"தெரியும் அதையும் சொன்னாள்" என்றார் தந்தை சுருக்கமாக.

"தெரிந்துமா . .? அப்பா, இவள் என்னைக் கீழே தள்ளிக் கேவலப்படுத்தி இருக்கிறாள். என்னை அவமானப்படுத்தியிருக்கிறாள் அப்பா." அவருக்குப் புரிய வைத்துவிடும் வேகத்தோடு பேசினான் மகன். ஆனால், "எனக்கு அப்படித் தோன்றவில்லையே" என்றார் தந்தை நிதானமாக. "உன்னை அதே நிலையில் வைத்திருந்து, யாரையாவது அனுப்பி போலீசையோ, மற்றவர்களையோ அழைத்து வரச் செய்து விஷயத்தை அம்பலப்படுத்தியிருந்தாள் என்று வை, அது அவமானம் எனலாம். என்னைப் பொறுத்த வரையில் அபிராமி உனக்கு அறிவு புகட்ட முயன்றதாகவே தோன்றுகிறது. உனக்கும் ஓர் அக்கா தங்கை இருந்திருந்தால் இது உனக்கு முன்பே புரிந்திருக்கும். இந்த மாதிரி

ஒரு பிழைக்குத் துணிந்திருக்கவும் மாட்டாய். ஆனால் உனக்குத் தான் அந்தக் கொடுப்பினை இல்லையே. அதுவே அபிராமியின் துரதிர்ஷ்டமாகவும் ஆயிற்று" என்றார் பெரியவர் வரண்ட குரலில்.

இவரிடம் உபதேசம் கேட்கவா தனஞ்சயன் வந்தான்? "அப்பா!" என்றான் ஆத்திரத்துடன். "இந்தக் கையைப் பாருங்கள். தண்ணீராகச் செலவு செய்ய நம் பணம் இல்லை என்றால் இந்தக் கைகளே போயிருக்கும். அப்புறம் என் நிலைமை என்ன ஆகியிருக்கும்? கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்கள். நாமெல்லாம் ஏசுபிரானில்லை. உங்களை ஒருவன் அடித்தால் திருப்பிக் கொடுக்காமல் இருப்பீர்களா?" என்ன வேண்டுமான்றாலும் செய் என்று அபிராமியை அவனிடம் அவர் ஒப்படைக்கும் வரை அவன் விடுவதாக இல்லை.

"திருப்பிக் கொடுப்பேன் தம்பி. நிச்சயமாகத் திருப்பிக் கொடுப்பேன். ஆனால் நேருக்கு நேராகச் சம சண்டையில். இப்படி அனாதரவாய்ப் பிரித்துவந்து ஐந்து தடிக்கழுதைகளாய்ச் சேர்ந்து ஒரு சின்னப்பெண்ணை அவமானப்படுத்த முற்படமாட்டேன் என்கிறபோது" என்றார் அவர் இகழ்ச்சியாக.

எண்ணெயில் போட்ட அப்பம் மீண்டும் குதித்தது. "எனக்கும் மூளை இருக்கிறது அப்பா. எவ்வளவு யோசித்து, எப்படித் திட்டம் போட்டேன் தெரியுமா?" என்று மகன் பேசவும் அவர் பொங்கிவிட்டார்.

"என்ன யோசித்து என்ன திட்டம் போட்டாயடா? இடியட், மானங்கெட்ட திட்டம். மூளை வேறு இருக்கிறதாமா? இந்த லட்சணத்தில் உனக்கு வால் பிடிக்க நாலு மடையர்கள் வேறு. நேற்று அந்த நேரத்தில் நான் இங்கே எப்படி வந்தேன், தெரியுமாடா உனக்கு? உங்கள் இருவரின் பிறந்த நேரத்துக்கும் நேற்று இணைவது நல்லது இல்லை என்று சிற்றம்பலம் வந்து சொல்லவும் உன் அம்மா ஒரேயடியாகப் பதறத் தொடங்கிவிட்டாள். அதைத் தடுக்க, 'சார்ட்டர்ப்ளேன்' வைத்துக் கொண்டு

பறந்து வந்தேன். வந்த பலன் குடும்ப மானம் கப்பலேறாமல் தடுக்க முடிந்தது. இந்தத் தங்கத்தையும் காப்பாற்ற முடிந்தது.

"தங்கமா? இவளா? ஒரேயடியாக உருகாதீர்கள். அந்த அளவு தகுதி இவளுக்கு இல்லை" என்றான் தனஞ்சயன்.

மகனை வெறித்து விட்டு, "முந்தாநாள் திருமணத்துக்கு எத்தனை பேர் வந்தார்கள் தெரியுமாடா? இரண்டு வேளையும் சேர்த்து சுமார் ஐயாயிரம் பேர். இந்த ஐயாயிரம் பேருக்கும் இவள் என் மருமகள். உன் மனைவி. இவளுடைய கவுரவம் காப்பது நம் கடமை" என்றார் சிவநாதன்.

"என்னைப் பொறுத்தவரையில் அது திருமணமே இல்லை. ஐயாயிரம் பேர் முன்னிலையில் என் வெற்றிக்காகப் போடப்பட்ட நாடகம். அவ்வளவுதான்" என்றான் மகன் அலட்சியமாக.

"உன் நண்பர்கள்?"

"அவர்களுக்கும் அப்படித்தான்"

"ஓகோ!" என்ற சிவநாதனின் பார்வையில் வெறுப்பும் கோபமும் மிகுந்திருந்தன. "இதை நன்றாகக் கேட்டுக் கொள். உன்னிடமோ, உன் நண்பர்களிடமோ முகம் கொடுத்துப் பேச எனக்கு விருப்பம் இல்லை. என் வீட்டுக்குள் நுழையாதே என்று கூடச் சொல்லி விடுவேன். ஆனால் அங்கே ஒரு ஜீவன் இருக்கிறதே. தன் மகன் உலகமகா உத்தமன் என்று எண்ணி மகிழ்ந்து கொண்டு நண்பர்களோடு சேர்ந்து பஞ்ச பாண்டவர்கள் போல ஐந்து ரத்தினங்கள் என்று நம்பி ஏமாந்து கொண்டு இருக்கிறாளே உன் அம்மா. அவளுடைய உயிர் உடலில் ஒட்டிக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக உன்னைச் சும்மா விடுகிறேன். வா. வழக்கம் போல வீட்டில் இரு. ஆனால் அபிராமியிடம் ஏதாவது தப்பு தண்டாவுக்குப் போனாய் என்றால் மகன் என்று

பார்க்க மாட்டேன். ஜாக்கிரதை" என்று கடுமையான குரலில் மகனை எச்சரித்தார் அவர்.

"எவளோ ஒருத்திக்காக என்னை ஒதுக்குகிறீர்கள், அப்பா."

"எவளோ ஒருத்தி அல்ல, என் மகள். திருமணத்தினால் வந்த மருமகளோ, மனத்தினால் வந்த மறுமகளோ, எப்படியும் அவள் எனக்கு மகள்தான். தத்து புத்திரி. என் மகளுக்குத் தகுதியான அத்தனை அதிகாரமும் அந்தஸ்தும் என் வீட்டில் அபிராமிக்கு உண்டு. அதை மதித்துத் தான் அங்கே நடந்தாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால்..." என்றார் அவர் மிரட்டலாக.

அவன் அதை மதித்தால் அல்லவோ? "இல்லாவிட்டால் என்ன, அப்பா? என்னை வீட்டை விட்டுத் துரத்தி விடுவீர்களா? அப்புறம் அம்மாவிடம் என்ன சமாதானம் சொல்லுவீர்கள்?" என்று அவரது உயிர்நிலையைப் பிடித்தான் தனஞ்சயன்.

அவர் சற்று அயர்ந்து நிற்கவும், "முதலும் முடிவுமாகச் சொல்லுகிறேன் அப்பா. அபிராமி என் சொந்த விஷயம். இதில் தலையிடாமல் ஒதுங்கிக் கொள்வது உங்களுக்கு நல்லது" என்று தன் பங்குக்கு எச்சரித்தான் மகன்.

மகனை வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு, "போடா சீ. நல்லது கெட்டது, மான அவமானம், மதிப்பு, மரியாதை எதுவும் தெரியாத முட்டாள்" என்று வெறுப்புடன் திரும்பினார்.

முகம் கறுத்தது தனஞ்சயனுக்கு "அப்படியானால் நீங்கள் கவுரவமாக ஒதுங்கிக் கொள்ளப் போவதில்லை!"

"அர்த்தம் தெரியாவிட்டாலும் கவுரவம்' என்கிற ஒரு வார்த்தை இருப்பதையாவது தெரிந்து வைத்திருக்கிறாயே. அந்த மட்டில் சந்தோஷம்" என்று சிவநாதன்

மேலும் வெறுப்பேற்ற, தனஞ்சயனின் கைமுற்றி இறுகுவதை அச்சத்துடன் கவனித்தாள் அபிராமி.

இவன் தந்தையிடம் கை ஓங்கிவிடுவானோ? மாட்டான் என்று என்ன நிச்சயம்! முன்தின இரவுக்குப் பிறகு இவனுக்குச் செய்யத் தகாதது என்று ஒன்றுமே இராது என்றுதான் அபிராமிக்குத் தோன்றியது.

ஆனால் சிவநாதனுக்கு அப்படிப் பயம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை போலும். தொடர்ந்து அலட்சியம் காட்டியே பேசினார். "காரில் சாவி இருந்தது. உன் சாமான்களை வெளியே எடுத்து வைத்திருக்கிறேன். அபிராமியும் நானும் இப்போதே காரில் கிளம்புகிறோம். இந்த ஏமாற்றத்தில் மகனுக்கு மிகுந்த மனவருத்தம். நண்பர்களை வரவழைத்து அவர்களோடு ஒரு வாரம் பத்து நாள் சுற்றி அலைந்து மனம் சரியான பிறகுதான் வருவான் என்று உன் அம்மாவிடம் சொல்லப் போகிறேன். மற்றதை அந்தப் பூஞ்சை மனம் தாங்காது. அவளிடமேனும் கொஞ்சம் அன்பிருந்தால் நீயும் அதற்கு ஏற்ப நடந்து கொள்வாய் என்று நினைக்கிறேன். அபி, நீ கிளம்பம்மா." என்று அவள்புறம் திரும்பியவர், அதற்குமேல் மகன் அந்த அறையில் இல்லாதது போலவே நடந்து கொண்டார்.

மனதை அடிப்பதில் இவரும் சூரர்தான் என்று எண்ணிக் கொண்டாள் அபிராமி. என்ன மாதிரி அலட்சியம் காட்டுகிறார்!

கதவு நிலையை முட்டுவது போல உயரமாகத் தனஞ்சயன் அறையினுள் வந்தபோது அவன் முகத்தைப் பார்த்ததோடு சரி, அதன்பின் அபிராமி தன் பார்வையை அவனது முகத்தளவுக்கு உயர்த்தவே இல்லை.

இப்போது, "அதை என்னிடம் கொடம்மா" என்று பூட்கேசை மாமனார் வாங்கிக் கொண்டு நடக்க, 'கிட்டா' என்று அவரை ஒட்டியவாறே நடந்த அவளுக்குக் கதவரு

கில் நின்ற கணவனை நெருங்க நெருங்க ஒரே திகில் தான்.

தப்பு சரி தெரியாத அவன் இப்படி இப்படி நடந்து கொள்ளக் கூடும் என்கிற வரை முறையே இல்லையே!

அவனோ பலசாலி. அவளை அருகில் கண்டதும் ஆத்திர வெறியில் பெற்றவரையே பிடித்துத் தள்ளி விட்டு அவளை இழுத்துச் சென்று ஏதாவது செய்துவிட்டால்..?

நெஞ்சுக்குள் ரயில் ஓட ஒருவாறு கடந்து சென்று காரில் ஏறிய பிறகு தான் அவளுக்குச் சீராக மூச்சு விட முடிந்தது.

சீராக மட்டும் தான். சந்தோஷமாக அல்ல.

10

கார் கிளம்பி, காம்பவுண்டைத் தாண்டும்போது லேசாகத் திரும்பி வீட்டைப் பார்த்தாள் அபிராமி.

அங்கிருந்து துப்பாக்கியை நீட்டி, கார்டயரைக் சுட்டு ஓடி வந்து அவளது பயணத்தை யாரும் தடுத்து நிறுத்த வில்லை. வீட்டில் ஆள் இருக்கும் அடையாளம் கூடத் தெரியவில்லை.

அப்படியானால் மெய்யாகவே எந்தவித அவமான மும் நேராமல் அவள் தப்பிவிட்டாள்!

உடம்பில் இருந்த சக்தியெல்லாம் வடிந்து விட்டாற் போலச் சற்று நேரம் ஓய்ந்து கிடந்தாள், அவள். அலட் டிக்கொள்ளாமல் காரோட்டிய மாமனார் பெரிய ஹீரோ போலத் தோன்றியது. இளைஞர்கள் ஐந்து பேர். தைரிய மாக எதிர்த்து நின்று அவளை மீட்டுச் செல்கிறாரே!

காரில் மலையிலிருந்து இறங்கும் போதும், உணவை முடித்துக் கொண்டு விமானத்துக்காக் காத்தி ருந்த போதும் சிவநாதன் நிறையப் பேசினார். மிகவும்

முக்கியம் என்று அவர் படித்துப் படித்துச் சொன்னது. புவனேசுவரிக்கு இங்கு நடந்த எதுவும் தெரியலாகாது என்பதுதான். "ரொம்பவும் பூஞ்சை மனம்" அம்மா. ஒரு சொல் – அதுவும் பிள்ளையைப் பற்றி என்றால் தாங்கவே மாட்டாள். இதற்காகவே நான் சொந்த பந்தங் கள் என்று யாரும் வீட்டில் வந்து தங்கி டேரா போடுவதை ஊக்குவிப்பதில்லை. வருகிறவர்கள் சும்மா சாப்பிட்டு விட்டுப் போகாமல் இச்சகம் பேசுவதும், தங்களை வேண்டியவர்களாகக் காட்டிக் கொள்ள மற்ற வர்களைப் பற்றி அவள் உன்னை இப்படிச் சொன்னாள், இவன் உன் மகனை அப்படிச் சொன்னான் என்று வம்பு பேசுவதுமாய் புவனியின் நிம்மதியைக் கெடுத்துவிடுவார்கள். இவளுக்கோ, யார் என்ன சொன்னால் என்ன வந்தது என்று விடத் தெரி யாமல் மனதோடு உடம்பையும் கெடுத்துக் கொள்வாள். அதனாலேயே நான் எங்கும் செல்வதும் இல்லை. முடிந்த அளவு வீட்டிற்கு வரவிடுவதும் இல்லை. அதனால் உற வினர், விருந்தாளிகள் பிரச்சினை என்று ஒன்றும் இராது.

"தனஞ்சயன் வந்த பிறகு விருந்துக்கு அழைப்புகள் வரக்கூடும். அப்படி எதற்கும் அவனும் நீயுமாகச் செல் லும்படி வராமல் நானே தடுத்து நிறுத்தி விடுகிறேன்.

"இந்தப் பழி வாங்கல் விஷயம் அவ்வளவையும் முடிந்தவரை மறந்து விட்டு ஒரு சாதாரண மருமகள் மாமி யாரிடம் எப்படி நடந்து கொள்வாளோ, அதுபோல நடந்து கொள். புவனி உன்னிடம் அன்பாக இருப்பாள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. பாம்பு தேளிடம் கூடப் பரிவு காட்டுகிறவள் அவள். "கொல்லாதீர்கள். பிடித்து எங்காவது கொண்டுபோய் விட்டு விடுங்கள்" என்பாள். உன் குணத்துக்கு உன்னிடம் உயிராகி விடுவாள் என்பது நிச்சயம். உனக்கும் அவளைப் பிடித்துப் போய் விடும். அம்மா.

"தனஞ்சயன் திரும்பிவரும் வரை , பிரச்சினை இல்லை. அதன் பிறகும் அவனோடு நீ தனித்து இருக்கும் சூழ்நிலை நேராமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். கூடவே. . ஒரு சாவி வளையம் வாங்கித் தருகிறேனம்மா. அதை எப்போதும் இடுப்பில் சொருகிக்கொள். அதன் உட்புறமாய் ஒரு கூர்மையான சிறுகத்தியை வைக்கும் மாதிரியில் செய்யச் சொல்லி, கத்தியை வைத்துவிடுகி றேன். சக்தியை மீறுகிற சமயம் வந்தால் – வராது என்று ஒரு நம்பிக்கை. இருந்தாலும் அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் வந்தால் தயங்காமல் கத்தியைப் பயன் படுத்தி விடு.

"அப்புறம்... துப்பாக்கி சுடத் தெரியமா?"

"கொஞ்சம். என்.சி.சி.யில் பயிற்சி கொடுத்தார்கள்."

"குட் ஒரு சிறு துப்பாக்கியும் வாங்கித் தருகிறேன். சுடவும் கற்றுத் தருகிறேன். எப்போதும் கைப்பையில் கூடவே வைத்துக் கொள்... என்னம்மா, அப்படிப் பார்க்கிறாய்? கத்தி, துப்பாக்கி என்றால் பயமாக இருக்கி றதா? எல்லாம் சும்மா ஒரு பாதுகாப்புக்குத்தான். . மற்ற படி... எனக்கு இன்னமும் நம்பிக்கை இருக்கிறது, மகளே. தனா நிச்சயம் திருந்தி விடுவான் என்று முழுமையாக நம்புகிறேன். அப்படி ஒருநாள் அவன் திருந்தி வரும் போது அவனை வெறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்வாயா, அம்மா?" என்று கேட்டார் பெரியவர்.

மனம் திருந்தி வருந்துகிறவர்களை மன்னிப்பது மனிதத்தன்மை, இப்படிக் கேட்கிறாரே என்று எண்ணி யவாறே அவரை ஏறிட்டுப்பார்த்தாள் அபிராமி.

ஆனால் அந்தப் பார்வையை மாறாகப் புரிந்து, "உன் அனுபவம் வேறுமாதிரி சொன்னாலும் அவன் கொடியவன் என்று இல்லையம்மா. திருந்தமாட்டான் என்று கை கழுவுற அளவு மோசமில்லை", என்றார் அவர்.

ஏதோ நினைவு வர "ஆமாம் மாமா" என்றாள் மரும கள்.

"ஓர் ஆண்டு காலம் திட்டமிட்டு செய்த வேலை எல்லாம் வீணாகிற நேரத்தில் கூட உங்களிடம் அவர் மரியாதைக் குறைவாக நடந்து அவரது எண்ணத்தை நிறைவேற்ற வில்லை. எங்கள் பக்கத்து வீட்டில், படிக்க சொல்லித் திட்டியதற்காக ஒரு பையன் தன் நண்பர் களோடு சேர்ந்து வந்து பெற்ற தகப்பனாரை அடித்துப் போட்டு விட்டான். ஐந்து இளைஞர்கள் சேர்ந்திருந்த போதும் தன் திட்டத்தைச் சீர்குலைத்த உங்களிடம் அவர் பலத்தைக் காட்டவில்லையே," என்றாள்.

"ஆமாமம்மா. அதுதான் விஷயம். ஆனால் இவ்வ ளவு கூத்து நடத்திவிட்டானே என்று உனக்கு அருவறுப் பாகி விட்டதோ என்று கவலையில் கேட்டேன், மகளே," என்றார் அவர்.

மனதால் 'வந்த மறுமகள்' என்று அவர் கூறியது நினைவு வர அபிராமியின் கண்கள் பனித்தன. கவலைப் படாதீர்கள், மாமா" என்றாள் அவள் இதமாக.

என்னவோ தன்னுடைய குற்றம்போல அவளைக் கண்டதும் "சாரிம்மா" என்று புவனேசுவரி மன்னிப்புக் கேட்டபோது முதலில் அபிராமியால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. என்னமாதிரித் துன்பத்திலிருந்து காப் பாற்றியிருக்கிறாள் என்பது தெரியாமல் மருமகளின் வாழ்க்கையைக் கெடுத்து விட்டது போல எண்ணி மன் னிப்பும் கேட்கிறாளே!

"நீங்கள் செய்தது நல்லதாகிப்போயிற்று" என்று பேச்சை வாயெடுத்துவிட்ட பிறகே மாமனாரின் எச்ச ரிக்கை நினைவு வர " நீங்கள் செய்தது, நல்லதற்காகத் தான் இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும், அத்தை" என்று பேச்சை மாற்றிக் கூறி சமாளித்தாள்.

"நல்ல வேளை! நீ புரிந்து கொண்டாயம்மா" என்று கூறி, மருமகளின் கன்னத்தை வருடியவளின் பார்வை மகனைத் தேடி ஏமாந்தது. "தனா எங்கேம்மா?"

ஒன்றும் சொல்லமாட்டாமல் அவள் கலங்குகையில் சிவநாதன் உதவிக்கு வந்தார். " அவனைத் தெரியாதா, புவனி? நினைத்ததை நடத்திப் பழக்கப்பட்டவன், கொஞ்சம் கோபம் வந்து விட்டது. விவரமாகச் சொன்ன பிறகு, சரி, என் நண்பர்களோடாவது பத்து நாள் இங்கே சுற்றி விட்டு வருகிறேன். என்றான் சரிதானென்று அவர்களுக்குத் தகவல் கொடுத்துவிட்டு வருகிறேன்." என்றார்அவர்.

ஆனால் நடந்தது வேறு. விமான நிலையத்திலி ருந்து நேராக அவருக்கு பழக்கப்பட்ட நகைக் கடைக்குப் போய் அவர் சொன்னமாதிரி அமைப்பில் சாவி வளை யத்துக்கு 'ஆர்டர்' கொடுத்தார்.

மிகச் சிறிய துப்பாக்கியும், அதற்கு லைசன்சும் வாங்க ஏற்பாடு செய்தார்.

அதன்பிறகுதான் வீடு திரும்பி வந்தனர்.

அவளுக்கென்று ஒரு துப்பாக்கி, அதுவும் கணவ னுக்கு எதிராக அவளது பாதுகாப்புக்காக என்று எண்ணி மனதுள் வருந்தினாள் அபிராமி.

ஆனால், "இதெல்லாம் வெறும் வருமுன் காப்பான் நடவடிக்கைதான் அபிம்மா. இதில் எதையும் பயன்ப டுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுத்தான் தீரும் என்பதற் காக எதையும் செய்யவில்லை. வெறும் முன்னச்சரிக்கை வேலை அவ்வளவுதான். அதற்குள் ளாகவே அவன் தன் முட்டாள் தனத்தை உணர்ந்து நல்ல படி ஆகி விடுவான் என்றுதான் எனக்கு உறுதியாகத் தோன்றுகிறது என்று மருமகளின் மனதைப் படித்தவர் போல சிவநாதர் கூறவும் ஒருவாறு நிமிர்ந்து அமர்ந் தாள் அவள்.

அபிராமிக்கு வீட்டில் பெரய் சொல்லிப் பழக்கம் இல்லை. தப்பே செய்து விட்டால்கூட உண்மையை ஒத்துக் கொண்டு விட்டால் மன்னித்து விடும் பெற்றோர், பொய் சொன்னது தெரிந்தால் பிரம்பைக் கையில் எடுத்து விடுவார்கள்.

அப்படி வளர்ந்து விட்டு இப்போது முழுக்க முழுக்க மாமியாரிடம் பொய்யில் வாழ வேண்டிய கட்டாயம் அவளுள் கவலையை உண்டாக்கியது.

எடுத்த எடுப்பிலேயே எண்ணியதைச் சொல்லத் தொடங்கிப் பின் சமாளிக்கும்படி ஆகிவிட்டது. இன்னும் இப்படி எத்தனையோ! என்னேரமுமா மாமனார் துணை வரமுடியும்?

சிவநாதன் சொன்னதுபோலவே அபிராமிக்கு அவளுடைய மாமியாரை மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று. பெற்ற தாயாரைப் பிரிந்திருக்கும் உணர்வே இல்லாமல் போயிற்று.

திருமணதினத்திலிருந்தே – குறிப்பாக சொல்வ தென்றால், அன்றைய வரவேற்பு விழாவில் துளிர் விடத் தொடங்கிய அன்பு இப்போது கப்பும் கிளையுமாக வேரும் விழுதுமாக ஒரு பெரிய ஆலமரம் போல் அவள் மனதில் முழுமையாக பரவிப் போயிற்று.

காலையில் எழுந்து குளித்துவிட்டு வந்து மாமியா ரோடு தோட்டத்தில் பூஜைக்குப் பூப்பறிக்கத் தொடங்கு வதில் இருந்து, இரவு தூங்குமுன் கட்டாயம் பால்குடிக்க வேண்டும் என்று அன்பாகக் கூறி அருந்த வைக்கும் வரை பெரும் பான்மை நேரம் அருகிலேயே இருந்த மாமியாரை மிகவும் நேசிக்கத் தொடங்கினாள் அபிராமி.

இயல்பாகவே ரசனை உணர்ச்சி உடையவள் அபிராமி. அவர்களது ஒரு மனையளவு வீட்டில் கூட இடம் விடாமல் பூச்செடிகளை வைத்து பராமரிப்பவள்.